

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

19

ДОРОТИ КОЛЕТ

БЪЩ
МОЙ БЛЯХ

ДОРОТИ КОЛЕТ БЪДИ МОЙ БЛЯН

Превод: Людмила Иванова

chitanka.info

Птицата на голямата, чиста и страстна любов не каца често на рамото ти. Ако си сляп за нея и я пропуснеш да отлети, болката ще те гризе цял живот.

Чаровната Кристи, приела съчувствието си към един неудачник за обич, е на път да се прости, може би завинаги, с най-красивата си мечта.

I

Кристи беше в състояние на такава нервна възбуда, когато слезе от таксито, че сърцето ѝ щеше да се пръсне. Последните две седмици не беше имала нито минута покой, а и полетът от Чикаго предишната вечер я беше поизморил. Сега пък се прибавяше и споменът за едно нещастно минало!

След като плати на шофьора, тя застана на тротоара пред кантората и пое дълбоко въздух, за да овладее страха си. Обърна се и огледа търговския квартал на Сан Диего със смесица от носталгия и леко отвращение. Погледът ѝ се спря върху сградата на съда от отсрещната страна на улицата, после се насочи към многоетажното здание, пред което се намираше.

Добре облечени минувачи, които започваха или приключваха обедната си почивка, минаваха забързано край нея и се смесваха с разхождащите се моряци — открай време неразделна част от тази позната картина. Потокът от коли бавно се точеше по улицата, скрита зад високи палми, чиито корони се полюляваха от късния априлски бриз. Кристи вдъхваше тежкия мирис на солена вода. Нищо не се беше променило за последните единайсет месеца. Нищо, като се изключеше фактът, че Кен беше мъртъв! Сега тя беше вдовица и мисълта, че братът на Кен би могъл да предотврати нещастиято, предизвикваше у нея чувство на гадене.

Но Кристи се сети, че в момента Рей не беше в града и нямаше да се наложи да се среща с него. Това, което трябваше да стори засега, беше да потърси адвоката и да предяви своя иск върху наследството на починалия си съпруг. Би било нелепо, ако не съумееше да уреди тази работа. А когато след това продадеше своята част от „Матюс Корпорейшън“, щеше да напусне този град завинаги.

Поуспокоена, тя влезе в сградата през огромната въртяща се врата и прекоси хола. В асансьора се погледна в огледалото и самочувствието ѝ се възвърна. Русата ѝ, спускаща се до раменете коса беше безупречна. Гримът ѝ също се беше запазил изряден. Леко

извитата горна устна придаваше на фино очертаното ѝ лице нещо привлекателно детинско. Тя сбърчи нос. Добре че поне лицето ѝ не беше останало така по детски закръглено, след като беше отслабнала. А новият ѝ строг костюм от сако и панталон в цвят каки, както и яркото, пъстро шалче ѝ придаваха повече солидност при нейните двайсет и пет години.

Минута по-късно Кристи решително отвори вратата на деветия етаж с табелка „Меткалф, Прайс и Харпър, адвокати“.

— Кристина Матюс — представи се тя на секретарката. — Имам уговорена среща с г-н Прайс за един часа.

Младата жена ѝ се усмихна любезно.

— Мистър Прайс трябваше да излезе за няколко минути от кабинета си, но ви очаква, мисис Матюс. Можете да влезете — кимна ѝ по посока на една врата с името на Елсдън Прайс.

Кристи отвори и пристъпи с новопридобитото си самочувствие. Секунда по-късно застина на мястото си.

Рей беше седнал зад писалището на Прайс и като я видя, бавно се надигна от голямото кожено кресло. Лицето му също така бавно се озари от усмивка.

Кристи възприемаше всичко това доста неясно и като на филм. Непокорният перчем на гъстата, гарвановочерна коса и силно загорялото му, сякаш изсечено лице с правилни черти се сливаха в един образ на все покоряваща мъжественост. Както и преди, тя си помисли, че не е никак чудно защо присъствието на Рей винаги така беше притеснявало брат му Кен.

— Добре дошла у дома, Кристи! — гласът му си беше все същият, плътен и леко вибриращ. — Или може би трябва да те наричам „сестричко“?

— „Снаха“ би било по-подходящо, но нека бъде просто Кристи — произнесе тя с усилие. Усети как под погледа на тъмните му очи, в които трепна насмешливост, неусетно се стопява нейната самоувереност.

— Както и да е. Прайс ще се върне всеки момент. В това време...

Кристи не успя да чуе по-нататък, тъй като Рей я улови за ръката и я поведе към един стол. Зави ѝ се свят. Седна с разтреперани колене. Рей се настани насреща ѝ.

— Не очаквах да те видя — тя облиза устни. — Мислех, че си на север, в ресторанта в Сан Франциско, където... — погледът му така я обърка, че гласът ѝ замря и тя отвърна очи от неговите. Но и това не помогна твърде — виждаше го ясно пред себе си: хубавите равни зъби, когато се усмихваше... гъстите черни косъмчета по гърдите, когато разхлаби вратовръзката и разкопча горното копче на ризата си... пленителната трапчинка на брадичката... Господи, колко много го мразеше!

— ... тук, за да се погрижа за преместването си в Сан Диего — казваше той в този момент. — Сега си имам добър управител на север. Ако нещата вървят както трябва, ще прескачам дотам един път месечно за по няколко дни.

Кристи го погледна и отново забеляза онази усмивка на превъзходство, която я накара да потрепери, когато той добави:

— А сега сме съставили един превъзходен нов екип. Уволних всички, с изключение на Сам. Спомняш ли си Сам Уинзлоу!

Сам! Побиха я тръпки. Значи Сам продължаваше да е тук. В паметта ѝ отново изникна образът на резкия, мустакат управител, който се беше отнесъл враждебно към нея още при първата им среща.

— Не знам как бих се справил без помощта на Сам досега.

Тя изправи рамене и успя да изобрази ледена усмивка на лицето си:

— Да, спомням си за Сам. Той е... лоялен.

Рей сбърчи чело и добави с виновно изражение на лицето:

— Боя се, че злоупотребих с това. Но сега, когато ти... — той млъкна внезапно и отново се усмихна със своята всепокоряваща усмивка. — Сега, когато привършихме тукашния ремонт, си мисля дали да не открия още едно заведение в Сиатъл.

Ремонт! Дали не беше променил всичко, за да не му напомня нищо повече за Кен, за неговата „несполука“, както би се изразил той? Ядоса се.

— С тебе начело „Ошгънвю“ сигурно ще преуспее! — Кристи изглежда мрачно девера си и не допусна да бъде завладяна от непреодолимия му чар.

— Моля за извинение, че ви накарах да чакате, мисис Матюс! — в кабинета, без тя да забележи, беше влязъл пълен мъж с оредяла коса

и с очила, който сега се настаняваше зад бюрото си. — Но съм сигурен, че сте имали какво да си кажете.

Рей се надигна, кимвайки любезно на Кристи.

— Предоставям ви уреждането на подробностите.

Мъжете си стиснаха ръцете. Кристи гледаше напрегнато през прозореца и си отдъхна едва когато чу, че вратата се затваря.

— Както вече ви уведомих чрез писмото си, мисис Матюс — започна адвокатът, след като седна на бюрото си, — юридически вие имате право върху дяла на вашия съпруг, с която е участвал в корпорацията, т.е. на една трета — той млъкна, докато намести тежкото си тяло в коженото кресло. — Но тук има и някои странични клаузи — усмихна се малко смутено и продължи пак с монотонен глас: — Ще трябва да участвате в ръководството на „Ошънвю“ в продължение на една година, преди да добиете правото да продавате своите акции. Иначе губите наследствените си права.

На Кристи ѝ беше необходимо време, за да проумее последствията на току-що чутото. Мисълта ѝ се обърка. Това означаваше, че ще трябва да работи цяла година заедно с Рей! Но как щеше да изтърпи ежедневно общуване с този, който всъщност беше отговорен за смъртта на съпруга ѝ? От друга страна пък, можеше ли да се откаже? Тя беше вече тук, беше приключила всичките си дела в Чикаго. Беше напуснала работата си, беше освободила жилището, беше продала мебелите и колата и беше изтеглила всичките си спестявания. Пътуването до Сан Диего обаче бе погълнало малкото ѝ „състояние“ почти до последния цент.

Продължаваше да гледа втренчено мъжа пред себе си, който взе да проявява нетърпение и нищичко не разбираше.

— Това устройва ли ви, мисис Матюс? — чу тя въпроса му.

Кристи разбра, че няма друг избор. Успя да кимне в знак на съгласие и си помисли, че все някак ще трябва да успее да издържи тази една година.

Адвокатът, изглежда, изпита облекчение, приведе се и зачете записките си. Когато посочи заплата ѝ, която щеше да получава за работата си в „Ошънвю“, тя остана изненадана. Щеше да получава повече, отколкото по времето, когато Кен беше ръководил заведението. Преди още обаче да може да се изненада от това, мъжът насреща ѝ се изправи.

— Ако имате някакви въпроси, винаги съм на ваше разположение.

— Само едно нещо ми се иска да уточним веднага — каза Кристи, стремейки се да не показва неувереността си. — Зная, че „Ошънвю“ не работи днес — така бе винаги досега в понеделниците! Във всеки случай по-рано. Не й убягна едва забележимото нетърпение в кимването на адвоката, но въпреки това продължи несмутимо: — А за мен не би било съвсем просто да започна работа още от утре. Нужни са ми няколко дни. Трябва да си намеря жилище, необходима ми е кола — тя си спомни, че на юг от Калифорния човек беше загубен, ако няма автомобил.

— Мистър Матюс ще прояви разбиране по тези въпроси — промърмори адвокатът. — Сигурен съм, че ще бъде отзивчив по отношение на...

Апаратът на бюрото му забръмча и той натисна някакъв бутон.

— Да, моля?

Кристи се обърна и излезе. Адвокатът явно не проявяваше прекален интерес към новата си клиентка. „Но поне се отървах от Рей за останалата част от деня“ — си каза Кристи, свивайки рамене.

Но се беше излъгала, Рей вече я очакваше в приемната.

— Всичко наред ли е? — той стана от стола си и я хвана повелително за ръка. — Ще обядваме заедно и ще те запозная с някои промени, които направихме.

Кристи си пое дълбоко въздух, мъчейки се да не покаже яда си, което обаче не й се удаде напълно.

— Почти два часът е. Откъде можеш да знаеш дали вече не съм яла? — попита тя остро и направи опит да се освободи от ръката му.

Но Рей изобщо нямаше намерение да я пуска и я поведе към асансьора.

— В такъв случай ще пием кафе. Трябва да поговорим.

Тя го изгледа. Едва сега й стана ясно, че сигурно е знаел за допълнителната клауза. Без да се противи повече, Кристин го остави да я отведе.

II

Ярко осветената закусвалня, в която влязоха, бавно се опразваше, тъй като обедната почивка клонеше към своя край. Рей уверено се отправи към една спокойна ниша в дъното на заведението. Когато Кристи си поръча кафе и хамбургер, той внезапно се засмя.

— И за мен същото. Сега трябва само да уточним дали ще искаме хамбургерите с лук или без лук. Смятам, че почтеността изисква да сме на едно мнение по въпроса.

Почтеност? Какво знаеше той за почтеността?

— Не мисля, че ще стигнем до такава близост, та това да има някакво значение.

Той тихо се засмя.

— Човек никога не знае.

След като сервитьорката взе поръчката им — два хамбургера с лук и две кафета, Кристи се обърна към Рей.

— И така, за какви промени става дума?

— Първо бих искал да зная защо избяга — той се приведе напред, станал изведнъж сериозен, и тя затърси отчаяно отговор, който би го задоволил.

„Знаех какво си направил и не можех да понасям физиономията ти“ — рече мислено Кристи.

— Бях объркана. Трябваше просто да изчезна — каза после гласно и с надеждата, че ще прозвучи убедително.

— Но ти все пак трябва да си знаела, че като вдовица на Кен можеше да предявиш имуществени претенции.

— Знаех, че той... — „Внимание! — предупреди се тя. — Това може да е клопка!“ — ... има финансови затруднения. Мислех, че е фалирал. Какво друго бих могла да предположа, когато все пак... — млъкна и стисна устни.

За момент настъпи тишина.

— Е, добре, накара ни във всеки случай доста да се полутаме, докато те открием — каза накрая Рей.

— Ни? — Кристи вдигна изненадано поглед.

— Мен и Прайс. В качеството си на имуществен управител той беше длъжен да те открие — Рей заразказва за единадесетмесечното им търсене, без да прекъсне разказа си, когато донесоха яденето. — Нямахме достъп до документите в болницата, където си работила. Не си имала по-близки приятелства. Собственикът на жилището, където си живяла, преди да се омъжиш за Кен, беше починал. Никой от нас не знаеше името на сестра ти или пък — адреса ѝ. Майра предполагаше, че живееш в Детройт, но това не ни помогна.

— Майра? — Кристи трепна, тя едва сега си спомни колко много се беше тревожила за свекърва си. — Как е тя?

Погледът му помръкна.

— Тя... — внезапно млъкна. — Добре е, Кристи, ще ти разкажа и за нея, когато изясним всичко...

Набързо ѝ обясни как Елсдън Прайс се бил свързал с агенцията по транспорта и така получил номера на колата ѝ. Най-накрая открили фолксвагена ѝ в едно малко селище в Юта. Но през това време Кристи вече го била продала, така че и тази следа се изгубила.

Накрая, като последен опит за изход от положението, подкупили секретаря на деловодството в университета, където Кристи следвала, и така научили името и адреса на зет ѝ. Това ги отвело в Чикаго.

— Така че беше необходима още само малко детективска работа — завърши Рей иронично, — и ето че те намерихме.

До този момент Кристи не беше осъзнавала колко тотално бе прекъснала всички мостове, свързващи я със семейството на Кен. Наистина трябва да е било много трудно да я намерят. Паметта на Майра не беше вече от най-добрите, а тя беше единствената, с която Кристи бе разговаряла за семейството си. Освен това, за десетте месеца, през които бе траял бракът ѝ, не беше посещавала сестра си нито веднъж. Така че никой не би могъл да каже откъде всъщност беше дошла, закъде е заминала, това вече наистина бе почти невъзможно да се узнае.

— Съжалявам. Не съм имала намерение да скриям нещо — каза тя виновно. — Но никога не съм и очаквала, че някой би се опитал да ме търси. „И преди всичко не ти!“

— Разбирам — отвърна Рей. Гласът му изведнъж прозвуча така нежно, че Кристи неволно потрепери. — Действала си импулсивно,

под влияние на болката. Знам, че смъртта му беше ужасен шок за теб, за всички нас — той се прокашля и я погледна умолително и все пак твърдо право в очите. — Но него вече го няма, Кристи. От единадесет месеца — пресегна се през масата и стисна ръката ѝ. Докосването му ѝ действа като удар от електрически ток. — Ти си жива обаче и си атрактивна жена. Ти си млада, твърде млада, Боже мой. Та ти си едва на двацет и пет, за да скърбиш до края на живота си.

Тя измъкна ръката си от неговата и се зае настойчиво с хамбургера си. Какво ставаше с нея? Защо той отново успяваше да я извади от равновесието ѝ? През изминалите единадесет месеца беше излизала с много мъже, доста от тях бяха изглеждали също така добре и бяха галантни като него. Защо обаче точно с този мъж, за когото знаеше, че е жесток до мозъка на костите си, сърцето ѝ почваше да бие по-учестено. Самата тя ли не беше наред, та се чувстваше така непреодолимо привлечена от един мъж, който нямаше никакъв морал?

О, небеса! Да, Кристи много добре знаеше защо навремето бе реагирала така при появата на Рей. Беше неопитна и нямаше никакво самочувствие. Но сега, когато новопридобитата ѝ самоувереност би трябвало да я обгражда като броня, нямаше вече извинение за слабостта, която я обземаше, щом само го погледнеше или чуеше гласа му. Може би щеше да ѝ помогне, ако се съсредоточи върху недостатъците му. Но мили Боже, къде да ги търси, ако изключи оня, основния? А не биваше да допусне Рей дори да заподозре какво ѝ беше известно. И още по-малко можеше да се заблуждава, надявайки се, че всичко е било съвсем иначе, без да предаде Кен. Трябваше да насочи разговора в друга посока.

— Ще си спомням винаги с обич за мъжа си — заяви тя решително. „Той просто трябва да ми повярва!“ — Но те уверявам, че не съм такава невротичка, за каквато изглежда ме мислиш.

Рей замислено топеше пържените картофи в кетчупа, преди да ги пъкне с апетит в устата си. Кристи беше изненадана, че човек, вдигащ такъв шум около специалитетите, които поднасяше на своите клиенти, можеше да харесва подобно обикновено ядене.

— Добре — каза той накрая. — Значи аз съм на ход — бавно разтегли устни в своята типична усмивка и очите му проблеснаха, когато погледите им се срещнаха. — Радвам се, че ще работим заедно. Това е най-добрият начин да се опознаем по-отблизо.

„Да се опознаем по-отблизо?“ Да не би и сега да гледа на нея като на потенциална плячка?

Кристин се стегна. Слава Богу, беше предупредена — щеше да внимава, тъй като знаеше, че жените за него са само хоби, при което той ценеше най-вече разнообразието. Имаше вече представа, колко безскрупулен можеше да бъде...

— Що се отнася до работата — премина тя към по-безобидна тема, — не мога да започна веднага. Трябва да си потърся жилище, а и кола. Може ли това да стане в петък? Мистър Прайс каза...

— В петък е добре — прекъсна я той, влязъл изведнъж в ролята си на бизнесмен. — А колата ти е необходима веднага, за да си потърсиш жилище — погледна часовника си и побутна чинията настрана. — Понеделник следобед прекарвам обикновено при майка ми, но днес по изключение бих могъл да намина малко по-късно. Този път пък ще вечерям с нея. Хайде, да тръгваме!

— Майра... — прошепна Кристи. — Как е тя? Беше обещал, че ще ми разкажеш за нея — напомни му тя.

Колко често беше мислила през изминалите единадесет месеца за майката на Кен, а ето че сега почти беше забравила за нея... Сигурно се дължеше просто на това, че през няколкото часа, откакто беше пристигнала, на главата ѝ се струпаха толкова много неща. Не на последно място — смешният ѝ страх от седналия насреща ѝ чернокос великан, който изтласкваше всичко друго на заден план. „Не страх от него — коригира се тя, — а страх от самата мен, от двойствените чувства, които изпитвам към него.“

Рей сбърчи вежди.

— Подозирах, че не знаеш. Ние продадохме голямата къща. Наложих се да настаня мама в болнично заведение. Артритът влоши не само физическото ѝ състояние. Тя стана... особена.

„Изглежда наистина загрижен“ — помисли си Кристи изненадано, когато го видя как мачка с ръка салфетката.

— Домът е много хубав, Кристи — продължи той. „Да не би да ме моли за разбиране?“

— Разположен е навътре в пустинята. Мама там е в добри ръце — той се усмихна. — Тя те обича. Много се зарадва, когато разбра, че пак си се върнала. Не искаш ли довечера да ме придружиш при нея?

— Тази седмица няма да мога — отвърна тя. — Но ѝ предай сърдечни поздрави.

— Тогава ела някой друг път. Предложението ми си остава в сила.

Той искаше да посетят Майра заедно, но Кристи предпочиташе да отиде сама. За нещастие обаче понеделникът и за двамата беше единственият свободен ден и едва ли щеше да има възможност да отклони предложението на Рей, без да създава проблеми. Това нямаше да улесни съвместната ѝ работа с него. Всъщност, какво ли щеше да ѝ коства да замине заедно с него. И без това беше принудена да се примири с факта, че ще го среща всеки ден. Само не биваше да забравя, че трябва да е много предпазлива.

— Трябва ти някой, който да те откара до търговеца на коли — каза Рей, след като помоли келнерката за сметката. — Каж ми, какви желания имаш, за да те заведе при подходящ човек.

Кристи отново почувства как гневът се надига у нея, но се постара да запази спокойствие.

— Имах предвид някоя по-запазена кола от втора ръка — отвърна тя. Не искаше да ѝ опекуноват, но видя, че би било глупаво да се отказва от помощта му и да си вземе после такси. Може би наистина щеше да бъде по-добре и Рей да присъства. Ако случайно се появяха проблеми от финансов характер, щеше да може на място да ѝ издаде уверение, че е назначена на работа.

— Не купувай кола на старо, Кристи — прекъсна той размислите ѝ. По гласа му се виждаше, че беше свикнал да взема сам решения. — Доста опасно е. Ще си купиш нова кола с всички гаранции.

Тя преброй до десет, преди да отговори.

— Дори и да успея да изплащам отделните вноски, не бих могла да заплатя първоначалната сума — вирна брадичка, ядосана от арогантния навик на Рей да смята, че парите нямат значение. — Не съм в състояние да платя изцяло дори и кола на старо.

— Това не е никакъв проблем — той остави няколко банкноти на масата и стана. — Има едно нововъведение във фирмата, за което още нищо не знаеш. Състои се в това, че на служителите се предоставят служебни коли на разположение — помогна ѝ да стане и ѝ се усмихна топло, когато улови ръката ѝ. — И тъй като желаем служителите ни да

са щастливи, предоставяме им възможността сами да изберат колата си.

Кристи се опитваше отчаяно да се пребори с объркващите чувства, които предизвикваше у нея близостта му.

— А какво ще стане с колата, когато си замина след една година? — попита тя, мъчейки се да му покаже, че е тук само временно. — Ще я наследи ли този, който ще дойде на моето място?

Рей се засмя тихо.

— Може би. Но възможно е и ти да си толкова привързана към нея, че да поискаш да я откупиш от нас — когато излязоха вън на тротоара, той пусна ръката и. — Почакай ме тук, Кристи, ще докарам моята кола — каза той, обърна се и се отправи към паркинга.

Докато чакаше, мислите ѝ кръжаха около мъжа, когото беше опознала от една съвсем друга, нова страна.

Кристи се питаше как е възможно толкова да се тревожи за майка си, когато беше проявил такава готовност да хвърли собствения си брат за храна на лъвовете. Дали това не бе покаяние, за да успокои гузната си съвест? После мислите ѝ се върнаха към настоящия ѝ проблем, колата. Новата политика на фирмата беше едно голямо облекчение. Ако сега ѝ се бе наложило да плаща колата в брой, щеше със сигурност да излезе на червено.

Трепна, когато елегантният мерцедес спря до бордюра. Рей остави мотора включен, слезе и се отправи с пружиниращи крачки към нея. Когато я докосна за лакътя, помагайки ѝ да слезе, Кристи вътрешно потрепери.

Усети как се сковава, но се опита да се усмихне.

— След последната виелица в Чикаго съм наистина във възторг от вашето време?

— От нашето време? — рече Рей, докато извеждаше автомобила на платното. — Това е отново твойт град, Кристи. А що се отнася до бъдещата ти кола, то в това отношение имам известни идеи...

Докато определяше, че идеалната кола за нея би била една тойота, тя се облегна назад върху меката седалка и извърна лице към страничния прозорец. Затвори очи и се предоставил на наслада на вълнуващото въздействие на топлия бриз, идващ откъм океана, без обаче да може да престане да мисли за девера си.

Той шофираше, както вършеше всички останали неща с непоколебимо, суверенно превъзходство. Винаги така дяволски самоуверен! Винаги имащ право! „Бедният Кен! Не е чудно, че постоянно се е чувствал потиснат.“

Рей напусна широкото платно и навлезе в една обширна площадка, над която се вееха на пилони безброй знамена. Зад безкрайни редици стари коли от всякакъв тип и цвят се виждаше дългата търговска зала.

— Това е автомагазинът на Харв Абърнати — поясни Рей, докато умело провираше мерцедеса през лабиринта от паркирани коли, преди да спре пред входа. — Харв е добър приятел, но отвратителен играч на голф. Член е на нашия „Клуб на четиримата“. Срещаме се всяка неделя сутрин на игрището за голф — той изключи двигателя, слезе и заобиколи колата, за да ѝ помогне. — Уверен съм, че Харв ще има нещо подходящо за теб — добави и махна на някакъв усърден продавач, който вече стремително се насочваше към тях, за да ги обслужи.

Рей я представи на приятеля си, който я поведе към желаната кола. Всичко стана толкова бързо и просто, че Кристи се почувства замаяна и безпомощна. Но когато Рей и пълничкият Харв с посивели коси се заеха да разговарят за удивителните предимства на „супер челика“, тя прочете астрономическата сума, изписана върху стъклото, и едва забележимо поклати глава. Макар че парите не бяха нейни и автомобилът нямаше да ѝ принадлежи, все пак цената беше извънредно висока.

— Не ми харесва — гласът ѝ прозвуча твърдо и Кристи се обърна, тръгвайки, без да обръща внимание на протестите на двамата мъже, покрай дългата редица изложени коли. Оглеждаше цените им. Всички те ѝ се струаха безбожно скъпи.

Причината беше може би тази, че не беше свикнала да разглежда нови коли. Досега бе обикаляла само търговците на стари автомобили, пазарейки се за цената. Но това не беше в стила на Рей и още преди тя да се осъзнае, я беше накарал да се заинтригува от една малка сребриста корола.

Когато направи пробна обиколка с продавача, Кристи беше така развълнувана, че забрави дори Рей за известно време.

Королата беше първата съвсем нова кола, на която се качваше. Тя послушно реагираше и при най-слабото натискане на спирачката или на педала на газта. Когато я върна обратно на паркинга, лакът ѝ вече беше получил първата си драскотина, но Кристи се беше влюбила безнадеждно в колата и знаеше, че няма да ѝ хареса друга.

Рей я чакаше при входа, в ръката си държеше голям плик.

— Хареса ли ти, Кристи? — попита, след като се сбогува с продавача, стискайки му ръка. Без да изчака отговора ѝ, добави: — Твоя е — и ѝ подаде дебелия плик. — Ето упътването, документите, застраховката ѝ частния ми телефон в случай, че ти потърбва помощта ми. Имаш трийсет дена, за да завериш шофьорската си книжка. Съгласна ли си?

Тя пое пакета на върха на щастieto си. Търсеше подходящи думи да благодари на Рей, но той изобщо не я остави да каже нещо.

— А сега трябва да тръгвам — Рей вече се беше отправил към мерцедеса си. — Всичко хубаво — извика ѝ през рамо и потегли.

Когато малко след това Кристи седна в новата си кола, изведнъж се усети странно самотна. Ето че беше тук, в един нов град, караше нова кола и беше оставена изцяло сама на себе си. Но това ли беше предизвикало у нея чувството за пустота или причината беше, че Рей изведнъж така се бе разбързал да се сбогува с нея? Ядосана от тази мисъл, тя тръсна глава. „Да върви по дяволите Рей!“ Когато подкара предпазливо по крайбрежната улица, усещането за новопридобитата свобода пропъди бързо чувството ѝ за самота.

Като се върна в хотела, Кристи си купи вестник от фойето и се отправи към стаята си. Беше изминал един дълъг ден, свързан с доста вълнения, и се чувстваше изтощена. Не беше гладна, а имаше само желанието да се разтовари.

След като постоя доста във ваната, тя се загърна в хавлията си и се усети приятно отморена. Тази чудесна кола щеше да ѝ принадлежи почти една година, а пред себе си имаше три дни, през които нямаше да се налага да се среща с Рей.

Седна на леглото, облегна се удобно на няколко възглавници и запрелиства вестника, търсейки обявите за жилища. Трябваше ѝ малко мебелирано жилище близо до плажа, което да не е толкова скъпо.

Кристи си отбеляза две обяви, после погледът ѝ попадна върху трета. Посоченият адрес ѝ се стори познат. Жилището сигурно се

намираше в сградата срещу клиниката „Св. Франциск“ — каменното, обрасло с бръшлян здание, където беше кандидатствала за място в диетичната кухня преди три години с дипломата си по диетично хранене.

В паметта ѝ се върнаха картините от онези десет месеца, през които беше работила там. Кристи неусетно се пренесе пак в огромната кухня, когато подготовката за вечеря беше в пълен ход... Малко преди да се запознае с Кенет Матюс...

III

Тогава плахата двайсет и две годишна Кристи беше облечена в колосана светлосиня униформа, която подчертаваше стройната ѝ фигура. Гъстата ѝ руса коса беше вързана с панделка на тила, а по лицето ѝ нямаше и най-малка следа от грим.

Беше почнала неотдавна работа в клиниката, но свикна бързо. Знаеше почти наизуст кой пациент каква диета трябва да спазва и се бе научила добре да координира движенията си. Пълнеше чинията, която държеше в ръка, от различните съдове и се вписваше напълно с перфектно организираната деловитост, която я обкръжаваше. Огромната болнична кухня гъмжеше от асистенти и специалисти по храненето и диетите — всички в същата светлосиня униформа.

Лиона Харкнес — главната завеждаща по въпросите на храненето — тъкмо даваше указания на новото момиче, което трябваше да започне работа в палатата за чревни болни. А самата Кристи току-що бе привършила подреждането на подвижната маса за трето отделение, когато видя старшата сестра на това отделение да влиза в кухнята и да се отправя към Лиона. Докато разсеяно миеше ръцете си, забеляза, че двете жени се съвещаваха за нещо.

Щом сестра Тереза излезе, Лиона забърза към Кристи.

— Сестрата настоятелно ме помоли за помощ, а сега не мога да мръдна оттук, Кристи. В стая 306 лежи пациент, който от вчера не е докосвал храна. Искам лично ти да му занесеш таблата и да се погрижиш да хапне нещо. Младежът е труден пациент, по мнението на сестрата. Може би е някой от ония, които реагират алергично на белите престилки на лекарите и сестрите, така че е възможно да имаш по-голям късмет. Казва се Кенет Матюс, притежава изискан ресторант в града и е настанен тук, защото при задължителното изследване за болничната осигуровка му е било установено повишено равнище на кръвната захар. Заради това лекарят му е предписал редица изследвания и диета, която май не се харесва на пациента. Успех, Кристи! — Лиона я потупа по рамото и се отдалечи.

Кристи беше притеснена, но и зарадвана от неочакваната промяна в ежедневната ѝ рутинна дейност. Постави върху таблата още едно копие на менюто за следващия ден и се отправи към асансьорите.

Малко по-късно Кристи спря за миг пред вратата на стая 306 и разгледа незабелязано пациента, който се беше изтегнал по гръб и гледаше втренчено в тавана. Кестенявата му коса беше разрошена, имаше фини черти и упоритото изражение на малко момче, на което са отнели играчката, а после са му наредили да си научи уроците. Другояче си беше представяла Кристи „собственика на изискан ресторант!“

Кен Матюс изви глава и ѝ хвърли мрачен поглед.

— Пак ли този невъзможен буламач? Не си правете труда, сестро.

Тя се насили да се усмихне и влезе в стаята. Разгъна прикрепената към нощното шкафче масичка, изви я към леглото и се наведе, за да постави таблата върху нея.

— Аз не съм сестра — каза му тихо. — Асистентка съм по диетичното хранене. Казвам се Кристи — добави колебливо, спомняйки си едно от строгите правила в болницата: „Винаги се представяйте на пациента!“

Той я изгледа замислено и челото му се изглади. В очите му се появи одобрителен израз.

— Симпатична сте — измърмори все още сърдито. — Името ми е Кен.

Изведнъж, още преди да беше проумяла намерението му, той протегна ръка и развърза панделката, стегнала косата ѝ. Кристи трепна.

— Нямах намерение да ви изплаша — Кен се засмя. — Искях само да изглеждате още по-очарователно. Вие сте богиня! Брат ми би ви глътнал за секунда — усмихна се кисело, когато тя повдигна вежди, без да разбира нищо. — Жените кръжат около него като пеперуди около лампа — поясни Кен, — а на щастливките измежду тях дарява цялото си внимание... за известно време. Той умее да се наслаждава на живота.

Кристи усети антипатията на този младеж към брат му, който, изглежда, умееше да печели в живота, и можа да го разбере. Тя самата бе израсла в сянката на красива и обичана сестра, която въплъщаваше

всичко онова, което Кристи бе желала да бъде, но не беше. Прояви разбиране към огорчението на младежа и потърси утешителни слова.

— Радвам се, че на вас се харесвам.

Усмивка озари лицето му.

— Вас да ви гледа човек е далеч по-приятно, отколкото оня „стар генерал“, дето ми донесе вчера яденето. Но на какво дължа тази чест? Не би ли трябвало сега да сте в кухнята?

— Пратиха ме тук, за да ви накарам с всички средства да хапнете нещо — отвърна тя, изненадана от собствената си изобретателност и изумена от това, колко добре се почувства изведнъж в компанията му.

— И така, какво ще правим? Ще имам неприятности, ако не се справя — заключи с престорено отчаяние.

Усмивката му стана още по-широка.

— Ще хапна само ако останете — започна да се пазари Кен — и ми обещаете, че ще ми донесете утре и закуската.

— Ще опитам — отвърна Кристи, — но не аз съм началникът тук.

— Може би ще ви повишат, ако успеете да обуздаете един такъв неудобен пациент като мен — заяви той с насмешлива сериозност. — Добре, нека видим какво сте ми донесла.

Смръщи лице при вида на сухото парче месо и порцията спанак, добросъвестно преглътна няколко хапки.

Кристи беше придърпала един стол и го наблюдаваше с усмивка.

— Как, по дяволите, едно толкова сладко бонбонче като вас започва доброволно и по цял ден да се занимава с храни, които са обида не само за окото, но и за езика? — полюбопитства Кен между две хапки. — Щом се интересувате от храни и напитки, би било по-добре да работите в ресторант — и то за предпочитане в някой добър. Тогава работата ще ви доставя двойно по-голямо удоволствие.

— Бях много дебела като дете — обясни тя с усмивка, — и когато един лекар ми предписа диета, която наистина се оказа удачна, бях така възхитена от диетологията, че поисках да стана асистент по проблемите на диетичното хранене. Ето, толкова просто стават понякога нещата в живота.

Че до този ден животът ѝ беше всичко друго, само не и прост, Кристи премълча пред непознатия младеж. Нямаше нужда той да узнае, че в младежките си години беше нещастна до смърт, едно плахо

невзрачно момиче, тайно завиждащо на стройната фигура на сестра си... че преди да намери най-сетне верния път, беше изпробвала най-различни невъзможни диети... че почти беше намразила сестра си Трейси, защото винаги ѝ повтаряше, че за всеки проблем има решение — докато най-сетне го беше намерила!

Кристи също така не му призна, че все още бе самотна и несигурна, защото, както Трейси ѝ беше обяснила, продължаваше да се чувства в новото си стройно тяло като малко дебеланче, каквото бе в детството си. Знаеше наистина, че Трейси е права, но не беше успяла досега да преодолее дълбоко вкоренената си плахост.

— И ето че сега съм тук — завърши Кристи — и съм много доволна от работата си в болницата.

Кен пое още една хапка и задъвка бавно, преди да зададе следващия си въпрос:

— Все тук ли сте живяла?

— Не. Живях в Минеаполис до смъртта на моите родители — отвърна тя. — Тогава учех още в университета и тъй като сестра ми беше вече омъжена и живееше със семейството си в Сан Диего, аз също се преместих тук.

Не му разказа, че за да се справи, беше учила през деня, а вечер работеше като сервитьорка. Не бе имала време дори да помисли за монотонността на ежедневието си. Но и не беше толкова заета, че да не забележи колко е щастлива Трейси с мъжа и с децата си! Не че Трейси не би ѝ помогнала, ако я помолеше за това, но Кристи не го беше сторила. Не искаше нито милостиня, нито съжаление. Не беше говорила със сестра си и с никого не беше споделяла надеждите и страховете си — това не се бе променило до ден-днешен. Наистина успя да постигне целта да стъпи на краката си и не беше вече необходимо да работи по цял ден, но продължаваше да е самотна. Сякаш през всички тия сурови години се бе отучила да се наслаждава на живота. А сега дори и сестра ѝ не беше наблизко.

— Не — промълви Кристи сякаш на себе си, — тук съм сама. Грег, мъжът на сестра ми, беше преместен в Детройт миналата зима.

Кен изяде последната лъжица компот и я погледна въпросително.

— Сигурно подире ви крачи цяла армия от обожатели. А има ли някой по-специален?

Кристи внезапно се върна към реалността и се изчерви смутено.

— Не... Никой... — тя млъкна, когато забеляза, че Кен гледа към вратата. Обърна се учудено. В рамката беше застанала старшата сестра и я наблюдаваше неодобрително.

Разбрала в един миг каква е работата, Кристи посегна към касинката си и затърси отчаяно извинение за нарушението на разпорежданията в болницата, което беше извършила: от хигиенни съображения дългата коса не биваше да се носи открита. Но още преди да ѝ хрумне подходящо обяснение, сестрата беше излязла от стаята.

— Ще трябва да си вървя — каза Кристи, върза припряно косата си и подаде менюто на Кен.

— Моля ви да си изберете какво ще ядете утре, аз ще...

— Утре по обяд напускам болницата — прекъсна я той и отблъсна листа, който му подаваше. — Безразлично ми е какво ще ми донесете за закуска... Важното е да дойдете.

Тя му кимна, взе таблата и се втурна навън, прекалено развълнувана от неочакваното си завоевание, за да се тревожи дали старшата сестра ще докладва.

Нарушението не беше докладвано и когато вечерта Кристи се върна вкъщи, дълго се разглежда в огледалото. Опитва различни прически с дългата си до раменете коса и се гримира грижливо, въпреки че на следващия ден нямаше да може да си сложи грим заради строгите болнични правила. Накрая подложи гардероба си на критичен оглед и изведнъж консервативният стил и убитите цветове ѝ се сториха доста скучни.

По-късно, щом си легна, даде воля на фантазията си. Най-сетне непознатият от мечтите ѝ имаше име и лице. Мислите ѝ се насочиха към утрешния ден и тя си фантазираше как ще изглежда втората ѝ среща с Кен. С въздишка си каза, че беше по-лесно само да си представя тези срещи, отколкото наистина да ги преживява.

Когато на следващата сутрин Кристи влезе в стаята на Кен, противно на опасенията си, бе свободна, отпусната и сигурна. Беше изненадана да установи колко лесно ѝ беше — на нея, невзрачната доскоро — да разговаря с младежа. За разлика от предишния ден сега тя беше тази, която задаваше въпроси. Научи, че майката на Кен е болна и че той живее заедно с нея в една голяма къща в околностите на Грийн Дезарт, че баща му е починал една година, след като Кен

завършил следването си. Брат му Рей се намирал по това време за шест месеца в чужбина.

— Нашите родители бяха обещали и на двама ни да следваме в Бъркли и след това да направим околосветско пътешествие — каза Кен с горчивина — Рей получи всичко това. Аз имах късмет, че можах да следвам в университета на Сан Диего. Когато се дипломирах, баща ми ми отпусна двуседмична ваканция във Ванкувър с извинението, че просто нямал пари за по-голямо пътуване, тъй като, Рей беше вложил целия капитал на семейството в един цялостен ремонт на ресторанта.

Лицето му беше почервеняло от гняв и Кристи се разтревожи за кръвното му. Опита се да го успокои и каза меко:

— Просто моментът е бил неподходящ.

— Това е обичайният ми лош късмет — недоволстваше Кен, а гласът и очите му бяха пълни с омраза. — Винаги са ме пренебрегвали и най-много го е правил „скъпият“ ми брат Рей.

Кристи не знаеше как да го успокои и го слушаше с растящо съчувствие, когато той продължи:

— Рей наследи физическата сила на баща ни, а аз приличам повече на майка си. В университета той беше капитан на футболния отбор. А когато аз следвах, не ми допуснаха и задника дори до пейката на резервните играчи.

Тя пое ръката му и я стисна приятелски.

— Тези неща не са толкова важни.

Беше улучила подходящите думи. Чертите му се успокоиха и той отново се усмихваше.

— Те... — Кен млъкна и направи презрително движение с ръка. — Хайде да зарежем условностите! Това, което исках да кажа, е, че ти си права. В края на краищата, той сам ще се съсипе.

Гласът му отново звучеше нормално и Кристи си отдъхна с облекчение. Можеше да разбере какво става с Кен. Знаеше колко е непоносимо да се конкурираш с някого, срещу когото нямаш никакъв шанс. А на всичко отгоре този Рей, изглежда, беше истински образец на надменност.

Преди да се сбогуват, Кен покани Кристи на вечеря през уикенда в „Ошънвю“.

В събота вечер там е много оживено — отбеляза той с критичен поглед към униформата ѝ.

Кристи реши да не обръща внимание на намека му и да не си разваля удоволствието. Тя почти не обърна внимание и на факта, че Кен почти не бе се докоснал до закуската.

Беше премного щастлива, нямаше място за никакво друго чувство. Най-сетне срещна атрактивен мъж, с когото можеше да разговаря, мъж, който наистина ѝ харесваше и това чудо я изпълваше докрай. Не че не беше се срещала с други мъже, но никога с такъв, с когото да има чувството, че може да му се довери. Чувстваше се винаги виновна, защото тайно изпитваше облекчение, когато не последваше втора покана от тяхна страна.

Когато вечерта се върна у дома, Кристи извади зелената си копринена рокля от плика, в който я съхраняваше, и я премери старателно, оглеждайки се критично в огледалото.

Широката набрана пола падаше игриво около колената ѝ, късата прилепнала до тялото горна част беше с дълбоко деколте и подчертаваше високите ѝ стегнати гърди. Стана ѝ горещо, когато си спомни какво беше казала Трејси за тази рокля. Тя и Грег ѝ я бяха подарили на последната им съвместна Коледа в Сан Диего: „Роклята подчертава бюста ти, Кристи. Трябва да се научиш и да показваш своята нова, фантастична фигура. Покажи какво имаш... с нея ще изглеждаш великолепно, сестричката ми.“

Тогава Кристи премери роклята, но се почувства не „великолепно“, а чисто и просто гола. Беше се престорила на възхитена, макар че тайно в себе си бе убедена, че никога няма да се осмели да я облече.

В този момент обаче знаеше, че тя е най-подходяща за една майска вечер. Знаеше, че Кен ще остане възхитен и желанието ѝ да му се хареса я накара да преодолее стеснението си. Дори помисли дали да не изтегли още по-надолу деколтето, ако наметне шала, който Трејси ѝ беше подарила към роклята.

IV

Кристи отдавна вече се бе приготвила, когато в събота вечер прозвъня входната камбанка. Беше взела душ, беше си сложила парфюм, дискретен грим и елегантно бе повдигнала косата си нагоре. Към копринената рокля с цвят на мента, която нежно обвиваше тялото ѝ, бе подбрала нови сандалети с висок ток и с цвят на слонова кост.

Когато отвори вратата, Кен, облечен в елегантен смокинг, свирна продължително от възхита и очите му блеснаха.

— Тази вечер ще ми завидят всички мъже в „Ошънвю“. Надявам се само да не офейкаш с някой от тях.

Засмяна, Кристи посегна към шала и плетената дамска чанта — също подарък от грижовната Треиси — и за пръв път в живота си се почувства наистина желана. По тялото ѝ премина прекрасна тръпка парливо вълнение, когато малко по-късно Кен ѝ отвори вратата на своята изискана спортна кола.

— „Ошънвю“ се ползва, впрочем, с много добро име не само заради своята кухня. Това е наистина нещо особено — разказваше Кен пътъом, когато минаваха по крайбрежието. — Цялата му западна стена е от стъкло, така че всеки клиент може да вижда океана. Когато собственик беше баща ми, беше едно малко невзрачно заведение, в което се поднасяха съвсем обикновени ястия. Сега се сервират рибни деликатеси в изискана атмосфера. Някога баща ми се оправяше доста добре. Мама му помагаше в заведението, преди да се разболее. Когато татко ми почина, Рей пое управлението и преустрои напълно ресторанта — дори името беше променено. При пътуванията си беше събрал различни специални рецепти, по които после трябваше да се готви в изисканата му кухня. Нали си е гениален — Кен направи малка пауза, преди да продължи. — През лятото, когато завърших следването си, той ми предостави „Ошънвю“ и отвори втори ресторант в Сан Франциско. Така поне се отървах от него — Кен сви рамене, мъчейки се да изглежда безразличен.

— Рей сигурно е изключителен бизнесмен — Кристи забеляза твърде късно, че беше направила грешка, като похвали Рей.

Физиономията на Кен се промени мигновено.

— Да — промърмори с омраза. — Той е „великият“ човек с „големите“ идеи. Майка ми го намира чудесен.

— Разкажи ми за майка си — побърза Кристи да смени темата.

— Тя страда от артрит и не е особено добре. Сега е в инвалидна количка и състоянието ѝ се влошава забележимо... — устните му се разкривиха подигравателно. — И това, въпреки че „най-обичаният“ ѝ син изостави къщата на крайбрежието и ѝ купи нова в Грийн Дезърт, защото сухият въздух на пустинята щял да облекчава болките ѝ. За мен тази смяна на местоживеенето означава да пътувам всеки ден по трийсет мили до ресторанта и обратно.

— Защо не си потърсиш жилище в града?

— Някой трябва да остане при майка ни. Рей, е твърде зает с „империята“ си, за да се грижи за нея.

Кен се отклони от главния път и навлезе в тясна павирана улица, водеща към планините. Вдясно и вляво на пътя се издигаха дървета, които бяха толкова високи и разклонени, че слънцето едва проникваше през тях. Кристи потрепери зиморничаво, защото тъмнината ѝ въздействаше някак заплашително. Когато Кен зави още веднъж, тя притаи поразена дъх. Точно пред тях, върху едно скалисто плато, се издигаше продълговата сграда с блеснали прозорци сред осветен от скрити прожектори парк. Когато се приближиха, Кристи различи редици от грижливо паркирани коли — предимно огромни, импозантни лимузини и малки скъпи спортни коли, като тая на Кен.

Спряха пред покрит с навес вход, над който биеше на очи изписаното с неонов букви име „Ошънвю“.

Към тях се приближи облечен в ливрея портиер, поздрави Кен със страхопочитание и любезно усмихнат ѝ помогна да слезе от колата. Тя доби чувството, че е принцеса от приказките.

Кристи изобщо не можа да излезе от състоянието си на изненада, когато влязоха в просторното фойе. Докато Кен разговаряше с управителя, тя хвърли поглед към залата за хранене. Из нея бяха разпръснати сандъчета за цветя, които разточително бяха изпълнени с растения във всички възможни нюанси на червеното и разделяха голямото помещение на малки ниши. Широката западна стена беше

цялата от стъкло, а източната бе покрита със стенописи, изобразяващи скачащи риби, красиви морски нимфи и един огромен коралов риф. В средата на залата се намираше огромен аквариум. Келнери в синьо се движеха безшумно между масите. Приглушеният говор и звънът на чашите се смесваха с тихите носталгични звуци на класическата музика, долитаща отнякъде. Кристи се оглеждаше наоколо с широко отворени очи, подобно на дете, попаднало в приказен свят.

Кен сложи ръка върху нейната и я отведе от вратата.

— Първо ще пийнем един аперитив в салона — чу го да казва, като я поведе през две стъпала към помещение, в което имаше малки масички, разположени по дължината на остъклена стена. В единия край на дългия, облицован с огледала бар бяха се настанили оркестрантите.

В момента, в който седнаха, Кристи бе очарована от гледката, която се откри пред нея. Светлините на рибарското селище Ла Йола блещукаха точно под тях и в сиянието на залязващото слънце океанът преливаше в червеникавозлатисти цветове. Кристи не беше в състояние да се откъсне от този природен спектакъл и да насочи вниманието си към седналия настреща ѝ мъж.

— Кристи, казах, че очакваме твоята поръчка. Какво ще пиеш? — гласът на Кен прозвуча шеговито и все пак с лека нотка на нетърпение.

Тя отвърна погледа си от грандиозната гледка с огромно нежелание:

— Това, което и ти — прозвуча тихият ѝ отговор. Погледна разсеяно Кен и любезно усмихващия се барман.

Проявяваше свръхусилия, но наистина не ѝ се удаваше да се върне към действителността, а продължаваше да се чувства като героиня от някоя приказка. Не знаеше какво пие и съща толкова малко внимаваше в това, което Кен ѝ разказваше за своя брат. Само се усмихваше и кимваше замечтано от време на време, наслаждавайки се с всички сетива на лукса, който я обкръжаваше.

Едва когато Кен повика бармана, за да поръча втори аперитив, Кристи бавно се върна на земята.

— Достатъчно алкохол пое за деня, Кен — забеляза механично. У нея беше проговорила асистентката по въпросите на диетичното

хранене и тя изплашено хвърли поглед към Кен. С облекчение забеляза, че той само се ухили развеселено.

— Ако продължиш да се грижиш за мен по този начин, Кристи, ще се превърна във въздържател или в монах!

— Няма да се стигне чак дотам — отвърна му. — Би било обаче жалко, ако заради второ питие се видиш принуден, да се откажеш от вечерята си... заради диетата...

— Тогава да се отправяме към трапезата, мадам... — Кен стана и тръгна с усмивка към нея, за да ѝ предложи ръката си.

Кристи имаше усещането, че не стъпва на земята, когато редом с него влезе в огромния ресторант ѝ се настаниха на една маса. Изтрезня обаче набързо, щом погледът ѝ пробяга по листа с менюто. Лицето ѝ помръкна и зачете на глас предястията:

— Миди в гнездо от пресни пиперки, гъби и лук в сос, приготвен с растителна мазнина

— „Алфреди“ плодове на морето в прекрасния сос от прясна сметана, масло и пармско сирене

— Скариди, пълнени с пикантно приготвени раци от кротони, масло и отбрани подправки, с гарнитура от сочен пилаф, приготвен от едрозърнест ориз

— Деликатесни раци в сос „Маринара“, приготвен с екзотични подправки, сок от лимон и вино, с гарнитура от макарони

Кристи изостави останалите предястия и зачете с растящо недоволство листата на предлаганите гарнитури.

— Аспержи в холандски сос

— Зеленчуци със сметана

— Суфле от сирене със спанак

— Смесена салата със специалната подправка на заведението (неповторимият ни специалитет рокфор)

Отказа се да чете по-нататък и погледна Кен.

— Тук няма нищо, което би могъл да ядеш — рече тя колебливо. — Всичките ястия са прекалено тежки за теб — с доста сол, холестерин и прекалено много подправки.

— Почакай да видиш десертите — отвърна Кен през смях. — Почти всички „творения“ преливат от сметана, да не говорим пък за захарта.

— Надявам се, че не се храниш често тук.

— Всяка вечер, освен в понеделник — призна той. Когато някакъв усърден, усмихнат келнер, появил се изневиделица, поздрави Кен и ги попита какво желаят, Кен я погледна.

— Ще поръчаш ли и за двама ни, Кристи?

И тя го стори. Донесоха яденето им — две порции варен ориз, към него скариди без сос и подправки и зелена салата без майонеза, но затова пък полята с лимонов сок. Кен го опита съвестно, но го остави почти непокътнато.

— Има подправки, които биха придали на храната повече вкус, без да са вредни — каза Кристи извинително, — но съм сигурна, че тук нямате от тях.

— Аз и без това не бях особено гладен — отвърна Кен. — Когато отнесоха полупразните им чинии и келнерът донесе листа с десертите, Кен махна с ръка. — Какво ще кажеш да хвърлим поглед в интимния живот на един изискан ресторант, преди да си тръгнем? — предложи той.

Кристи се съгласи с въодушевление и малко по-късно оглеждаше вече канцелариите и огромната кухня, както и помещенията за персонала. Всичко бе така различно от болницата, беше обзаведено не само целесъобразно, но и с много вкус. „Сигурно е невероятно усещането да работиш в такова обкръжение“ — стрелна се през ума на Кристи.

Скоро след обиколката на ресторанта Кен ѝ предложи да я откара до града. Беше мълчалив по време на пътуването. Обърна се към нея едва след известно време.

— Сега, когато Пийт подаде молбата си за напускане и ще ни остави след три седмици, възнамерявам да направя някои нововъведения. Ти ми отвори очите затова, че се нуждаем от някого, който да разбира от проблемите на храненето, за да състави едно умерено меню.

— Това не е необходимо — рече изплашено Кристи, изведнъж засрамена от високопарната си критика на менюто на този преуспяващ ресторант. — Не биваше да казвам всичко това. Направих го само защото ти... Е, тревожа се за теб и когато спомена, че се храниш там всяка вечер... — тя се поколеба отново, преди да продължи със запъване: — Брат ти сигурно не би...

— Тук аз съм шефът — прекъсна я той рязко. — Аз вземам решенията! — сграбчи лявата ѝ ръка и я стисна здраво — жест, който сякаш го поуспокои. — Не се грижа само за себе си, Кристи, чувствам се отговорен и за здравето на своите клиенти. По-рано не съм осъзнавал какво вършим, но сега ти... така да се каже, ми отвори очите. И така... — гласът му премина в дрезгава молба: — И така, ще ми помогнеш ли и ще приемеш ли тази работа? — гледайки слисаното ѝ лице, добави: — Разбира се, че ще удвоя досегашната ти заплата.

Кристи беше покорена и се чувстваше поласкана. Работата в болницата не беше твърде разнообразна, а предложението на Кен беше действително примамливо. Въпреки това тя се колебаеше. Не беше уверена, че е дорасла за такава важна задача.

Когато пристигнаха до жилището ѝ, те продължиха да обсъждат още дълго в колата всички „за“ и „против“ предложението. Най-големият проблем на Кристи беше недостатъчната ѝ самоувереност, и Кен я уговаряше настойчиво. Беше упорита борба, докато Кристи най-сетне се реши да рискува.

През следващите три седмици, в които Кристи трябваше да продължи работата си в болницата, тя и Кен прекарваха много време заедно. Срещаха се винаги, когато можеха, обядваха в едно кафене близо до клиниката, водеха дълги телефонни разговори, излизаха до късно вечерта, а в понеделниците, когато и двамата имаха свободен ден, ходеха на плаж.

Кристи витаеше сякаш в облаците. Тя разцъфна и придоби такава самоувереност, която би хвърлила Трейси в силна почуда. Изпробваше безспир различни гримове и бродеше дълго из магазините, щом имаше свободно време. Харчеше пари с безгрижна лекота, купуваше си скъпи, съблазнителни рокли, модерни дънки, предизвикателно и изкусително бельо. Не ѝ пречеше, че никой не виждаше миниатюрните ѝ копринени пликчета и сутиени. Когато ги облечеше, се чувстваше много добре — красива и желана така, сякаш е нещо изключително.

Докато не му напомнеха за брат му, Кен беше перфектен ухажор. Забавен и внимателен, влюбен и очарователен. Почнеха ли обаче да говорят за Рей, ставаше мрачен и плашещо недостъпен. Междувременно, свикнала с внезапните обрати в настроението му,

Кристи не беше съвсем неподготвена за избухването му през онази вечер, когато Кен я покани за четвърти път да отиде в дома му, за да я представи на майка си.

Големият му елегантен дом се намираше сред безкрайни пясъчни дюни, където на отделни места само растеше див чай. Всред тая пустош обкръжената от висок жив плет вила приличаше на гостоприемнен пустинен оазис. Те влязоха вътре и докато чакаха Майра в салона, а Кен приготвяше напитките, Кристи се огледа в разкошното помещение. Тежките греди, които крепяха високия таван, придаваха уютен вид на стаята и това впечатление се усилваше още повече от обстоятелството, че капациите на прозорците бяха затворени, за да пазят от ярката слънчева светлина.

Кристи хвърли поглед върху пъстрата сбирка от семейни снимки върху перваза на камината и се вгледа в една, поставена до фотография на Кен. Това можеше да бъде само Рей. Замислена, тя сравни двамата мъже, които външно толкова много се различаваха един от друг и въпреки всичко си приличаха като братя. По-възрастният, Рей, без съмнение беше по-едър, чертите му бяха по-решителни, косата му беше по-късна и по-тъмна от тази на Кен. Добре очертаната брадичка издаваше сила на волята, очите му на дива котка гледаха така неустрашимо в камерата, че Кристи усети неволно горещи тръпки по гърба и. Думите на Кен, пълни с упрек, я изтръгнаха от нейната вгълбеност.

— Добре изглежда, нали? — твърдят блясък на очите му показваше, че усмивката му лъже. — Допускам, че в момента си мечтаеше първо него да беше срещнала — той постави чашата ѝ върху масичката, отпи от своята и пристъпи до Кристи. — Е, ще го видиш, когато предприеме следващата си контролна обиколка из тукашните си имоти — гласът му се тресеше от гняв. — Може би дори ще се превърнеш в едно от завоеванията му и в една от „бившите“ му.

Стремейки се да го успокои, Кристи отвърна бързо:

— Няма никакъв шанс. Изглежда твърде... твърде рязък — ярката разлика между него и брат му беше засилила симпатиите ѝ към Кен и тя добави със съчувствие: — Обзалагам се, че е деспотичен — хвана Кен за ръката и бе възнаградена със здраво стискане за своята пристрастна позиция.

Когато Майра влезе в хола на електрическата си инвалидна количка, Кен вече отново се беше върнал към обичайната си безгрижност. Още от първия миг Кристи се почувства привлечена от слабата жена със сребриста коса. Лицето на Майра излъчваше доброта, макар че беше белязано от болките. Изтерзаното ѝ тяло въпреки тегнещата горещина беше загърнато в тежко вълнено одеяло.

— Радвам се, че искате да станете помощничка на Кен — каза ѝ Майра по-късно, докато вечеряха. После добави, обръщайки се към сина си: — Защо напусна Пийт всъщност?

— Семейни проблеми на изток — той сви рамене. — Домът ти се хареса на Кристи, мамо — побърза веднага след това да смени темата.

Лицето на Майра забележимо просветна, когато се зае да описва къщата — четири спални, точно колкото били необходими за четиримата живущи тук... — тя самата, компаньонката ѝ, която ѝ е съвременен и болногледачка, Кен и брат му Рей — когато последният се намира в града. Мати и Хърман живеят в жилището над гаража — продължи тя. — Тъй като има място за всички, не сме се заемали с дострояването на мансардата. Няма за какво да я използваме...

Две седмици по-късно се намери за какво да я използват. След като преливащата от щастие Кристи бе приела предложението за женитба на Кен, възложиха на една фирма да превърне огромното таванско помещение в пълноценно жилище за младата двойка.

Месеца преди венчавката Кристи преживя като неописуемо красив сън. За нея тази женитба означаваше край на самотата. Най-сетне щеше да има истинско семейство и да не я терзае повече чувството, че животът преминава покрай нея. Купи всичко, от което щеше да има нужда като съпруга на Кен и се стараше с всички сили да направи щастлив своя капризен годеник. Отрупваше го с внимание и обич и го ласкаеше, стремейки се да укрепи самочувствието му.

Вечер тя и Кен обсъждаха заплануваните промени в ресторанта. Беше хрумване на Кен да използват заместител на солта в сосовете и да заменят пилафа със задушен на пара обикновен ориз. Нейната задача се състоеше в изготвянето на листа с десертите. Кристи

решително задраска някои от тежките торти и ги замени с леки кремове и пресни плодове.

— Освен това е доста еднообразно да се предлагат само рибни ястия — реши тя. — Бихме могли да включим в менюто и печена пуйка или пиле, както и месо без тлъстини.

— Виждам вече, че ще трябва да отпечатваме всички листи с менюто наново — промърмори Кен — Рей ще получи удар заради допълнителните разходи. На него му е абсолютно все едно дали яденето, което предлага на клиентите си, е здравословно или не. Важното е парата да върви.

В крайна сметка, решиха да отпечатат менюто на по-евтина хартия и да уволнят тримата щатни оркестранти, като само от време на време ангажират някой цигулар.

— Сега ще му покажем на Рей! — ликуваше Кен. — Наистина много се радвам, че се срещнахме.

— Аз също — прошепна Кристи, която се опиваше от насладата на новото чувство за съпричастност.

V

Кристи и Кен решиха да се оженят през август. Поради здравословното състояние на Майра венчавката трябваше да се състои в тесен кръг в къщата, която в бъдеще предстоеше да стане дом и за Кристи.

Когато Кристи се огледа с възхита в огледалото, облечена в булчинската си рокля с цвят на слонова кост, и настроението ѝ се повдигна още повече, след като Кен ѝ съобщи, че ще прекарат уикенда си в Сейнт Томас; тя можа да приеме съвсем спокойно дори и новината, че Рей все пак ще дойде за тържеството.

Кристи беше убедена, че нищо и никой не бе в състояние да помрачи най-хубавия ден в живота ѝ.

Тази увереност обаче заплашително се разклати, когато видя Рей за пръв път — и то точно след като с Кен се бяха вrekli един на друг. Рей застана изведнъж пред нея и я погледна от височината на своя ръст с изненада в тъмните си очи. Приведе се и я целуна.

— Значи ти си новата ми сестра — произнесе той тихо.

Още дълго, след като той се бе отдръпнал, тя усещаше топлината на устните му върху своите. Тръпчивият мъжки аромат на кожата му и звукът на дълбокия му дрезгав глас прогониха всичко останало и Кристи усети, че по тялото ѝ пробягаха непознати досега тръпки. Сякаш в мъгла тя видя как Рей стисна ръката на Кен и мисълта, че с Кен никога не беше изпитвала нищо подобно на това, което изпита при беглата целувка на Рей, я прониза като удар от електрически ток.

Рей се отдалечи, за да размени няколко думи с някакъв гост, и Кристи се загледа замислено подире му. Кен я изтръгна от вцепенението ѝ и я поведе към майка си.

— Видях — прошепна ѝ той — как те гледаше. Имаш късмет, че вече си женена за мен, иначе щеше да те сложи в списъка си.

Тя забеляза доволната му усмивка и разбра, че се гордееше с нея.

— Толкова съм щастлива, скъпи — каза му нежно. Когато Кен стисна още по-силно ръката ѝ, тя изпита срам и същевременно

облекчение, че не бе забелязал какво впечатление й беше направил Рей.

Причината тази нощ да не може да отвърне на нежностите на Кен бе, че се мъчеше с всички сили да прогони объркващите я мисли за Рей. Успокои я фактът, че Кен сякаш не забелязваше липсата на страст у нея и през следващите нощи.

Споменът за Рей избледня. Беше изцяло заета да подрежда новия си дом и да помага на Кен при съставянето на новото меню, тъй че й оставаше малко време за притесняващи я мисли. Всички в „Ошънвю“ я приеха като „съпруга на собственика“ — отнасяха се любезно и с подобаващ респект към нея; всички, с изключение на Сам Уинзлоу — дясната ръка на Кен, който по непонятни причини се държеше крайно недружелюбно. Кристи си блъскаше главата над въпроса, защо Сам е толкова враждебно настроен. Може би й се сърдеше заради нововъведенията в менюто, чиято последица бе загубата на обичайната клиентела. Не знаеше как да му обясни, че тя наистина се беше оплакала, задето всички ястия са толкова тежки, но че Кен беше все пак този, който държеше непременно да промени всичко. Тъй като не искаше да напада в гръб мъжа си, тя премълча, още повече че не беше наясно дали изобщо промените са причина за отрицателното отношение на Сам към нея. С Кен не можеше да разговаря за това. Когато веднъж се бе опитала, той махна само отегчено с ръка. Изобщо Кен често се отнасяше към Кристи с равнодушие, което я плашеше. Тя полагаше всички усилия да направи всичко така, както той го желае, но това сякаш не й се удаваше. Казваше си отново и отново, че щастливият брак не е дар от небето, а трябва да се извоюва. Движения нагоре и надолу бяха неизбежни при всяко партньорство.

Остана разочарована, когато една нощ заговори на Кен за деца и той й отвърна рязко:

— Не и преди да имаме собствен дом.

Все пак му беше благодарна, че успяваше да я успокои във връзка с непрестанно растящите загуби на ресторанта.

— Това е само един временен лош момент — обичайният преходен период. Досегашните постоянни посетители си отиват и трябва да привлечем вниманието на нов кръг клиенти. Ресторантът в Сан Франциско ще покрие загубите ни — повтаряше Кен привидно спокойно.

Към плюсовете Кристи отнесе и обаждането на Рей през декември, че тази година нямало да може да прекара празника у дома.

— Спомена нещо за каране на ски в Аспен — съобщи им Майра.

Облекчението на Кристи се отрази и върху лицето на Кен.

Със смесени чувства Кристи се съгласи с предложението на Кен малко след Коледа да прекарат един уикенд в Еспенада. Беше против да оставят Сам без подкрепа през два от най-натоварените дни на седмицата, но забрави скрупулите си, когато видя как Кен се наслаждава на излета. Същевременно обаче забеляза за пръв път, че той пие повече алкохол, отколкото му беше полезно.

Точно тази събота Рей посети „Ошънвю“, за да разбере защо ресторантът в Сан Диего върви така зле.

Кристи и Кен узнаха за неговото идване едва на сутринта след завръщането си, когато Майра им съобщи, че Рей искал да разговаря и с двамата в кабинета си.

Кен изруга тихо и влезе разярен. Кристи го последва замаяна.

Получи се грозна сцена. Рей беше седнал на бюрото с мрачен поглед, стиснати устни и с нетърпелив жест ги покани да седнат.

— Дойдох да проверя какво не е в ред със сметките, които ми изпрати Сам — изръмжа той и погледна ядосано Кен. — Мисля, че си си загубил ума. Сменил си менюто и си понижил цените. Освен това си уволнил музикантите, за да наемаш от време на време по някой третокласен свирач. Много бих искал да разбера защо полагаш толкова усилия да разрушиш всичко, което съм създал тук.

Кен беше пребледнял като мъртвец и гледаше брат си с омраза, без да отвърне нищо.

Кристи скочи. Трябваше по някакъв начин да се притече на помощ на Кен и да го защити.

— Наложил се да намалим количествата сол и масло, както и подправките, за да са по-здравословни ястията. Уволнихме музикантите, защото за заплатата, която им давахме за един месец, можахме да отпечатаме новите листи за менюто. Необходимо е време, за да се събере нова клиентела.

— Тук не е болница, Кристи — гласът му внезапно стана по-мек, по-търпелив. — Клиентите идват при нас, за да ги поглесим. Една нощ в „Ошънвю“ е преживяване, кулинарно удоволствие, но той не е

лечебно заведение — очите му сякаш молеха за разбиране. — Та нали те не ядат тези ястия всеки ден — добави той успокоително.

— Но за Кен... — противопостави се тя. — Тази тежка храна всеки ден беше отрова за него. Той трябва...

— Не си ми нужна, за да се крия зад тебе, Кристи! Мога сам да говоря и да се защита — прекъсна я грубо Кен. — Така че стой настрана!

Кристи се сепна при вида на омразата в очите му и занемя.

— Ако Кен има нужда от специална диета, персоналът може да готви отделно за него — каза Рей, игнорирайки избухването на Кен. — За него може да има диета, но не и за нашите гости.

Той стана и се обърна към Кен. Когато заговори, гласът му беше спокоен и странно тъжен. Кристи беше объркана, но от сълзите в очите си не можеше да види дали от погледа му беше изчезнал и оня твърд израз.

— Ти носиш отговорността, малкия — чу го да казва. — Анулирай промените и се погрижи за отбрана публика.

— Това заповед ли е? — изръмжа Кен.

— Заповед е — отвърна Рей, чийто глас отново беше придобил предишната си твърдост. Подаде някакъв чек на Кен. — Той ще ти помогне да оправиш отново най-лошото тук — процеди с мъчителна сдържаност. — Но нещата не са винаги така прости. А освен това, искам да си върна парите.

Когато Рей излезе, Кристи избухна в плач.

— Ако парите са това, което иска, ще си ги получи! — Кен също кипеше от ярост.

Останалата част от зимата беше същински кошмар. Кристи наблюдаваше безпомощно как Кен се променя все повече и повече. Той изгони целия обслужващ персонал и назначи вместо него някаква вулгарна изкуствена блондинка на име Бевърли Блайстоун, както и три оскъдно облечени, но с пищни форми келнерки. Цигуларят бе заменен с музикален бокс, от който виеше хардрок, а там, където се намираше аквариумът, беше оставено място за малка танцова площадка.

Кристи се осмели да критикува новия стил, но Кен грубо й напомни, че той е шефът и той взема решенията. Когато тя поиска да разбере дали е платил всичко това с чека на Рей, отвърна й сърдито, че парите са похарчени отдавна и че е теглил заем.

Сам Уинзлоу, който продължаваше да игнорира Кристи, придоби сериозен, загрижен вид. Напусна почти целият кухненски персонал, а новоназначените бяха не само неопитни при приготвянето на отбрани ястия, но се и оплакваха на Кен от „вманиачеността“ на Кристи по отношение на хигиената в кухнята. След това Кен ѝ нареди в бъдеще да стои настрана от кухнята.

Кристи не можеше да свикне с новата атмосфера и с новите постоянни клиенти. Не се чувстваше добре сред шумните младежи, които населяваха сега някогашния изискан ресторант, да не говорим пък, че огромният салон никога не бе пълен докрай!

Тя се мъчеше за всичко да вини Рей и си втълпяваше, че той унизи Кен и е отговорен за този отчаян експеримент, който подлагаше на изпитание брака ѝ. Тя все по-силно усещаше, че нейният свят на щастие загива безвъзвратно.

Кен пиеше огромни количества алкохол и все по-често не се прибираще под един или друг предлог. Здравословното състояние на Майра рязко се влоши и д-р Шелдън идваше почти всеки ден да я преглежда.

Кристи пое грижата за Майра. Ходеше сама понякога в „Ошънвю“, така че с Кен почнаха да се виждат още по-рядко. Тя отново беше сама и дори в по-лошо положение, отколкото преди сватбата.

Беше доволна, че напук на възраженията на Кен запази поне стария си фолксваген — така че в този период не се чувстваше изцяло пленница на самотата. Когато Треиси ѝ писа през април, че Грег е получил ново назначение и заминават за Чикаго, Кристи осъзна колко много ѝ липсваше сестра ѝ.

Началото на края даде заявка за себе си една неделя през май, когато Кен я разтърси посред нощ и я събуди, за да ѝ каже, че трябва да се изплати заемът в понеделник.

— А аз фалирах... добави той сломено.

— Рей сигурно ще ти даде още един чек за сметка на фирмата — отвърна му тя сънено.

Кен я стисна грубо за раменете и я разтърси силно. Също толкова внезапно, както я беше привлякъл, я оттласна от себе си. Отпусна се изтощено на ръба на леглото. Алкохолните изпарения, които го обгръщаха целия, предизвикваха чувство на гадене у Кристи. В меката

светлина на утринното развиделяване тя видя как страхът изкриви чертите на лицето му.

— Ти нищо не знаеш, използвах като гаранция за заема „Ошънвю“ и подправих подписа на Рей! — произнесе той с глас, задушаван от сълзи.

Кристи беше така шокирана, че отчаянието му не събуди никакво съчувствие у нея.

— Не можеш ли да заложиш колата си? — попита. Ужасът стягаше гърлото ѝ и тя успяваше само да шепне.

— Отдавна съм го направил — отвърна Кен неестествено високо. — Нали ти казах, че съм фалирал. Свършено е с мен.

Кристи колебливо завъртя пръстена с двукаратовия диамант около пръста си.

— Би могъл да го заложиш — рече тихо.

Той се вторачи в пръста ѝ и за момент създаде впечатлението, че всеки момент ще се разплаче. Но когато заговори отново, произнесе беззвучно само думите:

— Забрави това!

Значи пръстенът все пак означаваше нещо за него! Кристи почувства как у нея се надига топлинната и най-сетне изпита съчувствие.

— Ще трябва да разговарям с Рей.

Кен скочи внезапно от леглото и се вторачи в лицето ѝ, изпълнен с гняв.

— Толкова ви се ще да ме видите да пълзя, нали? По-добре да отида в затвора.

Изскочи от стаята и вратата шумно се затръшна подире му. Кристи се облегна на възглавниците. Зъзнеше, макар че нощите отново бяха станали топли. Известно време чуваше как Кен шумно прави нещо в кухнята, после всичко утихна и тя зачака страхливо.

Но тази нощ той не се върна. Кристи реши, че е спал долу в предишната си стая. Не му се сърдеше, че беше излял гнева си върху нея. Разбираше, че е съвсем отчаян, а свещеникът не беше ли казал... „в добри и лоши времена“... Гневът на Кен стана и неин и тя прокле Рей, който в крайна сметка беше виновен за всичко.

Когато слънцето изгря, Кристи бе стигнала вече до убеждението, че ще трябва да разговаря с Рей. Все едно колко непочтено и глупаво беше постъпил Кен, Рей просто трябваше да помогне на брат си! Трябваше да му обясни по някакъв начин, че в основата на всичко лежи неговата вина.

Никой още не беше станал. Тя слезе по стъпалата и малко по-късно затвори след себе си входната врата.

Пръстите на Кристи трепереха, когато позвъни на Рей от някаква аптека.

— Кен е в затруднение — каза тя с неуверен глас. — Трябва незабавно да дойдеш тук — след като го увери, че никой не е болен или претърпял злополука, отказа да отговаря на въпросите му. — Ще ти разкажа всичко на летището — беше единственият ѝ отговор.

Рей обеща да вземе следващия самолет и се уговори за три часа. Когато Кристи постави слушалката обратно, беше толкова притеснена, че не знаеше дали ще бъде в състояние да кара колата.

Тя се стегна, настани се отново във фолксвагена си и се съсредоточи върху движението. Най-сетне пристигна обратно вкъщи и успя да се промъкне незабелязано.

Легна на канапето, разкъсвана между надеждата и отчаянието — прекалено неспокойна, за да заспи. Напрегнато се заслушваше в шумовете на къщата. Чу Мати и Хърман да шетат долу в кухнята, после тежките стъпки на мисис Уилкинс, която мина по коридора и малко по-късно бавно се затътри обратно към стаята на Майра.

Беше два часът, когато Кристи, все пак задрямала, се стресна, тъй като някой затръшна входната врата. Скочи и погледна през прозореца: Кен тъкмо се качваше в спортната си кола. После я подкара така бързо към изхода, че парчета чакъл отскачаха на всички страни.

„Той е все още ядосан“ — помисли си Кристи и отиде с въздишка да си вземе душ. Попита се какво ли ще търси толкова рано в ресторанта. Или пък съвсем не отиваше в „Ошънвю“? Но какво друго можеше да прави в един неделен следобед? С решаването на финансовите си проблеми можеше да се заеме едва в понеделник.

В три часа Кристи беше вече в чакалнята на летището и крачеше неспокойно напред-назад. Наум си повтаряше още веднъж грижливо подготвената си реч и с всяка изминала минута гневът ѝ спрямо Рей се усиляваше още повече.

Беше така потънала в мислите си, че го забеляза едва когато застана точно пред нея.

— Надявам се, че имаш основателна причина да ме повикаш тук. Трябваше да откажа на няколко добри приятели, с които имах среща тази вечер — каза той с леко недоволство вместо поздрав.

— Съжалявам, че обърках личния ти живот и ти натрапих компанията си — отвърна Кристи студено и с голямо усилие успя да потисне яда си.

Рей не обърна внимание на сарказма ѝ и замислено я загледа.

— Мисля, че имаш нужда да пийнеш нещо — реши той и я поведе без колебание към бара. — Едно „Блъди Мери“ за дамата — извика на бармана, — а за мен двойно уиски — после се обърна отново към нея. — Така, а сега карай направо. Какво се е случило?

— Ти го доведе дотам — процеди Кристи гневно. — С проклетата си унизителна проповед през януари. Ако си поне наполовина толкова умен, колкото се показваш, трябва да разбереш...

— Стига! — прекъсна Рей гневния ѝ поток от думи. — По-полека, Кристи — той сви рамене със съжаление. — Мисля, че наистина не съм толкова умен, защото все пак ще трябва да те помоля да ми обясниш всичко това малко по-точно. И така? — Рей зачака търпеливо.

Кристи облиза устните си. Изведнъж забрави какво точно искаше да му каже. Рей я беше объркал, но това сега вече нямаше никакво значение.

— Ти му даде да разбере, че в твоите очи той е само един неудачник. През целия си живот Кен се е старал да ти бъде равен. А сега ресторантът... — тя млъкна, сълзи се появиха в очите ѝ.

— Какво се е случило с ресторанта? — попита Рей, внезапно застанал нащрек.

— Искаше да ти покаже, че може да печели пари. Направи някои промени.

— Какви промени? — гласът му беше леден.

Кристи трепна.

— Доста... — не беше възможно да ги опише всичките. — Ще трябва сам да видиш. И не само това... — отчаянието стегна гърлото ѝ и гласът ѝ, ѝ изневери.

— Продължавай! — подкани я той.

Кристи почувства първите сълзи да се стичат по бузите ѝ.

— Трябваша му повече пари, отколкото ти му беше дал. Не искаше да те моли за повече и да лази пред теб — тя простена отчаяно. — О, господи, той беше толкова уверен в себе си, че подправи подписа ти заради един банков кредит.

Лицето на Рей потъмня, очите му заблестяха заплашително.

— Плащането трябва да стане утре... — продължи Кристи. — Кен няма да те помоли за помощ. И аз не го упреквам. Ти винаги действаш „така правилно“. Побеждаваш го във всяка една област.

— В каква област?

— Във всякаква — с рязък жест отхвърли кичура коса назад, паднал върху лицето ѝ. — Ти... ти си по-голям, изглеждаш по-добре, имаш навсякъде по-големи успехи, по-интелигентен си...

— Щом като мислиш така — прекъсна я Рей меко, — защо тогава тъй сляпо защитаваеш Кен?

— Кен е мой съпруг и аз го обичам. Начинът, по който ти го третираш, ме заболява.

— Винаги съм се опитвал да му помогна — Рей изглеждаше неприятно изненадан.

— Ти никога не си му казвал и една дума за поощрение — отвърна Кристи. — А това много го боли — внезапно осъзна, че каза на Рей много повече, отколкото беше искала да му съобщи. Преглътна. — Моля те, не споменавай на Кен нищо от това, което ти разказах... — беше в ръцете му. Речеше ли и една дума на Кен, с брака им беше свършено — в това Кристи беше напълно уверена.

За безкрайно нейно облекчение в усмивката на Рей нямаше никакъв триумф:

— Обещавам ти, Кристи. А сега си върви вкъщи. Първо ще се отбия в „Ошънвю“. Ще се държа така, сякаш съм дошъл, за да прегледам със Сам някои сметки.

Беше вече четири часът, когато Кристи пристигна вкъщи. Знаеше, че по това време всички са в ресторанта, за да подготвят нещата за вечерта. Кен щеше да бъде там, също и Рей. Тя потрепери. Нищо на света не можеше тази вечер да я накара да се появи в „Ошънвю“. Питаше се дали може да вярва на Рей и дали той би удържал обещанието си да не казва нищо на Кен за нейното обаждане и за срещата им. О, Господи, какво беше направила!

Крачеше неспокойно насам-натам из жилището, докато я обхвана мъчителното усещане, че стените я притискат все повече и повече. Беше задрямала на леглото, когато чу да пристига кола. Скочи и изтърча до прозореца.

Рей тъкмо слизаше от едно такси. Малко по-късно той влезе в къщата и се отправи с широки крачки към стаята на Майра. След няколко минути отново прекоси хола. После се чу и тихото притваряне на вратата към стаята му.

Къде беше Кен? Напрегната и терзана от страх и чувство за вина, Кристи отново и отново се вторачваше в часовника. Времето минаваше мъчително бавно.

Беше един часът, когато най-сетне избръмча фиатът на Кен. Кристи с облекчение чу как вратата се отвори и отново се затвори. Трябваше да го поощри да се любят. Беше прекарал тежки дни и тя искаше да му покаже, че стои на негова страна.

Напоследък на Кен често му се налагаше да работи много, връщаше се късно вкъщи, така че отдавна не се бяха любили. Кристи трябваше да си признае, че тайно изпитваше облекчение, задето я беше оставял „на мира“ и внезапно се почувства виновна. Беше съпруга на Кен, а това ѝ отреждаше и определени задължения. Беше се примирила с мисълта, че навярно е фригидна, но сега беше твърдо решена — ще направи Кен щастлив тази нощ.

Когато той тихо влезе в тъмната стая, тя запали нощната лампа и го погледна усмихнато.

— Радвам се, че се върна, скъпи. Ела при мен... — подканящо потупа празното място от лявата си страна. — Разкажи ми какво стана. Дали... — Кристи млъкна, сещайки се, че не биваше да показва, че знае за посещението на Рей в ресторанта.

— Мислех, че спиш — промърмори той. Пренебрегна подканящия ѝ жест, спря пред леглото и я погледна с непроницаема физиономия. — Появи се „вездесъщият“ ми брат. Тъй като той трябваше да пристигне едва след месец, предполагам, че някой от „лоялните“ ми служители го е информирал за тукашната ситуация.

Някой от лоялните ми служители... Кристи потрепери. Наблюдаваше Кен почти със страх. Но той беше прекалено спокоен. Нямаше как да е узнал.

— Какво... какво каза?

Кен продължи да я гледа толкова дълго, без да продума, че тя усети студ.

— Моля те, скъпи — рече тя тихо, — обясни ми какво се е случило? Толкова се тревожех. Искам отново да сме щастливи заедно.

Той отвърна поглед.

— Извиних се, че съм фалшифицирал подписа му и го помолих да ми помогне — произнесе най-сетне. — Това беше всичко, което ти желаете, нали? — отиде до прозореца и се обърна с гръб към нея. — Отказа ми категорично. Щял да ме посещава в затвора.

— О, Кен! — прошепна отчаяно Кристи. — Не знаех, че може да бъде толкова жесток — тя се бе опитала да помогне на Кен, но само беше влошила нещата. Беше повярвала, че Рей в последна сметка ще разбере поведението на Кен. Беше се унижила пред него и той я беше стъпкал в краката си. Обзе я безсилна ярост.

— Ще му кажа какво мисля за него! — процеди Кристи през зъби, изпълнена с омраза. — Наистина ще му кажа какво мисля за него! Той ще трябва да промени мнението си и...

— Не! — прекъсна я Кен и поклати глава. — Искам ти да стоиш настрана.

Силна болка прониза Кристи. Толкова ѝ беше мъчно за Кен, че едва успяваше със сетни сили да сдържи сълзите си.

— Все още имаш мен, Кен. Ние заедно ще...

— Моля те, не говори с него, Кристи, чуваш ли! — повтори той настойчиво и твърдо. — Остави ми малкото гордост, която ми е останала. Поне няма да изпита удоволствието да узнае, че съм се изплакал пред жена си. Обещавах ли ми, че няма нищо да му кажеш?

Кристи се чувстваше ужасно.

— Но какво ще правиш сега?

Кен отиде до шкафа и извади карираното си сако.

— Ще отида при един приятел, който ще ми даде парите. Той ми дължи една услуга — звучеше така убедително, че напрежението ѝ отслабна.

Кен отново се отправи към вратата.

— Така че, виждаш, няма никаква причина за безпокойство. По дяволите Рей! Не искам да разбере, че знаеш за тази история. Мога ли да разчитам на теб, Кристи? Обещавах ли ми?

— Обещавам ти... — отвърна тя с отпаднал глас.

Щом Кен излезе, Кристи се обърна с облекчение на другата страна и бързо заспа. Всичко щеше да се оправи...

VI

Когато на следващата сутрин Кристи се събуди към девет часа и видя, че Кен още не се бе върнал, тя не се обезпокои. Беше тръгнал доста късно. Вероятно е пренощувал у приятеля си и сега закусва с него.

Стана и отиде в кухнята, за да направи кафе. Щом чу отпред да спира някаква кола, беше сигурна, че това е Кен. Пристъпи до прозореца, но пред входа не бе колата на Кен, а едно такси. Входната врата се отвори и веднага се затвори. После видя Рей, облечен в елегантен костюм, да сядва в таксито.

Кристи размисляше трескаво. Дали напускаше града? Не, нямаше куфар със себе си. Дали пък не отиваше пак в ресторанта, за да се покаже като „големият господар“? Но днес беше понеделник, „Ошънвю“ беше затворен през целия ден, така че нямаше да срещне никого. Може би искаше да остане сам, за да състави списък на промените, които възнамеряваше да направи. Възможно е и да има среща с новия управител, който да заеме мястото на Кен, когато го вкарат в затвора.

Дръпна се от прозореца и нахлузи зеления си домашен халат. Беше твърдо решена да прекара деня в жилището си и да излезе оттам едва когато Рей окончателно отпътува. Реши да убие времето си с четене. Взе книгата, оставена върху нощното й шкафче, и се настани удобно на канапето.

Но не можа да се успокои. Вслушваше се напрегнато във всеки шум... Стъпките на Мати в кухнята, тракането на градинарската ножица, с която Хърман подрязваше живия плет от двете страни на пътеката, мисис Уилкинс, която се движеше из долното жилище... А Кен още не се беше зърнал! Ако е получил парите — а тази нощ беше така уверен, — сигурно веднага е отишъл в банката, за да изплати кредита си. Но колко ли време можеше да отнеме всичко това.

Кристи не изпускаше часовника от очи. Беше малко след един, когато чу скърцане от гуми по чакъла. Изтича до прозореца. Най-

сетне! Веднага щеше да разбере всичко и с Кен щяха заедно да помислят какво да направят, за да се върнат отново предишните им отношения.

Надникна от прозореца и видя Рей да слиза от едно такси. Тя притаи дъх и се ослуша как той влиза в къщата и се отправя към стаята си. Дали си приготвяше куфара?

Но къде беше Кен?

Малко преди два часа Кристи чу отново някаква кола да спира пред дома ѝ и пак се втурна към прозореца. Сърцето ѝ спря за няколко секунди, когато видя, че отпред имаше полицейска кола, от която слязоха двама полицаи и се отправиха решително към входната врата. Звънът на камбанката предвещаващо нещо недобро. Мислите на Кристи се объркаха. О, господи, дали Кен не бе успял да получи парите? Ще се изпълни ли закана на Рей? Дали бяха дошли, за да арестуват Кен?

Чуха се стъпките на Рей в хола, после неясен говор. Малко покъсно вратата се затвори и полицейската кола си отиде. В цялата къща цареше мъртва тишина. Кристи беше застинала на най-горното стъпало, неспособна да си обясни какво се бе случило.

Тя продължаваше да стои неподвижно там, когато Рей малко покъсно тежко се заизкачва. Забеляза, че лицето му беше пепелявосиво. Гласът му прозвуча безкрайно меко, когато каза:

— Трябва да поговоря с теб, Кристи. Нека влезем вътре.

Без да се противи, тя го последва в хола. Изведнъж изпита странно изтощение и бавно се отпусна на канапето.

Рей седна до нея, улови ръцете ѝ и я, погледна с очи, в които се отразяваше собственият ѝ ужас.

— Кен е мъртъв, Кристи — произнесе той с треперещ глас. — Станало е при жестока злополука на шосето за Санта Пола, при един остър завой. Открили са го преди 45 минути. Предполагат, че... е починал на място. Случило се е вероятно тази сутрин около пет часа. Полицията... ще направят аутопсия. Ето личните вещи, които са намерени у него.

Бръкна в джоба на самото си и постави запечатан плик върху масичката.

— Ще дойдеш ли с мен при мама? — попита неуверено. — Трябва да ѝ съобщим...

— Не... — отвърна Кристи шепнешком. — Искам да остана сама.

— Знам, че много го обичаше, Кристи... Нека ти помогна.

— Не сега — тя се изправи, олюлявайки се — Иди си, моля те.

Той също стана.

— Ще бъда тук, Кристи. Можеш само да извикаш, ако има нещо.

Кристи кимна мълчаливо. Когато Рей затвори вратата след себе си, тя отново се отпусна на канапето. Думите му продължаваха да кънтят като обвинение в ушите ѝ: „Знам, че много го обичаше.“

Междувременно Кристи беше разбрала, че никога не бе обичала истински Кен, и това прозрение я потискаше, даваше ѝ усещането, че е мамила по някакъв начин Кен, макар че той никога не го беше подозирал.

Тя потъна в безутешните си мисли и си отправяше горчиви упреци. Доста по-късно се освободи от вцепенението и се запита какво да направи. Кен беше тръгнал малко преди два часа, за да вземе парите, но не беше успял да стигне до банката. Можеше да му направи поне тази последна услуга — да върне заема и да измие петното от името му.

Погледна часовника и установи с изненада, че бяха изминали часове, откакто Рей ѝ беше донесъл ужасната новина. Банките вече бяха затворени. Кристи реши да уреди нещата веднага на следващата сутрин. Не можеше да няма временна отсрочка, а и трагичните обстоятелства сигурно щяха да оправдаят едно просрочване от двадесет и четири часа.

Посегна към плика и го разтвори. С треперещи пръсти извади портфейла на Кен, претърси го и застина на мястото си. Нямаше никакъв чек! Значи се е връщал по обратния път за вкъщи и е знаел, че няма да може да изплати дълговете си...

„Самоубийство“! Грозната дума прониза Кристи с остра болка. Рей беше отказал да помогне на Кен и по този начин го беше тласнал към самоубийство. Беше убил собствения си брат, и то така сигурно, както и ако го беше застрелял най-хладнокръвно.

Беше обхваната от гняв, който засенчи скръбта и ужаса ѝ. Щеше да каже на Рей какво е извършил и той щеше да живее с тази вина. Но в този момент си спомни как Кен я умоляваше да не го лишава от последната му капка гордост. Беше му обещала да не говори с Рей по

този въпрос. Тя не беше се оказала в състояние да даде на Кен онази обич, в която му се беше заклела пред Бога, но можеше, трябваше да удържи обещанието си, което му бе дала през нощта, в която той беше подирил смъртта. Щом бе предпочел да умре, вместо да продължи да живее унижително в сянката на Рей, то отчаяното му решение не биваше да отиде напразно.

Късно вечерта Кристи слезе долу при Майра, прегърна старата жена и се опита да я утеши. И най-сетне тя можа да заплаче със сълзи, които не измиват мъката, но поне могат да я облекчат.

Майра също заплака.

— Ти си най-доброто, което бедният ми Кен някога е имал, Кристи — произнесе тя, хълцайки. — Преди да се влюби в теб, никога не е бил истински щастлив.

„Но и тогава не беше — помисли си горчиво Кристи. — Беше нещастен, защото брат му непрекъснато го командваше, непрекъснато го превъзхождаше, непрекъснато го унижаваше.“ Тя също не бе успяла да заздравя самочувствието на Кен, но не беше възможно да признае това на Майра, която не беше усетила напрежението вътре в семейството им.

Когато Кристи излезе от стаята на Майра, Рей вече я чакаше в коридора. Заведе я в кабинета си и я информира за подробностите по погребението, което щяло да се състои в сряда.

— В четвъртък — завърши той — ще дойде Прайс, за да ни запознае с юридическите проблеми, но за момента...

Тя престана да го слуша, страхът стегна гърлото ѝ. Дали се опитваше внимателно да ѝ каже, че се очакват неприятности? За нея? Сигурно щеше да стане дума за този проклет кредит. Но юридически погледнато Кристи нямаше нищо общо с „Ошънвю“. Беше само една обикновена служителка — как биха могли в такъв случай да я държат отговорна за дълговете? Или пък Рей искаше да я подготви, че ще издаде брат си? Боже Господи, естествено, че щеше да го нарани. Той сигурно си мислеше, че тя не знае нищо за последния му разговор с Кен. Искаше да я накара да повярва, че е било нещастен случай. Кристи се помъчи да внесе яснота в мислите си и да проумее как беше възможно да прояви такова бездушие — да не пощади Кен дори и след смъртта му.

Понечи да се обърне и да си тръгне, но Рей я улови за ръката и я задържа.

— Сподели болката си с мен, Кристи — помоли я тихо. — Той ми беше брат. Знам...

— Не! — нахвърли се тя бурно срещу него. — Ти съвсем нищо не знаеш... — изтръгна се и избяга от стаята.

Прекара целия вторник на горния етаж, потънала в размисъл. Поглеждаше от време на време от прозореца и се вслушваше в шумовете, които стигаха до нея. Идваха от полицията, журналисти, д-р Шелдън, който преглеждаше Майра, куриери, които носеха нови венци.

В сряда сутринта Кристи тръгна за погребението в една внушителна лимузина заедно с Рей, Мати и Хърман. То щеше да стане в най-тесен кръг. Мисис Уилкинс беше останала с Майра, вкъщи, но присъстваха почти всички служители от ресторанта, освен това — адвокатът, мистър Прайс, д-р Шелдън, в чиито ръце се беше родил Кен, както и някои други, които тя не познаваше.

Траурната церемония най-сетне свърши и колата откара Кристи у дома. Рей улови ръката ѝ, когато влязоха заедно в коридора.

— Трябва да поговорим, Кристи — каза той спокойно. — Нещо за пиене сигурно ще ни се отрази добре.

Тя издърпа ръката си и за момент ѝ се стори, че вижда сянка да пробягва по лицето на Рей. Чувстваше ли се виновен? Отправяше ли си упреци? Трагичен нещастен случай. Думите на свещеника още я дълбаеха отвътре.

— Нямам желание за разговори — заяви му с леден глас. — А също така не искам да пия нищо — и в този момент от нея се отприщиха всички думи на потиснато отчаяние и гняв. — Не беше трагичен нещастен случай. Знаеш много добре, че той се самоуби!

Рей трепна забележимо.

— Не — противопостави се той с дрезгав глас. — Заблуждаваш се, Кристи! Кен нямаше изобщо никаква причина да се самоубива — прокашля се и я изгледа с тъга. — Имаше твърде много неща, заради които си струваше да се живее.

Второто обвинение беше на езика ѝ, но тя не каза нищо повече — обърна се и побягна нагоре по стълбите.

В стаята си Кристи най-сетне се реши да размисли трезво за брака си, без повече да се самозалъгва. Никога не бе влюбена истински в Кен, както и той не бе влюбен в нея. Това, което я бе тласнало към Кен, беше приятелството, усещането, че е свързана с някого, нещо, което толкова дълго и толкова болезнено ѝ беше липсвало. Харесваше го, искаше да го направи щастлив, разбирайки какво го е измъчвало толкова време. Но какъв съмнителен заместител на любовта се оказа все пак съчувствието! Кен от своя страна се беше стремил единствено да впечатли брат си. Беше видял у Кристи жената, за която Рей да му завижда. Но обстоятелството, че никога не се бяха обичали истински, не правеше смъртта му по-малко ужасна! Напротив.

Това, че не можеше искрено да скърби за един „безкрайно обичан съпруг“, оставяше у нея само горчивото усещане за неуспех, срам и разкаяние.

У Кристи все по-ясно се оформяше прозрението: невъзможно беше да остава повече в Сан Диего. Трябваше да започне някъде съвсем отначало, дори и това да се изтълкува като бягство от трудностите.

Тайно в себе си кроеше вече планове. В миналото Трейси винаги ѝ беше опора, щеше да ѝ помогне и сега. Това означаваше, че Кристи трябва да замине за Чикаго. Устоя на изкушението още в този момент да позвъни на сестра си, като си каза, че има да ѝ съобщава повече неща, отколкото позволява телефонният разговор. Но как да стигне при сестра си? Нито можеше да си позволи да лети със самолет, нито имаше пари за дългия път с автобус. Какво да прави? Да поиска от Рей? Не, това беше невъзможно. Първо, не заслужаваше помощта му — все пак не беше съвсем невинна за фалита на „Ошънвю“ — и второ, той едва ли би помогнал на снаха си, след като беше изоставил в беда собствения си брат.

Имаше само един изход. Просто трябваше да се моли старият ѝ фолксваген да издържи на дългото пътуване. Слава богу, резервоарът му бе пълен.

Кристи пресметна набързо с колко пари разполага и изчисли, че с малко късмет и пестеливост би могла да стигне до Денвър. После щеше да си заложи пръстена. Тя го свали с тъга от пръста си. Колко

щастлива беше, когато Кен ѝ го беше поставил! Но сега знаеше, че никога вече нямаше да може да го носи. Спомените, които свързваха с него, бяха прекалено болезнени. Но поне щеше да ѝ помогне да сложи едно ново начало в живота си.

Остави по-голямата част от вещите си и взе само това, което можеше да събере единственият ѝ куфар. Върху къс хартия надраска набързо бележка за Майра и я остави върху скрина:

„Моля те да разбереш, че трябва да се махна оттук.
Никога няма да те забравя.

Кристи.“

Щеше да бъде вече доста далеч, когато някой откриеше бележката ѝ. Кристи не искаше да се измъква тихомълком, но нямаше друг избор. Не би издържала, ако се наложеше да аргументира решението си. Самото заминаване оттук ѝ костваше прекалено много сили.

В четвъртък сутринта тя напусна незабелязано къщата още преди разсъмване. Надяваше се да стигне в Чикаго най-късно в понеделник.

Кристи действително успя, но не така, както си го беше представяла. В едно малко градче някъде из Юта двигателят на стария ѝ фолксваген капитулира и тя остана без кола и почти без пари. Но все пак имаше късмет в нещастиято. Намери купувач за автомобила си и продължи пътуването с автобус.

Пристигна в Чикаго рано сутринта в понеделник, напълно омаломощена, но с олекнало сърце. Тъй като имаше още малко пари, реши да си вземе стая в хотел и да отдъхне, преди да посети Трейси.

Остана повечко време под душа и си изми косата. Облече си чисто бельо, почака, докато косата ѝ изсъхне, а после започна да я четка, докато доби блясък. Най-сетне доволна от външния си вид, тя излезе от хотела и отиде с такси на адреса на Трейси в „Норд Евънстън“. Тъй като и трите деца на Трейси бяха в предучилищна възраст, Кристи беше сигурна, че ще намери някого вкъщи.

Изненада се, когато шофьорът спря пред някаква невзрачна тухлена сграда в един най-обикновен жилищен квартал. През последната година Грег беше получил няколко повишения и тя беше

очаквала нещо по-елегантно. Но сега си спомни колко струва издръжката на три малки деца, сети се и за скъпоструващата операция на Трейси през изминалата зима. Каза си засрамено, че стандартът, при който живееха богатите Матюс, не бе аршин, с който да се мери семейството на сестра ѝ.

За момент се почувства по-добре, когато Трейси ѝ отвори вратата. Кристи се хвърли със смях на врата ѝ, но когато се дръпна от нея, смехът ѝ внезапно замря. Трейси беше неузнаваема. Беше в изпонакапана домашна дреха и косата ѝ още не бе сресана. Изглеждаше уморена до смърт, но ѝ се усмихваше топло.

— Кен... Кен е мъртъв... — произнесе Кристи на пресекулки и за пръв път през последните четири дни сълзите ѝ отново си пробиха път. — Аз съм отново тук... завинаги.

— Разкажи ми всичко, скъпа — каза Трейси успокоително и я поведе към стаята. — Ей сега ще направя по едно кафе.

Кристи тръгна подире ѝ към кухнята и видя, че навсякъде цари пълен безпорядък. Бебето хленчеше в кошарката си, наоколо бяха разхвърляни играчки, подът беше покрит с вестници, а прахосмукачката се намираше в трапезарията. Бък и Сузи седяха на масата и рисуваха в кухнята. Върху масата имаше камари рисувателни блокчета. В мивката бяха струпани неизмити съдове от закуската, в единия ъгъл имаше кош с мръсно детско бельо, пералнята бръмчеше. Трейси изгони двете деца да поиграят навън, пхна биберон в устата на бебето и почисти масата. Най-сетне двете сестри седнаха една срещу друга, ароматът на прясно кафе изпълваше кухнята и Кристи разказа цялата си тъжна история.

— Но трябва да видиш и положителните страни, скъпа, — каза ѝ меко Трейси, когато тя завърши разказа си. — Сега си съвсем друг човек. Ти си една елегантна млада дама и можеш да правиш каквото си поискаш — тя сви рамене. — Погледни ме... нямам никакво време за себе си. Пени ме заля с портокалов сок — Трейси напразно се мъчеше да изтърка петната от пенъора си. — Изглеждам ужасно, а ти си направо фантастична, Кристи.

Кристи гледаше напрегнато сестра си, изненадана колко странно бяха разменени ролите им.

— Но затова пък притежаваш всичко, за което мечтае една жена. Имаш си съпруг, който обичаш, деца...

— И при теб тези неща няма да закъснеят мила — отвърна ѝ Трейси. Пресегна се през масата и стисна ръката ѝ. — Но ако се огледаш, ще видиш, че невинаги е фантастично да имаш семейство. Едно обаче не бива да се забравя: а именно, че нощта е най-черна точно преди разсъмване.

Бebето заплака и прекъсна взаимните им изповеди.

— Ще останеш тук, разбира се — рече Трейси, докато го вземаше на ръце. — Детето ще спи при мен и Грег. В гаража има една стара кушетка — тапицерията ѝ не е от най-красивите, но все ще се получи прилично легло.

— Приемам поканата с удоволствие, но само за ден или два — съгласи се Кристи и си помисли с меланхолия за венчалната си халка.

Още в сряда Кристи намери работа като асистентка по въпросите на диетичното хранене в една от големите болници и можеше да започне още в понеделник. В четвъртък обходи трима солидни бижутери, но и тримата ѝ дадоха един и същ непонятен отговор: диамантът, който уж беше два карата, нямал никаква стойност, истинска била само златната му обковка. Това, което ѝ предложиха за нея, беше много под очакванията ѝ — нямаше да получи ѝ хиляда долара за пръстена.

Кристи се съгласи, потисна гнева си към Кен и го насочи отново към Рей. Това пак си беше негова вина. Спомни си маниакалните комплекси за малоценност на Кен спрямо Рей и затова, колко много той страдаше, че брат му го превъзхожда. Рей сигурно щеше да подари на годеницата си скъпоценен диамантен пръстен и Кен бе решил да постъпи като него. Кристи бе предложила на Кен да заложат пръстена. Тогаваше изтълкува погрешно отказа му. Но тя също го бе заблуждавала — така че и двамата в еднаква степен бяха лицемери.

В петък Кристи си нае жилище, което се намираше на удобно място и тя имаше възможност да използва обществения транспорт, за да ходи на работа. По този начин можеше да спести пари за кола.

Така за Кристи започна нов живот. Работеше много и пестеше с желязна дисциплина — твърдо решена да не изпада в същото отчаяно положение, както по времето, когато напусна Сан Диего. Бързо си намери приятели — канеха я често и тя излизаше понякога със симпатични мъже, за които нейните колежки искрено ѝ завиждаха. Всичко сякаш беше наред, с изключение на едно...

Споменът за Кен избледня, но Кристи не можеше да забрави Рей и всеки път, когато мислеше за него, у нея се появяваше горчиво-сладък копнеж. Напразно се бореше със своите чувства, винаги и неизменно сравняваше кавалерите си с Рей. Според Кристи нито един от обожателите ѝ не можеше да се мери с него. „Дали причината е в това — питаше се тя, — че се възхищавам от неговата праволинейност?“ И у нея ли имаше нещо порочно, та се чувстваше така привлечена от този мъж?

Кристи отчаяно се вкопчи в изпитаната максима на Трейси: „За всеки проблем си има решение“ и си припомняше всички трудности, с които се беше справяла в миналото. „Рано или късно ще намеря решение и за този проблем“ — мъчеше се тя да убеди самата себе си.

Изминаха единадесет месеца. Кристи си бе купила един стар шевролет, за да улесни ежеседмичните си посещения при Трейси. Беше подредила уютно малкото си жилище и би трябвало да е доволна от новия си живот. Но споменът за Рей не ѝ даваше мира. „Дали вече не се е оженил? Дали все още не съжаляваше за начина, по който се беше отнесъл към Кен? Знаеше ли, че би могъл да предотврати самоубийството на брат си? Мислеше ли понякога за нея? Господи, та всичко това изобщо не е важно — сърдеше се тя сама на себе си. — Хората могат понякога да стават съвсем различни в спомените ни, човек е склонен да ги идеализира — повтаряше си непрекъснато. Не искам да мисли за мен, а и аз също не желая да се занимавам повече с него. Ако го видя отново, сигурно ще ми стане пак така неприятен, както в момента, когато Кен ми каза, че не искал да му помогне.“ Но за да разбере това, Кристи трябваше да се върне в Сан Диего.

Шанс за това ѝ се предостави, когато един понеделник в началото на април получи писмо от някой си мистър Прайс от Сан Диего. Адвокатът молеше Кристи да го посети, за да ѝ разясни някои подробности около правата ѝ по наследството, които тя можеше да предяви в качеството си на вдовица на Кен.

— Би било лудост да се откажеш от наследството — уговаряше я Трейси, а Грег кимаше одобрително. — Да, наистина би било лудост. Имаш право на една трета от предприятието, което е принадлежало на съпруга ти.

Кристи обмисляше. Нямаше да ѝ се наложи да ходи до ресторанта, а и Рей сигурно беше в Сан Франциско. Щом като уредеше

всичко, парите щяха най-сетне да внесат малко сигурност в живота ѝ и да ѝ обезпечат едно наистина ново начало.

„И ето ме сега тук“ — помисли си Кристи с горчивина, свита на кълбо в някакво чуждо легло в един хотел на Сан Диего, търсеща си отново жилище. Имаше усещането, че е хваната натясно и предадена безпомощна в ръцете на Рей, когото презираше и редом, с когото трябваше да работи в продължение на една година.

Гледай положителните страни, я предупреждаваше Треиси, когато Кристи се бе появила при нея след трагичния край на нещастния ѝ брак. Добре! Положителните страни, значи! Да познаваш някого — означава да знаеш всичките му слабости. Не можеше да си спомни от кого беше чула тази житейска мъдрост, но ако имаше и зрънце истина в нея, сега Кристи получаваше възможността веднъж завинаги да се освободи от Рей Матюс. С положителност той имаше доста слабости и когато опознаеше всичките, нямаше да ѝ бъде трудно да го презира.

Кристи стана решително, за да хвърли вестника, оправи възглавниците и угаси нощната лампа. „Няколко часа сън и ще съм готова за утрешния вълнуващ лов за подходящо жилище.“ Освен това, имаше три свободни дни пред себе си, през които не беше нужно дори да мисли за Рей.

Въпреки утешителната перспектива тя спа неспокойно тази нощ. В съня ѝ непрекъснато се появяваше един атлетично сложен мъже гъста черна коса, тъмни очи и трапчинка на волевата брадичка.

VII

На следващата сутрин Кристи стана рано, поръча си каничка кафе в стаята и след това се отправи на път със списъка от обяви за жилища. Знаеше точно какво иска: малък апартамент, прилично мебелиран, в порядъчен жилищен квартал, не прекомерно скъп, в който да може веднага да се нанесе. Беше вече късен следобед, когато най-сетне успя да намери нещо подходящо.

Докато вечеряше в ресторанта на хотела, тя си направи и списък на нещата, които най-неотложно ѝ бяха необходими: кухненски принадлежности, кърпи и спално бельо в достатъчно количество за една година.

Когато влезе в стаята, позвъни телефонът. Беше Рей, за да се осведоми дали си е намерила жилище.

— Намерих — отвърна тя сухо. — Но ще се нанесе едва утре — побърза да добави — и ще се възползвам от следващите три дена, за да се обзаведа.

— Естествено — каза Рей. — Няма проблеми. Обаждам ти се само защото ми трябват адресът и телефонният ти номер за служебната справка.

Кристи му съобщи с облекчение новия си адрес.

— Телефонната компания в момента е претоварена. Ще включат телефона едва след няколко дена.

— Не е страшно. Можеш да ми дадеш номера и по-нататък. Искан същото така да разбера как се оправяш с новата си кола и изобщо как се чувстваш. Обади ми се, ако мога да направя нещо за теб.

— Няма нищо, което би могъл да направиш за мен — увери го Кристи малко припряно. — До петък сигурно ще съм уредила всичко така, че да мога да започна работа.

Предателското ѝ сърце биеше като лудо, когато остави слушалката. Мислите ѝ се объркаха. Защо трябваше да е така дяволски мил към нея! Сигурно изобщо не подозираше, че тя знае какво е причинил на Кен. „Сега аз съм на ход“ — бе казал той и я беше

погледнал с неразгадаем израз в очите. Възможно ли беше навремето, при венчавката ѝ с Кен, когато с Рей се бяха срещнали за първи път, Кристи да не си беше само въобразила, че той я погледна с възхита, дори с желание? И той ли беше усетил същия трепет, както и тя? Ако беше така, дали не беше отстранил Кен от пътя си, за да заеме неговото място?

Та нали Рей не би могъл и да предполага, че тя ще изчезне безследно. Беше оказал помощ на Мистър Прайс в издирването ѝ. „Накара ни доста да се полутаме, докато те открием.“ „Нас“ — него и Прайс! Беше сътрудничил на адвоката, следователно можеше да се приеме, че през цялото време е знаел за забележката в завещанието на Кен. Странно, защо Кен никога не беше ѝ споменавал за такова условие... А може би бе направил допълнението едва когато е загубил доверие в нея?

Кристи тръсна нетърпеливо глава и си каза, че сега това вече няма значение. Единственото, което важеше в настоящия момент, е, че Рей, е знаел за допълнението и възнамеряваше да използва обстоятелствата в своя изгода, независимо в какво се изразяваше тази изгода!

Тя решително обърна гръб на телефона и престана да обръща внимание на разтуптяното си сърце. Дори и да прекараше тук една година с Рей, независимо колко силно се чувстваше привлечена от него, тя щеше да обуздава чувствата си.

Не трябваше да забравя, че Рей невинаги е бил така очарователен и предразположен... Беше го опознала откъм бруталната му страна и просто нямаше да допусне да забрави и за секунда, какво беше сторил на родния си брат. Разбира се, щеше да се държи учтиво с Рей, но същевременно винаги щеше да се старее отношението ѝ да бъде чисто делово.

Първото нещо, което Кристи видя, когато на следващия ден прекрачи прага на новото си жилище, беше една огромна кошница с нарциси, поставена върху масичката. Тя изненадано остави багажа и покупките си на земята, прекоси стаята и прочете с любопитство картичката, пъхната сред цветята.

„Добре дошла у дома, Кристи.“

Нямаше подпис, но Кристи позна почерка на Рей, тъй като в миналото често го беше виждала върху разпорежданията, адресирани до Кен. В първия момент усети топлота и се зарадва на приятния жест. В следващия миг обаче си спомни какъв беше той всъщност. Беше убедена, че това негово внимание има единствената цел да я спечели. Тя решително прогони Рей от мислите си и се зае да разопакова нещата си.

Когато обаче след един час се появи служител от телефонната компания, за да включи апарата ѝ, тя пак беше принудена да си спомни за него.

— Имате късмет, че идвам сега — заяви техникът. — Щяхте да сте на ред едва след няколко дена. В края на краищата, винаги е добре да се познават влиятелни хора. Къде да поставя апарата, мис?

Нямаше нужда да пита кой е този „влиятелен човек“. Без съмнение това беше работа на Рей. Кристи се бореше с чувството си на благодарност за тази специална услуга. „Е добре — каза си тя — Той е умен. Знае как да спечели другите. Нищо странно, че има такъв успех — и нищо странно, че Кен го мразеше така ожесточено. Беше изпитал безскрупулността на брат си върху собствения си гръб.“

— В спалнята — отвърна на въпроса на служителя. — Елате, ще ви покажа точно мястото.

След като апаратът беше поставен и техникът си замина, Кристи се поколеба и реши да не звъни на Рей, за да му съобщи телефонния си номер и да му благодари за помощта. Но поне първото се оказа излишно, както установи вечерта. Когато телефонът звънна и тя чу гласа на Рей, сви ядосано вежди. Разбира се. Можеше, всъщност, да се сети, че вече знае телефонния ѝ номер. В края на краищата, нали самият той се бе погрижил да я включат още същия ден.

— Ало, Кристи, исках само да попитам дали бих могъл утре на път за ресторанта да се отбия за малко при теб, за да видя жилището ти — попита Рей безгрижно.

— Съжалявам — отвърна Кристи колкото е възможно постудено. — Целия ден ще бъда навън. Имам да уреждам още много неща.

Той не ѝ даде възможност да му благодари за цветята и телефона и каза привидно равнодушно:

— Друг път тогава. Надявам се, че ще успееш да наминеш в ресторанта в четвъртък следобед, за да те запозная с персонала. В петък е доста напрегнато и в подобна вечер трудно бих могъл да отговоря на въпросите, които евентуално би имала към мен. А четвъртъкът е сравнително спокоен ден.

Тя се поколеба. Рей се беше съгласил да започне работа в петък. Но той беше шефът и трябваше да свикне с мисълта, че ще прави това, което ѝ нареди.

— Ще бъда там — отвърна му кратко.

„Остава ми поне целият утрешен ден“ — помисли си Кристи, след като остави слушалката. Трябваше да напазарува и да оправи кухнята поне дотолкова, че да може да готви в нея. Освен това, до четвъртък следобед оставаше още толкова време — какво има да се тревожи още отсега за следващата си среща с Рей...

Когато в четири часа следобед в четвъртък Кристи зави към паркинга за служителите на „Ошънвю“, той беше вече почти пълен. Както си спомняше, по това време всички бяха заети с подготовката за отваряне на заведението в пет часа.

Тя почука ѝ един едър хубав мъж в смокинг ѝ отвори служебния вход.

— Аз съм Кристин Матюс — представи му се. — Мистър Матюс ме очаква.

Мъжът любезно я покани да влезе.

— Веднага ще уведомя мистър Матюс за вашето идване.

Кристи го последва във фоайето. Тъкмо се канеше да натисне едно копче на уредбата, когато Рей излезе от кабинета си и се отправи усмихнат към нея.

— Това е Грег Халстед, новият ни администратор — представи ѝ той мъжа, който я бе посрещнал. — А това е снаха ми, мисис Кенет Матюс — новият ни заместник-управител.

След като си размениха няколко думи на вежливост, двамата мъже разгледаха предварителните резервации за предстоящата вечер. Кристи престана да следи разговора им и се огледа.

След ремонта ресторантът изглеждаше също както през онази първа вечер, когато беше влязла в него, придружена от Кен. Тя усети

някаква носталгия у себе си. Огромният аквариум пак се намираше по средата на огромната зала, келнери в синьо облекло застилаха масите, приглушена светлина създаваше приятна атмосфера. Накратко, старата съдържана елегантност отново се беше върнала тук.

Рей сложи ръка на рамото ѝ и Кристи се отърси от унеса си.

— Ела, ще те представя и на останалите.

По време на обиколката Кристи не можа да запомни многото имена и лица. Това, което изникна в съзнанието ѝ, бяха спомените. В залата за коктейли например, където Бенджи — новият барман — делово лъскаше своето царство, настройването на струнните инструменти я накара да спре за миг. А в огромната кухня, в която Тони — брадатият главен готвач — даваше кратки нареждания на своите подчинени, миризмите болезнено ѝ напомниха за вкусните, но тежки ястия, които тя и Кен бяха зачеркнали от листа с менюто.

— С Тони сполучихме наистина извънредно много. Той е гениален — сподели Рей.

Докато вървяха по коридора, от една кабина за преобличане излезе симпатична брюнетка, която кокетно му се усмихна.

— Това е Пам Харис, Кристи — представи я той. — Тя е най-новото ни завоевание и работи в бара — Рей отвърна приятелски на усмивката на Пам. — А това е мисис Кенет Матюс, снаха ми. Ще ми помага ѝ ще се грижи за вас в бъдеще.

Изразът на копнеж в очите на младата жена, когато погледна Рей, не можеше да не се забележи. Тя огледа Кристи със студен, недоверчив бърз поглед, приветства я обаче за добре дошла с медено гласче. „Още един враг“ — помисли си Кристи, докато се усмихваше на момичето. Но враждебността ѝ беше понятна в този момент. Тази Пам Харис сигурно беше още една от поредните жертви на Рей и виждаше съперница в нея. Само ако знаеше!

— Освен Пам тук работят още три момичета — продължи Рей, когато брюнетката се отдалечи с горди крачки към бара. — Навярно се преобличат сега, но ще се запознаеш с тях утре.

— Трябва ли да ги контролирам? — попита Кристи и изобщо не се надяваше да чуе „не“ в отговор.

— Трябва само да следиш облеклото им да е чисто и наред. Освен това, ще водиш отчетност за отработените часове и ще проверяваш от време на време дали си вършат добре работата.

Рей тъкмо отваряше вратата към кабинета си, когато Сам забърза към тях.

— Току-що говорих с Лейбърман за предложеното допълнение към обявата ни в „Стар“ — каза, обръщайки се към Рей. — Ще наминел утре вечер, за да разговаря с вас. Би искал... — той млъкна и изразът на лицето му се промени мигновено, когато позна Кристи. — Мисис Матюс — усмихна се студено. — Хубаво е, че сте отново при нас — гласът му беше вежлив, но светлите очи гледаха враждебно и показваха, че не е искрен.

Кристи успя да овладее неприятните тръпки.

— Благодаря, Сам. Аз също се радвам да се върна отново тук — отвърна сухо.

— Значи Лейбърман ще бъде тук за вечеря? — попита Рей Сам.

Кристи насочи вниманието си към кабинета на Рей. Към кабинета, който някога беше на Кен. И в непосредствено съседство щеше да се намира отново и нейното писалище. Точно както някога, и все пак... така различно.

Внезапно Кристи усети ръката на Рей върху своята и трепна. Обърна се и видя, че Сам се прибира в кабинета си.

— Тук нищо не е променяно — каза меко Рей, когато я въведе в стаята.

Това беше така. Помещението излъчваше същото спокойствие, както и по-рано. Масичката, столовете, барчето, голямото писалище, шкафът за документите — всичко беше непроменено.

— Все пак виждам нещо ново — Кристи разгледа допълнението към шкафа. — Даже с катинар — установи тя изненадано. — Мислех, че парите се съхраняват в сейфа на Сам.

— Разбира се — Рей ѝ предложи един от столовете. — Тук не съхранявам пари, а някои лични документи — той погледна часовника си. — Имаме време още за един аперитив, преди Тони да поднесе вечерята. Какво ще пиеш, Кристи?

— Същото, каквото и ти — отвърна му разсеяно. Оглеждаше стария си кабинет през прозореца и се питаше кой ли е работил последните месеци в него. — А какво ще стане с досегашния заместник?

Рей отговори едва когато приготви питиетата и ѝ подаде едно мартини:

— Държах мястото свободно за теб, Кристи.

— Означава ли това, че си вършил сам цялата работа? — попита тя недоверчиво.

— Сам работеше като луд. Помагаше при новите назначения и ме заместваше, когато трябваше да отида в Сан Франциско да контролирам нещата и там — Рей въздъхна. — Без Сам не бих се справил. Той беше... незаменим.

Кристи нервно се въртеше на стола, отпивайки от чашата си. Внезапно изпита усещането, че не си е на мястото. Беше ли дорасла за задачите, които я чакаха тук? Всичко бе вървяло отлично в нейно отсъствие, а сега Рей трябваше да се примири с нейното участие заради тази глупава клауза в завещанието на Кен. Какво изобщо можеше да върши? Когато работеше за и с Кен в тази канцелария, беше имала единствената задача да му помага при съставянето на нови рецепти. Това, от което имаше представа, беше съставянето на меню за диетично хранене, само че с тези си знания не би могла да върши кой знае какво в изискан ресторант като „Ошънвю“ — както впрочем веднъж вече се бе установило. Какво търсеше тук?

Кристи си пое дълбоко дъх, щеше да тича, нали точно поради тази причина се намираще днес на това място.

— Какво друго, освен наглеждането на момичетата влиза още в задълженията ми?

Рей й се усмихна.

— Нищо, което не би могла да вършиш, Кристи — тя премълча и той продължи: — Трябва само да обикаляш и да проверяваш дали всичко е наред, преди да отворим заведението — масите, цветята, приборите. Ако нещо е повредено, трябва да се погрижиш някой да го подмени. А освен това... — Рей спря, за да отпие глътка — освен това трябва да уреждаш споровете сред персонала и да приемаш оплакванията. Когато отсъствам, ще записваш обажданията по телефона и ще ме държиш в течение. Тогава ще поемаш и задължението да посрещаш гостите и да се стараете нищо да не им липсва. Така, вече почти привърших.

— Като те слушам, не изглежда толкова трудно — отвърна Кристи. — Но съвсем определено тези задължения по никакъв начин не оправдават заплатата, която ще получавам!

— Да не би да се каниш да се оплакваш от многото пари? — Рей се засмя закачливо. — Би било нещо ново, но почакай, докато ти кажа и последната си молба. Ще ти бъда задължен, ако помагаш веднъж седмично на Сам при изчисляването на заплатите и веднъж в месеца в деловодителската му работа.

Тя потръпна при мисълта да работи заедно със Сам, но се помъчи да прикрие неувереността си.

— Ще се постарая, доколкото мога — каза тихо.

— Скоро ще се адаптираш към обстановката — успокои я приятелски Рей. — Не бързай, има време.

В този момент на вратата се почука, тя се отвори и внесоха вечерята им. Един съблазнителен аромат подразни носа на Кристи. Едва сега забеляза колко бе изгладняла.

След като сервитьорът подреди масата им и излезе, двамата останаха сами. Това обстоятелство накара Кристи отново да потръпне, без да може да потисне усещането си.

— Навярно все още си спомняш, че вечеряме рано, за да сме готови, когато пристигнат първите клиенти — Рей й се усмихна извинително. — Надявам се, че няма да ти е трудно да се пренастроиш.

Да, тя си спомняше, и докато той пълнеше чиниите с „плодовете на морето а ла Алфредо“ от димящите съдове, Кристи посегна към кацата с вино. „Може би — помисли си — няма да е толкова нетърпимо да се работи заедно с него, колкото се опасявах.“ Тя още веднъж реши да вложи всичко от себе си през тази една година.

Когато на следващия ден следобед Кристи пристигна в ресторанта, Рей имаше среща с мистър Лейбърман в бюрото си. Кристи се помъчи да пропъди чувството си на разочарование, че няма да се срещне с Рей, и влезе в залата. Попита келнерите, дали всичко е наред, и прегледа списъка с резервациите.

При нея дойде Пам.

— Мистър Матюс ме помоли да ви представя останалите момичета — гласът й беше леденостуден и пълен с неприязън.

Вървейки подире и към кабинките за преобличане, Кристи си мислеше, че съвсем не й е нужен още един враг, освен Сам. По някакъв начин трябваше да спечели симпатиите на Пам. Поне в този случай

знаеше къде се криеше проблемът. Но никога не беше успяла да разбере на какво се дължи антипатията на Сам.

Когато Пам и Кристи влязоха в помещението за преобличане, всички тъкмо бяха наобиколили симпатична блондинка.

— Шейла се е сгодила вчера — обясни с усмивка едно от момичетата на Кристи. — Покажи пръстена си на мисис Матюс, Шейла.

Момичето се изчерви и подаде лявата си ръка. На пръста ѝ блестеше малък диамант.

— Не е голям, но означава всичко за мен — гласът ѝ трепереше от възнение. — Знам, че Лари никога няма да стане богат, но това не ме интересува, аз го обичам.

Изведнъж Кристи разбра какво трябва да направи по отношение на проблема си с Пам Харис.

— Знам много добре как се чувствате — каза тя. — Говори се, че младите момичета се влюбват само в представителни, красиви и най-вече богати мъже, но това са глупости. Мъжът на моите мечти е дребен, по-нисък от мен и е всичко друго, освен красив. Дори има лека плешивина — Кристи сви рамене. — Той никога няма да печели много, но аз искам него и никой друг — довърши тя лъжата си.

С крайчеца на очите си видя пълния с разбиране поглед на Шейла, изненаданите физиономии на останалите и... облекчението на Пам.

Когато излязоха от съблекалнята, Пам ѝ се усмихна дружелюбно и Кристи се зарадва, че успя така бързо да се справи. Надяваше се, че слухът, който току-що пусна, ще стигне и до Рей. Тя дори си поигра с мисълта да си купи пръстен с фалшив диамант — толкова изкусно направен, че да мине за истински. Така щеше да може с един куршум да убие два заека — да убеди Пам окончателно, че не и е съперница и да предотврати всякакви опити за сближение от страна на Рей.

Тази вечер ресторантът беше пълен и Кристи не можа да го види за по-продължително време. Той ходеше от маса на маса и изглежда познаваше лично всеки посетител. Тъй като нямаше какво друго да прави, тя използва случая да подреди наново бюрото си. Работата ѝ доставяше радост, но само докато се сети, че на следващата вечер трябва да помага на Сам при изготвяне на сметките.

VIII

На следващата сутрин Кристи срещна в банята една от съседките си.

— Вие сте новодомката, нали? — попита я приятелски пълничкото червенокосо момиче, докато пяхаше бельо в пералнята.

Тя потвърди с усмивка. Момичето включи машината и се приближи до Кристи, която тъкмо се канеше да слага прането си в центрофугата. Подаде ѝ ръка.

— Казвам се Фран Харис, живея в 3 Б — когато се усмихна, на бузите ѝ се появиха дълбоки трапчинки. — Днес имам рожден ден — продължи тя — и довечера ще празнуваме у моя приятел и семейството му.

— Кристин Матюс, живея в 3 Д — Кристи също усмихнато пое подадената ръка. Моите сърдечни поздравления!

Фран изпусна легена, който държеше, и се наведе да го вдигне.

— Обикновено не съм толкова притеснена — довери ѝ Фран. — Това е само защото, макар че ходя вече шест месеца с Дони, все още не познавам родителите му. Ужасно се страхувам от тази вечер.

— Но защо? — Кристи погледна изненадано симпатичната девойка.

— Бащата на Дони завежда катедра по английски в университета, където е завършил и Дони — поясни Фран. — Аз имам само средно образование, а баща ми няма дори и такова. Той е дърводелец в едно строително предприятие. Е, не че не го уважавам — добави тя бързо, — но просто... Да де, нали знаете...

— Тези неща не са важни — отвърна Кристи решително. — Те ще те обикнат заради всичко онова, което и Дони обича у теб. Трябва само да бъдеш това, което си.

— Изглежда доста просто — каза усмихнато Фран. Ледът беше стопен и двете продължиха да си бърбят още двайсетина минути. Фран се оказа продавачка при „Рейдърмакър“ — изискан дамски бутик. Когато прането беше готово, уговориха се скоро да си отидат на гости.

В жилището си Кристи поразмишлява още известно време за съседката си и стигна накрая до заключението, че наистина я харесва. Зарадва се на възможността да има истинска приятелка извън ресторанта. Това щеше да направи годината по-поносима.

Вечерта Кристи отново вечеря заедно с Рей в кабинета му и той използва случая да ѝ напомни, че Сам ще изчислява заплатите.

— Малко е сложно с тези различни смени, часове, степени на заплащане. Има страшно много работа и тъй като събота вечер тук е винаги напрегнато, няма свободен човек, който да му помогне. Той сигурно ще е благодарен...

— Защо всъщност изчисленията трябва да се правят само в събота? — прекъсна го недоволено Кристи, която беше всичко друго, освен зарадвана от перспективата за предстоящите часове в компанията на този затворен, мрачен човек, който никога не я бе харесвал.

— Защото изплащаме заплатите в неделя — отвърна търпеливо Рей. — Така служителите могат в понеделник да внесат парите си в банката и изобщо да правят с тях каквото поискат — той се прокашля, когато продължи да говори, гласът му прозвуча по оня начин, който всеки път караше Кристи блажено да потръпва. — Какво ще кажеш, ако след работа се поразходим малко по крайбрежието? — попита. — Чистият въздух ще ни се отрази добре и на двамата.

Застанала изведнъж нащрек, Кристи успя лесно да излъже:

— Обещах на една съседка да намина у тях довечера.

В този момент Ник, един от келнерите, влезе в стаята. Буташе пред себе си количка за сервиране, отрупана с най-различни десерти, и погледът му смутено се луташе между Рей и Кристи.

— Извинете, сър — започна той. — Грег ме помоли да ви предам, че мистър Галахър и съпругата му ви чакат във фоайето.

Рей кимна и хвърли салфетката на масата.

— Това е човекът от банката — каза, обръщайки се към Кристи и сви със съжаление рамене. — Продължавай сама, аз трябва да вървя — и с широки пружиниращи стъпки излезе от кабинета.

Ник прибра масата и остави Кристи сама в кабинета на Рей.

Тя си взе едно парче лимонов сладкиш и си помисли, че лъжите ѝ щяха да станат излишни, когато се разнесе слухът, че е обвързана. В следващия миг разбра изведнъж, че това нямаше да стане. Рей знаеше, че току-що пристигнала в Сан Диего. Времето беше твърде кратко, за да се запознае с някого и да се влюби. Колко глупаво от нейна страна да не предвиди по-рано!

Апетитът ѝ се развали и Кристи върна обратно в чинията половината от сладкиша. Изсмя се сухо. Сега беше точно „в настроение“ за близко сътрудничество със Сам. Стана и тръгна към кабинета му.

Трябваше да се стегне много, за да не се обърне кръгом току пред вратата на Сам. Почука колебливо и влезе.

Сам почти не ѝ обърна внимание и ѝ показва само с нетърпелив жест къде да седне. Без да вдига поглед, побутна една папка към нея.

Говореха малко и когато се наложеше, то бе само за факти и цифри. Кристи оглеждаше Сам крадешком. „Всичко у него е слабо — помисли си тя, — носът му, дългите пръсти, които сякаш летяха по клавишите на сметачната машинка, дори гласът му!“ Тя погледна с въздишка към часовника и се приведе над следващата редица цифри. Тази работа имаше и своята добра страна: през това време нямаше да вижда Рей.

Кристи все още седеше пред закъснялата си неделна закуска, когато Фран почука на вратата ѝ. Беше по пенъоар, имаше ролки в косата, а лицето ѝ бе почервенияло от възбуда. Влезе, без да даде възможност на Кристи да каже каквото и да било.

— Току-що си измих косата — извини се тя и продължи с блеснали очи: — Не можах да изтърпя да не ти разкажа за снощната вечеря. Семейството на Дони е направо великолепно и...

— Ела в кухнята — прекъсна Кристи излиянията ѝ. — Току-що сложих да се вари кафе.

— Не мога да остана дълго — каза Фран, когато двете седнаха пред чашите си. — Имам да върша още куп неща, и Дони ще мине да ме вземе по-късно. Искрах само накратко да ти разкажа за снощи — вдигна лявата си ръка и я размахна пред лицето на Кристи.

Шлифованият диамант улавяше слънчевите лъчи, влизащи през кухненския прозорец, и блестеше огнено.

— Прекрасен е! — възхити се Кристи. После се усмихна на Фран. — Трябва да е някакъв вирус. Едно момиче от „Ошънвю“ също получи вчера годежен пръстен. Определихте ли вече дата за сватбата?

— Нищо окончателно — отвърна Фран. — Вероятно ще се оженим някъде през есента.

Те постояха още малко заедно, разговаряха и пиха кафе. Изведнъж Фран вдигна показалеца си.

— Щях да забравя — извика и бръкна в джоба на пенъора си. Подаде на Кристи малка керамична плочка. — Миналата нощ се отбихме и при моите родители, за да им покажа пръстена — тя замълча и се загледа мечтателно в пръстена на лявата си ръка, преди да продължи: — Сестра ми ми подари това нещо. Явно един доста дебел намек — Фран се засмя. — Или да предупреди Дони, преди да е станало твърде късно.

Кристи прочете надписа върху плочката на висок глас: „Блажени са хората, които знаят ред.“ Тя погледна въпросително съседката си.

— В жилището ми цари вечно някакъв хаос — обясни Фран, смеейки се. — Ако ми дойдеш на гости, ще се увериш в това, ще видиш, че не преувеличавам. Така, а сега е крайно време да си вървя. И без това достатъчно закъснях.

Когато си излезе, Кристи забеляза, че си беше забравила подаръка от сестра си. Погледът ѝ се спря на часовника и видя, че е вече почти два. Реши после, когато тръгне за работа, да се отбие при Фран да ѝ занесе плочката.

Когато обаче малко по-късно излезе от дома, беше толкова заета в мислите си с проблема, как да издържи третия работен ден с Рей, че я забрави върху кухненската маса.

В ресторанта цареше високо напрежение и Кристи беше изцяло заета с приготовленията за вечерта. Направи оглед на залата, видя, че една от вазите е счупена и я подмени с нова от склада. Раздаде чековете със заплатите и докато разговаряше с момичетата и дискретно оглеждаше облеклото им, установи с облекчение, че Пам вече не се държеше така враждебно с нея.

Кристи беше в добро настроение. Не се чувстваше съвсем безполезна сред всички останали забързани служители и имаше един

враг по-малко — две неща, които считах за свой личен успех. Приповдигнатото й настроение обаче се помрачи леко, когато седна да вечеря с Рей, защото той й напомни за ежеседмичните си визити при майка си. А утре пак бе ден за посещение.

— Мама знае, че си тук, Кристи — каза сякаш между другото Рей. — Не би ли изявила желание утре да дойдеш с мен? Тя наистина много ще се зарадва да те види отново — добави умолително.

Кристи се поколеба. Съвсем беше забравила за Майра. Много й се щеше да види милата дребна старица, която беше обичала и от която се беше възхищавала, но перспективата да прекара целия ден с Рей бе всичко друго, но не и радостна. Въпреки това имаше чувството, че не би могла да откаже на молбата му да го придружи.

Тя се насили да отговори:

— Бих дошла с удоволствие — рече и дори успя слабо да се усмихне.

— Радвам се! — чертите на Рей се отпуснаха. — Добре ли е да мина да те взема към единадесет? По пътя бихме могли да хапнем, знам един добър ресторант, ако обичаш мексиканската кухня.

— Добре... — отвърна Кристи, примирена със съдбата си. — Ще бъда готова в единадесет.

Тъкмо бяха почнали да ядат десерта си, когато Грег Халстед помоли Рей по уредбата да слезе на рецепцията, тъй като имало проблеми с резервацията на масите. Кристи повече не го видя тази вечер.

Но странно защо тя трябваше да се насили да бъде доволна от това обстоятелство. Реши да отклони мислите си с работа. Отбелязваше различни телефонни обаждания и печата някои писма, които Рей беше подготвил. Между тях и едно до рибната компания във връзка с доставката на развалени скариди и друго до рекламната агенция, на която Рей беше възложил да подготви клип за телевизията. После се зае с шкафа за документацията, където цареше истински хаос.

След края на работния ден Рей отиде в канцеларията на Сам и Кристи се възползва от възможността да си тръгне за вкъщи, без да срещне никого от двамата.

Когато Кристи влезе в квартирата си, първо се отправи към кухнята, за да сложи кафето. На масата видя плакетата на Фран и

твърдо реши да ѝ я върне още на следващата сутрин. В малкото жилище беше потискащо горещо и Кристи тръгна към душа, независимо от късния, час.

Беше вече след полунощ, когато излезе от банята и чу почукване на вратата. Мислейки, че е Фран, която идва да си вземе подаръка от сестра си, Кристи набързо се уви в хавлия, взе плакетата от кухнята и изтича да отвори.

Замръзна на мястото си. Не беше нейната нова приятелка, а Рей. Кристи беше така изплашена, че не можеше да мисли трезво.

Плакетата се плъзна от ръката ѝ. Опита се да я улови, но не успя и подаръкът на Фран се разби на парчета. Но това не бе най-лошото. От рязкото движение хавлията се беше разхлабила, тъй като Кристи само леко я бе вързала над гърдите си, и падна на пода.

Дъхът ѝ замря. Рей я гледаше втренчено. „Трябва да е някакъв кошмарен сън — помисли си зашеметена Кристи, — това просто не може да бъде!“

Рей бавно се приведе и вдигна хавлията.

— Ти зъзнеш — каза той тихо и с тон, сякаш говори на уплашено дете.

Кристи се остави да я загърне в хавлията и да я прегърне. Ако досега мисълта ѝ беше като парализирана, в този момент всичко ѝ се завъртя вихрено. Тя все още не беше способна да реагира по някакъв начин. Топлината на тялото му проникваше през кърпата и Кристи се сгуши в него.

Щракването на затваряща се врата ѝ поддейства отрезвяващо и тя се измъкна от прегръдката на Рей. Окончателно ли беше полудяла? Какво ставаше с нея, защо му позволяваше всичко това и не го изхвърляше навън? Отговорът на въпросите ѝ беше прекалено добре известен...

Още от първия миг бе копняла за прегръдката на Рей. Най-сетне тя призна пред себе си, че той я беше пленил от самото начало. Само обстоятелствата бяха попречили навремето те да се сблизят. В края на краищата, тя беше женена за брат му, който не пропускаше и най-малката възможност да го очерни.

Тогава се чувстваше привлечена от Кен, тъй като и той беше толкова самотен, както и тя. Твърде късно беше разбрала, че съжалението не може да замени любовта. Кен беше така оплетен в

комплексите си за малоценност, че не можеше да ѝ даде това, за което толкова бе копняла. И тя не бе в състояние да отвърща на нежностите на Кен, защото в негово лице виждаше по-скоро брат, когото трябваше да закриля.

А сега стоеше полугола пред мъжа, чиято близост я бе смутила още от първия миг. Потръпна, когато в очите му се появи израз на нескрито желание.

— Най-добре е да си вървиш... — каза дрезгаво, мъчейки се отчаяно да се пребори със собствения си копнеж, но битката ѝ беше загубена от самото начало.

— Кристи... — прошепна Рей задъхано. — Знаеш, че винаги съм те желал. И на времето ти успяваше също толкова малко да се съпротивляваш на чувствата си, колкото и сега. Обичах Кен искрено. Беше ми брат! Но той е мъртъв. Ще стъпчеш ли собственото си щастие от чувство за лоялност към един мъртвец — към един мъж, когото никога не си обичала истински?

Кристи не отговори. В мислите си навярно бе някъде далеч и Рей не беше сигурен дали изобщо го е чула. Той напразно се мъчеше да разбере какво става с нея.

Външният вид на Кристи беше в рязък контраст с чувствата, които се сменяха с бясно темпо в душата ѝ. Винаги бе вярвала в понятия като честност, морал и почтеност, а ето че сега един мъж разклащаше всичките ѝ устои. Но какво значеха в крайна сметка убежденията, когато ставаше дума за смелостта да вземеш решение сам за себе си?

Кристи погледна Рей в очите и внезапно разбра, че няма сили да се съпротивлява повече на могъщия си копнеж по него. Рей я желаше, тя също го желаше — това беше важното.

На Рей не му бе убягнала вътрешната ѝ борба и той си отдъхна, когато прочете решението в очите ѝ и разбра, че любовта беше победила.

Внимателно я притегли в обятията си, вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята, където нежно я положи върху леглото.

Развърза хавлията, която Кристи продължаваше конвулсивно да стиска, и я целуна нежно. Погали мокрите кичури, паднали върху лицето ѝ и очерта линията на веждите ѝ. Ръката му бавно мина по цялото ѝ тяло, докосвайки го ефирно, докато усети, че тя се отпусна.

— Кристи, обичам те и досега не съм копнял така за никоя жена... — прошепна ѝ.

Кристи го съзерцава известно време, после вдигна ръце и разкопча неуверено копчетата на ризата му. Рей стана и се съблече, без да я изпуска от очи. Захвърли дрехите си на пода, после легна бавно до нея, сякаш да не развали магията на мига. Кристи усещаше топлината на тялото му, чувстваше здравите му мускули и вдишваше мъжкия мирис на кожата му. Тя се сгуши до него, забравяйки скрупулите си. Дишаше тежко. Парливото желание заплашваше да я изгори в пламъците си.

Рей обгърна с длан гърдта ѝ, нежно я помилва и целуна. Кристи простена и обви ръце около врата му. Той зарови лице във влажната ѝ коса и я привлече толкова плътно към себе си, че тя почти болезнено почувства възбудата му. Рей настойчиво галеше гърдите ѝ, корема, бедрата. Кристи, потръпвайки при докосванията му, се притискаше към него.

Прекалено дълго беше копняла за този мъж, единствен, който можеше да събуди и удовлетвори желанието ѝ.

Тя простена. Допирът на опитните му ръце караше по тялото ѝ да пробягват блажени тръпки.

— Рей... — шепнеше безпаметно.

Неспособна да обуздава повече желанието си, Кристи го привлече към себе си и тихичко извика, когато той последва нямата ѝ молба. Потните им тела сякаш се споиха в едно. Кристи бе пометена от вълната на непознати досега усещания, потъвайки във водовъртежа на необузdana страст. Когато достигна кулминацията, тя чу сякаш отдалеч как Рей също простена, мълвейки името ѝ.

Доста по-късно Кристи заспа изтощена в прегръдките му.

Когато се събуди на следващата сутрин, в първия миг си помисли, че е сънувала някакъв вълшебен сън. После видя бележка на възглавницата до себе си и рязко се изправи. Изведнъж се разсъни.

Не бе сънувала! „Какво направих?!“ Беше попаднала в клопката, както толкова други преди нея. „Какво ми стана!“ Но тайно в себе си осъзнаваше, че през тази нощ за първи път в живота си позна истинската любов. Рей ѝ беше показал, че не е фригидна, както тайно се опасяваше.

Тя посегна към бележката.

„Кристи, не забравяй, че ще ходим при мама. Ще те взема, както се уговорихме, в единайсет часа.

Рей.“

Не звучеше твърде нежно. Беше си въобразявала... Какво всъщност бе очаквала от мъж като Рей? Че ще се ожени за нея след първата нощ? Нарече се глупачка и стана, за да се приготви за посещението си при Майра.

Трябваше да се държи с Рей така, сякаш нищо не е станало, че тази нощ не означава нищо за нея. С гневна решителност влезе в банята и напълни ваната с гореща вода.

IX

На път за санаториума нито Рей, нито Кристи споменаха нещо за предишната нощ. Рей коментираше с безличния тон на екскурзовод прекрасния пустинен пейзаж, а Кристи се ограничи само с по едно „да“ или „не“ от време на време.

Спряха на малък паркинг и Кристи изчака, докато Рей зареди резервоара. После влязоха заедно в мексиканския ресторант, за който той й бе споменал.

Докато Кристи мълчаливо ядеше своите изненадващо вкусни „енчиладас“ със сирене и сметана, Рей разказваше за санаториума, в който се намираше Майра.

— Това е един наистина луксозен санаториум, Кристи, с отделни апартаменти, квалифицирани лекари и отзивчив обслужващ персонал, готов да помогне по всяко време на денонощието.

Ако Кристи не познаваше така добре Рей, би предположила, че той я моли за разбиране, задето е настанил Майра в него.

— Не само медицинското обслужване е първокласно — продължи той, — те имат и превъзходна развлекателна програма: игри, концерти, разни шоуа или театрални представления. Една вечер в седмицата могат да участват и самите пациенти. Организируют пикници, крикет-турнири и бог знае какво още.

— Звучи фантастично — отвърна Кристи, но не го мислеше. Предполагаше с доста голяма сигурност, че за Майра е било всичко друго, но не и фантастично да бъде изтръгната от обичайното си обкръжение и затворена в един санаториум, където да доживява дните си.

Когато обаче стигнаха до продълговатата бяла сграда, Кристи бе поразена. Докато Рей завиваше зад нея, за да паркира, тя се любоваше на великолепните тревни площи и на симетричните пъстри лехи цветя. Под сянката на високи дървета имаше единични пейки. На една от тях, на брега на малко езерце, седяха няколко старци и хранеха опитомените патици.

— Прекрасно е — каза искрено Кристи.

— Вътре е не по-малко красиво — отвърна Рей, който сякаш се зарадва на похвалата ѝ.

Влязоха в стаята. Майра седеше в инвалидната си количка и гледаше през прозореца. В началото тя сякаш позна само Рей и очите ѝ се напълниха с радостни сълзи, когато той се приведе и я целуна по бузата. Сърцето на Кристи се сви от болка. Щом Рей се изправи, и тя можа по-добре да види Майра. Свекърва ѝ изглеждаше смалена за изминалите единадесет месеца. Безброй бръчки се бяха вдълбали в лицето ѝ. Имаше вид на безкрайно стара и немощна. Пръстите, с които държеше Рей за ръкава, бяха така белязани от напредналия артрит, че Кристи с — голяма мъка успя да потисне сълзите си.

В този момент Майра я забеляза и Кристи успя да си наложи една ведра усмивка.

— Каква мила изненада! — Гласът на Майра беше писклив и треперлив. — Мислех, че никога повече няма да те видя, мило дете!

Кристи нежно я прегърна.

— Аз също се радвам да те видя отново — прошепна ѝ.

— Какво ще кажеш да излезем всички заедно в парка и се поразходим, мамо? — опита доволно Рей. — Денят е прекрасен, слънцето и чистият въздух ще ти се отразят добре.

За Кристи този следобед беше един от най-трудните през живота ѝ. Нейната добросърдечна, умна свекърва беше само някакво свое бледо подобие и за Кристин беше безкрайно мъчение да гледа как си отива един обичан човек, тъй като не беше в състояние с нищо да ѝ помогне.

Все едно какво ѝ казваха Рей или Кристи, Майра сякаш не ги слушаше и отговаряше неизменно с някакъв спомен от детството. Когато Рей насочи вниманието ѝ към една патица с красиво оперение, плуваща край тях, тя заразказва за кучето си, което бе имала като дете, и се разплака, щом стигна до смъртта му. Кристи сравни климата в Сан Диего с влагата в Чикаго и Майра я попита без всякаква връзка, дали някога ѝ е разказвала, че е израсла в Тексас.

Беше вече четири часът, когато една сестра напомни на Рей, че е време за лекарството на Майра. Върнаха се мълчаливо в сградата. Малко след това приготвиха Майра за следобедна почивка и Рей и Кристи напуснаха санаториума.

На връщане и двамата бяха потънали в собствените си мисли. Кристи оглеждаше Рей крадешком. Съдейки по сериозната му физиономия, той се измъчваше с някакъв делови въпрос. Тя отмести поглед от него и си припомни отминалите часове.

— Мислех, че майка ти е разбрала, че съм се върнала в града — наруши най-сетне мълчанието. — Защо тогава моето посещение я изненада?

— Това беше миналата седмица — отвърна разсеяно Рей. — Тя просто е забравила.

Кристи кимна мълчаливо. Вярно бе, че паметта на Майра е отслабнала дори в плашеща степен. В разговора си с нея Рей беше проявил ангелска кротост и търпение. Жалко, че невинаги беше такъв, какъвто се представяше, когато майка му беше наблизо. Погледна суровия му профил и въздъхна.

Никой от тях не произнесе нито дума повече, докато колата не спря пред жилището на Кристи. Рей изключи мотора и се извърна към Кристи. Усмихна се неуверено.

— Има ли, макар и най-малък шанс да отидем довечера заедно да вечеряме, а след това да гледаме някой филм?

Тя се поколеба. След изминалата нощ ѝ беше още по-трудно да потиска чувствата си. Беше се наслаждавала и на следобеда, прекаран заедно с него — трябваше да си признае това, колкото и да не ѝ се щеше. Обаче успя да се овладее и да разсъди реалистично. Рей я беше използвал. Знаеше колко жесток можеше да бъде и не искаше да рискува повече. Не биваше да вярва и на самата себе си. Боеше се, че ще се поддаде отново на желанието си, щом се удаде такава възможност. Значи не трябваше да допуска да се стига дотам.

— Съжалявам, но имам среща — каза твърдо. „Колко ли още ще ми се налага да лъжа тази година“ — попита се с горчивина. — С един мой съсед — добави тя, когато забеляза изненадания му поглед.

Кристи се сбогува, слезе от мерцедеса и се отправи замислено към къщи. Тъкмо беше затворила вратата подир себе си и Фран почука.

— Чаках те... — каза тя задъхано, след като ѝ отвори. — Имам един проблем и...

— Влез първо и седни — прекъсна Кристи развълнуваното момиче. — Не бързай толкова — тя въведе Фран в хола, настани я и

седна насреща ѝ. — Казвай сега какъв е проблемът ти.

Фран си пое дълбоко дъх и почна да обяснява.

— Някогашният съквартирант на Дони е в града по служба, за няколко дни. Казва се Брайън Гътри. Той е изключително мил, представителен, преуспяващ...

Тя изгледа Кристи с надежда в очите, сякаш очакваше да бъде вече разбрана, но Кристи премълча. Така че Фран продължи да разказва за Брайън и за работата му в някаква голяма рекламна агенция в Сан Франциско.

Проблемът е, че Дони и аз искахме да отидем тази вечер на джазов концерт в клуба. Толкова се радвах на този концерт! После ще има танци, нали е прекрасно? — попита Фран с грейнал поглед, но веднага след това усмивката ѝ изчезна и отстъпи място на отчаянието. — Но Брайън не пожела да дойде с нас именно защото се танцува. Казва, че не искал да се чувства излишен, а Дони пък няма да тръгне, ако Брайън не ни придружи — тя млъкна и изхлипа. После продължи колебливо. — Така че трябва да намерим дама за Брайън. Момичетата, с които Брайън се срещаше по-рано тук, са вече или сгоден или омъжени, а моите приятелки, на които позвъних, отказаха, защото не го познават — Фран изгледа Кристи умолително. — Мислех си, че може би ще се съгласиш да дойдеш. Ти си отскоро в града и... — тя млъкна.

Кристи я погледна изненадано. Сякаш съдбата се намесваше в живота ѝ и превръщаше лъжата в истина.

— Сигурно ме смяташ за луда, че те попитах — добави Фран отчаяно, когато Кристи не отговори.

— Не... — отвърна тихо тя. — Ще дойда с удоволствие на концерта. Радвам се, че ме покани.

Очите на Фран светнаха от облекчение. Тя изглеждаше колкото благодарна, толкова и изненадана.

— Няма да съжаляваш. Той е симпатично момче, съвсем като моя Дони.

След като обсъдиха подробностите, Фран си отиде, за да предаде на Дони добрата новина.

Кристи се зае от своя страна да се приготви за вечерта. В привидно безизходното ѝ положение се беше появила искрица надежда. Може би сега щеше да успее да насочи вниманието си към

някой друг. Ако този Брайън беше наистина толкова мил, както го бе описала Фран, животът ѝ можеше в скоро време да вземе друга посока и тя щеше да успее да пропъди Рей ако не от ежедневието си, то поне от мислите си.

Извади копринения си костюм от гардероба. Късата пола със съблазнителната цепка отстрани беше най-подходяща за тази вечер. Беше твърдо решена да се възползва от случайността и да извлече максималното от нея.

Когато Кристи, Фран, Дони и Брайън седнаха в елегантната бална зала на Кънтри клуба, Кристи трябваше да признае, че по отношение на Брайън Фран съвсем не беше преувеличила. Изглеждаше превъзходно и беше отличен кавалер. Притежаваше всичко онова, за което една жена можеше да мечтае. Беше забавен, внимателен, интелигентен и очарователен. Когато концертът свърши и започнаха танците, тя установи, че освен това беше и добър танцьор. Но докато изброяваше наум предимствата му и се мъчеше да се убеди колко щастлива се чувства в компанията му, не изпитваше нищо друго, освен пустота. Тайно в себе си проклинаше Рей.

Изпращайки Кристи след бала, Брайън, застанал до вратата на дома ѝ, каза:

— В близко време ще съм страшно зает. В Сан Диего ще дойда отново вероятно чак през август — за годишнината от сватбата на родителите ми. Тогава ще ти се обадя — без да дочака отговор, той я целуна леко по бузата, обърна се и тръгна към колата.

Кристи гледаше подире му почти виновно. После влезе в жилището си. Надяваше се Брайън да не позвъни. Той заслужаваше момиче, което наистина да го обича, беше жалко да го използва жена, която само иска чрез него да забрави един друг мъж.

На следващия ден Кристи закъсня за работа. Някакво автопроизшествие на аутобана, в което бяха замесени три превозни средства, я бе принудило да използва доста заобиколен път.

Когато най-сетне стигна в бюрото на Рей в „Ошънвю“, тя застина на мястото си, тъй като видя Сам да седи на писалището му.

— Тъкмо ви пишех бележка — каза той и стана от голямото кожено кресло. После хвърли листчето, което държеше в ръка, в

кошчето за отпадъци — Рей не можа да ви дочака.

Кристи долови скрития упрек в гласа му, но нямаше абсолютно никакво желание да се оправдава пред него.

— Той ме помоли — продължи Сам, тъй като тя нищо не му отговори — да ви предам, че е заминал за санаториума, за да разговаря с лекаря, и че тази вечер ще закъснее — приближи се до Кристи, която продължаваше да стои на вратата. — Каза ми също, че ви е помолил да ми помогнете днес при сметките. Но мисля, че това не е...

— Идвам веднага при вас — прекъсна го студено Кристи.

Сам сви рамене и излезе.

Кристи погледна ядосано подире му. Не беше особена утеха, че и тя вътрешно се съпротивлява на съвместната им работа. Но за тази една година беше решила да върши всичко, което ѝ се възлагаше. Встъпеше ли след това в правата си на наследница, щеше поне да има чувството, че е заслужила парите си.

Влезе в собствената си стая, остави дамската си чанта в най-горното чекмедже на бюрото и пое решително към „леговището на звяра“.

След като поработиха около час със Сам върху сметките за месеца, без да разменят нито една дума един с друг, Кристи реши да разбере веднъж завинаги дали той се отнася отрицателно към нея само защото я смята виновна за хаоса напоследък. Ако това беше така, щеше да му разкрие собственото си становище и да приключи с тази изнурителна студена война. Все пак предстояха ѝ повече от единадесет месеца от нейната „една година“, а напрежението между нея и Рей и без това правеше работата ѝ достатъчно трудна.

Докато проверяваше сметките на пералнята, Кристи мислеше напрегнато как да започне разговора по темата. Накрая реши да предприеме фронтална атака.

— Знам, че не ме обичате, Сам. Но не разбирам всъщност защо? — попита тя без заобикалки.

Той вдигна изненадано глава от сметачната машина.

— Мисля, че един честен въпрос заслужава и честен отговор — произнесе бавно. После продължи колебливо: — Това е само защото Пийт Райън ми беше добър приятел и... — Сам замълча.

Кристи сбърчи вежди и започна напрегнато да рови в паметта си. Пийт Райън? Дали не бе оня Пийт, който беше заместник на Кен;

преди тя да поеме този пост?

— Жена му тъкмо беше родила второто си дете, когато Кен го изхвърли — продължи Сам с упрек в гласа. — Срокът за уволнението беше само една седмица и на Пийт не му беше посочена нито една причина.

— Не е вярно — Кристи поклати глава. — Пийт беше този, който е напуснал. Кен ме назначи само заради това.

— Кен ли ви го каза? — Сам я погледна в очите, сякаш в тях щеше да прочете истината. — Когато заговорих с Кен по този въпрос, той ми обясни, че вие сте държала да работите в управата — гласът му прозвуча изведнъж несигурно.

Кристи дълго го гледа недоумяващо. После произнесе твърдо:

— Моля ви, повярвайте ми, Сам, аз съвсем не исках тази работа. Кен ме уговори да работя за него, уверявайки ме, че му трябва човек, тъй като Пийт е напуснал — фигурата на Сам се разми пред очите ѝ, които се напълниха със сълзи. — Признавам, застъпвах становището, че „Ошънвю“ трябва да предлага по-здравословна храна, но Кен беше този, който настояваше за промени.

Тя закри лицето си с ръце и отново поклати глава. Плачеше от яд към Кен, от съчувствие към Пийт и защото по-рано не бе имала смелостта да изясни проблема със Сам.

— Вярвам ви — каза най-сетне той.

Кристи свали ръце от лицето си и го погледна. Колебливата му усмивка беше красноречива. И той, изглежда, съжаляваше за всичко и беше видимо облекчен, че нещата са почивали всъщност самотна едно недоразумение.

— Работата няма да се свърши от само себе си — каза Сам рязко и се обърна отново към сметачната машина, сякаш му бяха неприятни всякакви прояви на чувства.

Час по-късно иззвъня телефонът. Бяха заработили почти като приятели. Старото недоверие, толкова дълго тегнало помежду им, беше като пометено.

Сам вдигна слушалката, а Кристи продължи да сверява цифрите, без да обръща внимание на разговора му. Вдигна очи едва когато Сам се обърна към нея.

— Мисис Матюс? Рей е, обажда се от санаториума. Тамошният лекар иска да разговаря с предишния домашен лекар на Майра, а Рей

не може да се сети за името му — бръкна в горното чекмедже на бюрото си и извади един малък ключ. — Не затваряйте, ще отида веднага в кабинета му и ще проверя в личните му документи.

Когато Сам излезе от стаята, Кристи погледна слушалката върху бюрото пред себе си и изпита яд. Значи Сам беше неговият доверен човек, имащ достъп до личните му документи, а тя не! Не беше ли тя заместник-управител? Не означаваше ли това, че беше втора в йерархията? Не беше ли Сам неин подчинен? Наистина, беше тук едва от две седмици, но въпреки всичко!

Нервирана, тя насочи вниманието си отново към книгата. „Личните работи на Рей и без това не ме интересуват“ — каза си. Може би трябваше да се радва, че ѝ спестяваха тази допълнителна задача.

Когато Сам се върна в канцеларията, ядът ѝ не беше се изпарил въпреки всичките контрааргументи. Той върна ключа в чекмеджето, взе слушалката и даде желаната информация на Рей.

Когато свърши, се обърна към Кристи:

— Рей ме помоли да ви предам, че днес няма да идва.

Кристи кимна, без да вдигне глава. Тъкмо бяха приключили с работата, и телефонът иззвъня отново. Сам остави слушалката доста замислен.

— Беше Норм Кермър от Сан Франциско. Имат някакъв проблем с персонала. Рей трябва да му се обади незабавно. Ще се опитам да се свържа с него у дома му.

Той вече набираше номера на Рей, когато Кристи излезе от стаята.

Когато на следващия ден Кристи пристигна в ресторанта, не беше изненадана от съобщението на Сам, че Рей е отлетял за Сан Франциско.

— Каза, че ще ви се обади по-късно.

Кристи седна нерешително в кабинета си. Всъщност по това време трябваше да е долу в ресторанта, за да провери дали всичко е наред. От друга страна обаче, не искаше да пропусне обаждането на Рей.

Телефонът извъня след около половин час. Беше Рей и като чу гласа му, сърцето ѝ неволно заби по-бързо.

— Имаме големи затруднения тук — съобщи ѝ той. — Ще ми трябват навярно няколко дни, за да оправя всичко. Ако имаш някакви въпроси, обърни се към Сам. Той има и тукашния ми номер, ако се наложи да ме потърсиш за нещо неотложно.

„За нищо на света няма да му звъня“ — реши Кристи, когато Рей затвори, без да я попита поне как се чувства. Нищо лично, нищо приятно — беше ѝ говорил само по делови въпроси.

Тази вечер беше много заета. Телефонът звънеше непрекъснато, трябваше да уреди и възникналите спорове сред персонала. Някой си мистър Адлър от рекламната агенция искаше да се види незабавно с Рей, за да обсъди една нова концепция. Като капак и Тони се втурна в канцеларията ѝ съвсем извън себе си. В негодуванието си говореше така бързо и развълнувано, че на Кристи ѝ беше трудно да го разбере. Най-сетне схвана, че имало съвсем малък запас от една рядка подправка, която му трябвала непременно за пълнените скариди. Току-що установил, че доставчикът изпратил някаква друга подправка, уж със същите качества.

Кристи се опита да го уговори да използва все пак получената подправка, но той категорично отказа и се успокои едва тогава, когато му обеща да намери друга фирма доставчик. Тъй като не можеше да запомни името на подправката, тя си преписа названието ѝ от празното пакетче, което Тони беше донесъл.

След като главният готвач излезе от кабинета, Кристи извади телефонния указател и два часа напразно се опитва да открие доставчик, който да я има на склад. Накрая се отказа и започна да умува какво да прави. Да помоли ли Сам за съвет? Но какво можеше да направи той? Да позвъни на Рей! До неделя подправката щеше да стигне на Тони, а Рей щеше да се върне още в петък в Сан Диего. Реши да изчака дотогава и я включи във вече дългия списък за Рей.

Четвъртъкът беше изключително напрегнат. Трудностите започнаха още когато Кристи влезе в кабинета на Рей. Телефонът звънеше упорито и тя вдигна с въздишка слушалката. Беше Шейла.

— Днес не мога да дойда — заяви тя с пискливия си глас. — И за бъдеще също — изкиска се глупаво. Докато Кристи мислеше какво ѝ е станало, Шейла ѝ заобяснява, че се обаждала от Лас Вегас, където

тъкмо се оженила. Съпругът получил място при брат си в Портланд и те отивали там. — Предайте моля ви на Сам да изпрати последната заплата на майка ми. Адресът е в личната ми справка.

Беше прекъснала разговора още преди слияната Кристи да успее да вмъкне и една дума. Дали да остави това на Сам? Не, и без това нямаше да може да помогне, в края на краищата той не можеше да се облече като келнерка! Да се обади ли на Рей? Но и това отхвърли незабавно. Нейна беше задачата да се справи с този проблем.

Побърза към съблекалните на момичетата и им съобщи за обаждането на Шейла.

— Можете ли да се справите за няколко дни без нея? — попита тя, обръщайки се към Пам.

Пам сбърчи чело.

— Бихме могли, ако трябваше да обслужваме само гостите във фойето. Но както знаете, повечето клиенти в ресторанта предпочитат да получават и напитките си от бара. В такъв случай келнерите ни изпращат в залата, за да приемем поръчките.

— Ще ви бъде ли полезна, ако се включа и аз? — попита Кристи, водена от внезапен импулс. — Ако се окаже, че умея... — побърза тя да добави, когато осъзна, че може би само изглеждаше така лесно отстрани да носиш табла с пълни чаши, без да ги разлееш и без да изглеждаш смешен.

Пам се усмихна.

— Това ще е голяма помощ за нас — поколеба се, забелязвайки несигурността в погледа на Кристи. — И ние ще ви помагаме.

И го направиха. Докато й търсеха подходящо облекло и й помагаша при обличането, Пам й обясняваше в най-общи линии какво имаше да се върши.

— Хората, които идват тук, са претенциозни. Така че винаги трябва да си записвате как искат напитките си. Не се страхувайте да питате Бенджи, ако има нещо. Той е мило момче и е самото спокойствие.

— Ние трите ще поемем поръчките в ресторанта — вметна едно от момичетата. — Няма да ви се налага да се движите с пълните табли.

— Да, това е добра идея — потвърди Пам. — Във фойето можете да поднасяте напитките отделно или само по няколко чаши.

— Все ще успеем да се оправим някак си — Кристи й се усмихна насила.

Оказа се много по-трудно, отколкото бе предполагала. Няколко пъти забравяше кой клиент какво питие си беше поръчал. После пък обърка записките си и някои напитки трябваше да се приготвят отново. За щастие клиентите бяха по-скоро развеселени, отколкото ядосани. Бенджи беше великолепен и й помагаше с всички сили. Когато му поръчаше уиски, забравила да попита госта, дали ще го пие чисто, със сода или с лед, той само я молеше да му посочи посетителя, който е направил поръчката. В повечето случаи ставаше дума за постоянни клиенти и Бенджи знаеше какви предпочитания имаха към питиетата си.

Мъчението най-сетне свърши и Кристи се обърна измъчено към Пам:

— Утре ще бъде по-добре, а и мистър Матюс ще се върне.

„Той ще съумее да оправи всичко и да намери заместник на Шейла“ — помисли си тя с надежда. Какъвто и да бе Рей, но в беда той винаги можеше да намери изход.

— Разбира се, че ще е по-добре — отвърна й Пам топло. — Вие сте добър приятел, Кристи.

Въпреки умората си Кристи успя да се усмихне с благодарност. Похвалата й действа добре. Освен това беше доволна, че спечели Пам на своя страна, макар че имаше гузна съвест по отношение на лъжата за своя „дребен и плешив“ приятел.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато Рей позвъни.

— Ще се върна едва в неделя, Кристи — заяви той вместо поздрав. — Кажи на Сам. Някакви затруднения?

Ядосана, че отново разговаря само делово с нея. Кристи поведе борба сама със себе си дали да не се престори, че владее положението. После обаче разумът надделя над упоритостта:

— Имаме два големи проблема — отвърна му тя. — Не можем да получим специалната подправка на Тони за пълнените скариди. Звънях на всички възможни места, но никой не разполага с нея, а Тони има запаси само до неделя. Отказва категорично да я замени с каквото и да било друго. Държи се като разглезена примadona — добави неволно и съжали Тони, тъй като той трябваше сега да отнесе яда й, който не можеше да си изкара на Рей.

Рей са засмя тихо.

— Тони е само малко по-особен. Точно това го прави и такъв, какъвто е: гений. В кухнята е непобедим — Рей замълча за миг. — Нека да изкара до неделя с това, което има. Ще помоля Норм да осигури подправката и ще я донеса, като се върна. Как се казваше тя?

— Не мога да го изговоря — отвърна Кристи, ядосана, че пак трябва да си признае, че не може да се справи с нещо. — По-добре да диктувам по букви.

Рей бавно повтори думата.

— Окей. А какъв е вторият проблем?

Тя си пое дълбоко дъх, съвсем не въодушевена от перспективата за още три напрегнати дни, ако Рей не успееше да намери заместник на Шейла.

— Шейла напусна — Кристи въздъхна. — Без всякакво предварително предупреждение. Тази вечер се наложи да помагам. Да работя ли и следващите дни на нейно място?

— Няма да е необходимо — успокои я той. — Утре рано сутринта се обади в агенцията. Номерът е в тефтера ми — Рей ѝ издиктува името. — Кажи им, че ни трябва незабавно опитна келнерка. Кажи им също, че я вземаме първо за една седмица и че ако е добра, ще бъде назначена за постоянно. И много благодаря за помощта, Кристи — добави нежно.

Умората и ядът ѝ отлетяха, докато му предаваше и останалите съобщения.

Рей реши, че всичко друго може да почака до понеделник.

— Не се стеснявай да ми звъниш, ако се появят нови проблеми. До неделя.

После връзката прекъсна.

Кристи остави слушалката, извади телефонния номер на агенцията и реши да позвъни още утре сутринта от къщи.

Когато на следващия ден влезе в канцеларията си, кандидатката за мястото вече я очакваше. Момичето беше атрактивно, имаше червеникава коса и правеше приятно впечатление. След кратък разговор Кристи се убеди в способностите ѝ и беше сигурна, че работата в „Ошънвю“ ще ѝ допадне.

Облекчена, че всичко се беше уредило така безпроблемно, тя поведе момичето към съблекалнята, за да я представи на останалите.

— Това е Пола, тя ще замести Шейла през следващата седмица — Кристи се обърна към Пам, уверена, че Пола ще е в надеждни ръце при нея. — Моля ви, да ѝ дадете облекло и да ѝ обясните какво ще прави.

— Не се безпокойте, Кристи — каза Пам, видимо зарадвана, че ѝ бяха поверили новото момиче. — Вземам я под своя закрила.

Кристи влезе в залата и след обиколката потърси Сам, за да му предаде, че Рей ще се върне едва в неделя. Малко по-късно съобщи на Тони в кухнята, че Рей ще донесе дефицитната подправка от Сан Франциско. Главният готвач ѝ благодари, сияейки от щастие. Когато се върна в бюрото на Рей, тя записа някои съобщения, доволна, че сред тях нямаше нещо важно. Общо взето, вечерята беше спокойна.

Съботата също премина без особени събития. Сутринта срещна Фран в пералнята.

— Здравей, Кристи — поздрави тя. — Работното ни време е различно и почти не се виждаме, а не съм ти благодарила още за това, че миналия понеделник ми спаси живота. Ако не бях гледала концерта, щях да умра от мъка.

— Беше хубава вечер — отвърна с усмивка Кристи. — А що се отнася до Брайън, ти имаше пълно право. Той е наистина мило момче.

— И той спомена нещо подобно за теб — Фран се изкиска. — Естествено, че не каза „мило момиче“, но смята, че си наистина приятна дама. Ние четиримата пак би трябвало да излезем заедно някъде, когато дойде следващия път в Сан Диего.

„Това е в далечното бъдеще — каза си Кристи, — така че не е необходимо още отсега да си блъскам главата, да измислям причина за отказа си.“

Следобедът слезе при момичетата и Пам ѝ съобщи, че Пола е работила много добре. Значи и този проблем беше окончателно решен.

По-късно, когато Кристи седеше заедно със Сам и спокойно преглеждаше книжата, тя беше доволна, че бе хванала бика право за рогата и беше решила загадката за неговото недружелюбно отношение. Въздъхна. Единственият ѝ проблем засега се състоеше в това, да овладее чувствата си към Рей за през останалата част от годината.

Х

Неделята протече без усложнения, докато Рей влезе в края на работния ден в канцеларията си. Кристи тъкмо се канеше да си тръгва.

— Щях да дойда и по-рано — каза той, като пристъпи към нея и остави някаква малка кутийка върху писалището, — но колата ми изгасва няколко пъти — прегледа набързо списъка, който Кристи му беше приготвила. — Навярно не й се е отразил добре престоят на летището. Ще я закарам в сервиза рано сутринта в понеделник, преди да тръгнем за санаториума.

Рей вдигна поглед и виновно погледна Кристи, която стоеше на вратата, готова за тръгване.

— Имаш ли нещо против да поостанеш още няколко минути, за да попрегледаме заедно списъка?

— Разбира се, че не — тя бавно тръгна към писалището му и тайно се надяваше наистина да става дума само за няколко минути.

Разговорът трая почти цял час, тъй като Рей искаше най-точно да се информира за всички подробности от последните пет дни. Като капак на всичко се появи и Тони, за да провери дали Рей наистина му е донесъл подправката.

— Днес изразходих последния остатък, сър — каза той с очакване.

— Няма нищо, Тони — отвърна Рей усмихнато и му подаде пакетче, което беше поставил върху масата. — Канех се да я донеса в кухнята, преди да си тръгна. Тук има шест пълни чаши, би трябвало да стигне поне за шест месеца.

Докато двамата разговаряха какви проблеми е имало през изтеклата седмица в кухнята, Кристи изненадано оглеждаше Тони. Без бялата си престилка той изглеждаше съвършено пременен. Носеше модерно сако, светла риза и тъмен панталон и Кристи забеляза за пръв път, че косата му е гъста и черна и че е изобщо един атрактивен мъж. Тя незабелязано поклати глава. Откакто мисълта за Рей витаеше из

главата ѝ, изглежда беше ослепяла за достойнствата на останалите мъже.

След като Тони се сбогува, Рей и Кристи също излязоха от ресторанта. Колите им бяха една до друга на опустелия паркинг.

— Ще те взема към единадесет часа — каза Рей, докато отключваше мерцедеса си.

„Защо ли — питаше се по-късно Кристи — трябваше тази вечер толкова дълго да търся ключовете си? Защо реших да изчакам Рей да потегли пръв и да тръгна след него?“ Ако не беше направила това, някои неща щяха да ѝ бъдат спестени!

И тъй, Кристи още не беше запалила колата си, когато Рей слезе, ругаейки, от своята.

— Проклетият акумулатор е изтощен! — ядосваше се той и се наведе към страничния прозорец на Кристи. — По-рано от утре сутринта няма да намеря нов. Мога да се върна в ресторанта и да повикам такси, но жилището ми ти е по път. Не би ли могла да ме закараш?

Не бе възможно да му откаже, а и Рей, изглежда, не очакваше такова нещо.

Извади куфара си и заключи, преди тя да успее да каже нещо.

По време на краткия път до жилището му Рей разказа на Кристи за принудителната продажба на един ресторант в Сиатъл и че обмислял дали да не участва в търга. Той бил определен за петък, така че решението трябвало да се вземе бързо.

— Всъщност, канех се да отлетя от Сан Франциско направо за там, за да видя заведението, но нали трябваше да донеса жизненоважната подправка за Тони. Освен това, не обичам да отсъствам две седмици последователно оттук. И без това не съм сигурен дали... — гласът му прозвуча необичайно несигурно и той млъкна замислен, докато изминаха разстоянието до жилището му. Когато Кристи спря пред сградата. Рей се поколеба, преди да се накани да слезе.

— Благодаря ти за транспорта, Кристи — посегна към куфара си и я погледна въпросително, следвайки някаква внезапна идея. — Какво ще кажеш да се качиш за малко при мен, да обсъдим заедно различните „за“ и „против“?

— Какъв смисъл има това? — попита Кристи наострено. — Аз не знам абсолютно нищо за това заведение и за Сиатъл. Моят съвет изобщо няма да ти бъде полезен.

— Ще ми помогне. Трябва с някого да споделя проблемите си. А и ти си опитна в гастрономията — с въздишка добави: — Нямам време да обсъждам всичко със Сам.

Представата да остане сама с Рей в жилището му я хвърли в треска. Тя обаче нямаше нищо общо с решението ѝ да се съгласи. Беше заместник-управител и този факт я задължаваше да помага на Рей в деловите неща. „Това е всичко“ — така поне се уверяваше Кристи.

— Но само за няколко минути — отвърна примирително.

Щеше да владее чувствата си и да си мисли през цялото време само, че става дума единствено за служебна консултация.

Обаче ѝ беше трудно да запази трезвите си разсъждения, когато влязоха в луксозния, дискретно осветен апартамент. Преди да може да каже нещо, Рей я отведе до едно канапе и я покани да се настани там. Тапицерията беше толкова мека, че трудно можеше да се седи изправен. Докато Кристи се мъчеше да заеме подходяща поза, тя наблюдаваше как Рей включи стереоуредбата, след което прозвуча тиха романтична музика. После той мълчаливо свали сакото и вратовръзката и отиде до барчето, за да приготви два коктейла.

— Трябва да се отпусна, преди да мисля — поясни, като ѝ подаде чашата и се отпусна в креслото насреща ѝ. Започна да ѝ разказва за заведението в Сиатъл.

Проблемът на Кристи се състоеше в това, че самата тя не можеше да се отпусне. Осъзнаваше болезнено вълнуващата му близост — дрезгавия звук на гласа му, трапчинката, която се променяше, докато говореше, тъмните косъмчета по гърдите му... Отмести поглед от него и се загледа във витата стълба в дъното на стаята, опитвайки се да преброи стъпалата, за да отклони вниманието си. Но не можа да стигне повече от три. Погледът ѝ неволно се връщаше към Рей и Кристи беше сякаш хипнотизирана от нежния му плътен баритон, без да е разбрала нито дума от това, което ѝ разказваше.

Внезапно обаче в съзнанието ѝ проникнаха думи — думи, които въобще не звучаха делово.

— ... още от първия миг, щом те видях... — казваше в този миг Рей. — Като годеница на брат ми, по дяволите! Не можах да те

забравя. Когато те видях отново през януари, стана ми ясно, колко много значиш за мен, но ти беше омъжена за моя брат и трябваше да се съобразя с това — говореше все по бавно почти неуверено, сякаш му ставаше все по-трудно да говори. — Това, което усложняваше още повече нещата, беше моята фиксидея, че и аз не съм ти безразличен — тя не ми излизаше от главата — погледна я въпросително. — Онази вечер при теб... — Рей се запъна. — Трябваше да си отида, беше прекалено рано. Боя се, че развалих всичко.

— Нямахте нищо за разваляне — отвърна тихо Кристи. Тя притвори очи, за да не прочете истината в тях. Но ушите си не можеше да затвори.

— Бих искал... — Рей въздъхна дълбоко. Кристи се страхуваше от това, което щеше да ѝ каже сега, и искаше да го прекъсне, но той не ѝ позволи.

— По дяволите, Кристи, Кен е мъртъв от година. Ти си свободна. Гласът му прозвуча някъде съвсем отблизо или тя само си го въобразяваше?

— Дай ми шанс, Кристи! Моля те!

Когато усети топлината на ръката му върху своята, Кристи разтвори широко очи. Погледна право в умоляващите му тъмни очи и разбра, че беше загубена. Надигащото се желание я накара да се задъха и потисна всичкия ѝ здрав разум.

— Желая те, Кристи... — прошепна Рей дрезгаво.

Тя не беше в състояние да говори, седеше като парализирана. Без точно да разбере как стана това, малко по-късно Кристи вече се намираше в обятията на Рей. Мисълта ѝ се беше самоизключила — беше само едно чувство.

Допирът на ръцете и устните му сякаш я изгаряше. Почти не усети как Рей съблече дрехите ѝ. Пламтеше от копнеж по него и се притисна до тялото му, сякаш искаше да се влее в него.

Когато престана да усеща топлината му до себе си, Кристи потрепери и за няколко секунди осъзна безумието на това, което се случваше винаги между тях. Беше ли редно това, което вършеха? Щом Рей легна отново до нея, този въпрос стана абсолютно незначителен. От значение беше само мигът — обстоятелството, че желанието, което Рей събуждаше у нея, заплашваше да я унищожи.

Той бавно погали шията ѝ и зарови лице в косата ѝ. Помилва гърдите и плоския ѝ корем, бедрата... Кристи простена и заби нокти в гърба му. Рей я обхвана внимателно, наслаждавайки се на магията, преди да отстъпи пред нейната настойчивост.

Страстта на Кристи го помете и той се отказа от опита си да се владее. Извикаха едновременно, обзети от едно почти болезнено чувство на облекчение, когато и двамата достигнаха кулминацията на желанието си.

Щом се успокояваха малко, любовната им игра започваше отначало. Не можеха да се наситят един на друг — шепнеха си нежности, галеха се, попиваха с устни потта от лицата си и се оставяха изцяло на екстаза на пламналите си тела.

Мина много време, преди да бъде утолена неистовата ѝ жажда за любов. Кристи положи глава върху гърдите на Рей и бавно прокара пръст през гъстите къдрави косъмчета, заслушана щастливо в гласа му, който ѝ говореше за любов, че са родени един за друг и че не бива да се разделят никога повече.

Рей внимателно я пое в прегръдките си и тя заспа почти мигновено.

Когато стенният часовник удари три, Кристи се надигна уплашено. Очите на Рей бяха затворени — той дишаше дълбоко и равномерно. Видя, че е заспал с лека усмивка на устните, подобно на дете, сънуващо в прегръдките на майка си. В този момент Кристи осъзна значението на това, което беше сторила. Рей отново я беше измамил, а тя с прекалена готовност се бе оставила да я оплете с красиви слова.

Изчерви се при спомена за горещото си желание и се срамуваше, че беше изгубила контрол над самата себе си. Стана внимателно, за да не го събуди, и се облече с трескава бързина. Избяга от жилището му, от него, от самата себе си... Мразеше се за това, че бе изпитвала наслада от докосването на мъж, когото всъщност трябваше да презира.

Докато караше по безлюдните улици към дома си, представи си близкото бъдеще. Утре беше понеделник. Утре? Денят беше вече настъпил и съвсем скоро щеше да е време за тръгване за Рестхейвън при Майра. „Заедно с Рей!“ Стана ѝ горещо. Не можеше... не сега.

Запита се дали Майра би се почувствала обидена, ако не отиде. Дали изобщо щеше да го забележи?

Мислите на Кристи се насочиха към вторника. Най-късно тогава щеше да види отново Рей и щеше да се наложи да разговаря с него поне по служебни въпроси. Но как да понесе всичко това? Веднъж вече бе успяла да се справи с подобна ситуация. След онази нощ в жилището ѝ бе съумяла да се държи тъй, сякаш нищо не се е случило. Но беше истински ад и втори път не би могла да издържи. Невъзможно беше да продължи да работи заедно с Рей в „Ошънвю“.

Когато Кристи пристигна у дома си, тя се съблече и стоя дълго под душа, сякаш да измие изтеклите часове и срама си.

Легна си, без да може да свърже една ясна мисъл или да намери изход от тази злополучна ситуация. В този момент звънна телефонът и тя веднага реши, че е Рей. Въпреки това вдигна слушалката. Трябваше да покаже ясно на Рей, че това е наистина последната нощ, която са прекарвали заедно. Щеше да му каже, че няма никакво намерение да продължава да му бъде жена за леглото, която в един момент ще бъде изритана навън. По-добре да си идеше сама.

— Да не би да съм сънувал, че току-що беше тук? — интимният, закачлив тон на гласа му я ядоса.

— Наистина бях там — отвърна Кристи студено, — и ти отново получи това, което желаеше.

— А ти не? — закачливият оттенък беше изчезнал. Прозвуча разочаровано и недоумяващо.

— Да... — на Кристи изведнъж ѝ хрумна как би могла да си отмъсти. Щеше да го победи със собствените му оръжия. — Беше добър — каза тя снизходително.

Известно време цареше мълчание.

— Не е възможно да мислиш това, което казваш и, което чувам сега, нали? — въпросът беше произнесен бавно, с колебание.

Кристи трепна, но положи усилия да продължи театъра.

— Просто те желаех... снощи.

— А сега?

— Сега вече не — рече тя студено.

Рей замълча и Кристи беше сигурна, че го е лишила поне за малко от неговата непоносима арогантност.

— Излъгал съм се в теб... — каза той почти шепнешком и прекъсна разговора.

Кристи остави слушалката ѝ избухна в сълзи. Рей наистина я смяташе за сексуална авантюристка, която го е използвала и сега го отблъсква от себе си. Но не беше ли точно това нейното желание? В безизходното ѝ положение целта оправдаваше средствата. Той щеше да я намрази и да я остави най-сетне на спокойствие. Сега тя вече беше в състояние да издържи тази една година, без да трябва непрекъснато да се бори с „изкушението“ на име Рей. Не изпита обаче никакво облекчение и се разхлипа отчаяно.

Целия ден тя остана в жилището си в очакване Рей да ѝ позвъни. Може би въпреки всичко ще реши да я вземе със себе си при майка си. Попита се дали Майра ще усети отсъствието ѝ. Какво щеше да ѝ каже Рей, ако тя го запиташе за „своята Кристи“? „Това изобщо не ме интересува“ — укоряваше се Кристи и се опитваше да си внуши, че наистина трябва да бъде доволна, задето вече я оставяха на мира.

Във вторник и сряда Рей не се появи в ресторанта и Кристи не можа да го види. Тя непрекъснато си повтаряше, че е щастлива от това обстоятелство. Но не беше.

В четвъртък следобед Сам ѝ съобщи, че Рей е заминал за Сиатъл, за да огледа някакво заведение, и няма да се върне преди понеделник.

— Каза, че ще позвъни. Остави ми телефона си в Сиатъл, в случай че трябва да му предадем нещо. Освен това — продължи той — трябва да ви предам, че е назначил Пола на постоянна работа.

След като Сам излезе от кабинета ѝ, Кристи се запита кога всъщност двамата са разговаряли помежду си. Дали Рей е идвал или е звънил на Сам? Господи, та какво я засягаше всичко това?

Следващите две вечери протекоха спокойно. Тя не чу нищо повече за Рей. Беше убедена, че ако той изобщо позвънеше, щеше да потърси Сам, а не нея. Но Сам не споменаваеше нищо за какъвто и да било телефонен разговор.

Едва в неделя, когато Кристи преглеждаше сметките със Сам, той я заговори за Рей.

— Сигурно предишните дни сте се обаждала на Рей. Казвал ли ви е нещо за преговорите си с Фред Хокинс относно веригата

„Сисайд“?

— Не — отвърна тя, без да му обяснява, че Рей изобщо не ѝ е телефонирал.

Сам се засмя тихо и ѝ разказа, без да вдига очи от документите, колко хитро Рей бе извозил конкурента си. После продължи по-делово.

— Тревожи се за финансирането, не иска да уволнява никого от нас. Той е наистина забележителен човек, добър човек.

„Добър!“ При тази незаслужена похвала Кристи щеше да се изсмее на глас. „Рей и добър!“ Хитър да, беше хитър, дори дяволски хитър.

— Странно... — произнесе Сам замислено. — Колко различни могат да бъдат понякога двама братя.

— Кен не беше толкова добър само в деловите неща — отвърна Кристи привидно равнодушно.

— Това е недооценката на века — изсумтя Сам. — Затова пък, що се отнася до жените, го превъзхождаше много повече.

Кристи изненадано вдигна глава. Трябваше да защити Кен от този несправедлив упрек.

— Кен несъмнено имаше много слабости, но към тях не спадат историите с жени! — заяви тя решително.

— Хайде, Кристи, оставете. Сигурно сте знаела за него и оная натруфена блондинка. Как ѝ беше името? Бевърли Еди-как си.

— Блайстоун... — прошепна Кристи.

Бевърли Блайстоун! Тази жена изведнъж застана пред очите ѝ. Не, не беше разбрала. Не можеше да е вярно! Разбира се, по това време Кристи идваше рядко в ресторанта и Кен почти не се вясваше вкъщи, но причината беше и че му се налагаше да работи много.

Темата „Кен“ беше изоставена, когато Сам я попита защо един от служителите този път има по-различен брой часове.

— Поиска няколко свободни часа, защото трябваше да иде на зъболекар — отвърна разсеяно Кристи.

От този момент Бевърли Блайстоун завладя мислите ѝ подобно на вирус, макар Кристи да си втълпяваше, че това вече няма никакво значение.

Но тя искаше да е сигурна! Късно вечерта разтвори телефонния указател. Не беше разчитала сериозно да постигне някакъв успех с това име и беше изненадана, когато наистина се натъкна на някаква

Бевърли Стоун. Живееше в южната част на града. „Доста лош жилищен квартал“ — помисли си Кристи. Внезапно тя любопитства да узнае какво се бе случило с момичето.

Обмисляше как да подхване нещата дори и когато си легна. Просто да позвъни? Но ако тази Бевърли не поиска да говори? Какво може да се направи? Да иде при нея? Какво да й каже, когато застане пред вратата и? Че се е върнала в града и обикаля старите си приятели? Не, това беше невъзможно. И при най-добро желание не можеше да се каже, че с Бевърли са били някога приятелки. А ако й заговореше за смъртта на Кен? Вероятно Бевърли щеше да се издаде? Или само да й каже, че е чула някакви клюки за себе си и Кен? Независимо от всичко тя трябваше да узнае истината!

Кристи реши първо да отиде у дома й. Всичко останало щеше да се реши на място.

XI

Както се оказа, не беше необходимо Кристи да предприема кой знае какво, за да се стигне до желаната тема. Не беше необходимо дори да припомня на Бевърли коя е.

— Предполагам, че сте разбрала за мен и Кен — каза Бевърли още щом отвори вратата и разпозна Кристи.

— Да — отвърна тихо Кристи. Едва сега осъзна, че нито за миг не се беше усъмнила в думите на Сам.

Кристи влезе подир жената в занемареното жилище и веднага осъзна, че няма вече никакво значение дали Кен я беше мамил. Вероятно тогава е имала леко подозрение, че двамата поддържат връзка под носа ѝ, но просто не е искала да погледне истината в очите.

— Защо чакахте толкова време, преди да дойдете тук? — гласът на момичето беше предизвикателен. Кристи внимателно огледа Бевърли — разчорлената ѝ коса, смачкания, накапан пенъор, дългите ѝ червени нокти, единият от които беше счупен, размазания туш под черните ѝ очи.

— Ако възнамерявате да ми създавате неприятности — каза Бевърли неочаквано плахо, — ще трябва да си помислите добре. Аз ще отричам всичко.

— Не искам да ви създавам неприятности — отговори спокойно Кристи. — Искях само да бъда сигурна — тя се прокашля. — Справяте ли се, като го няма вече Кен?

Бевърли се отпусна на един стол и се втренчи изумено в Кристи. Кристи я наблюдаваше. „Дали е обичала Кен?“ — мина ѝ през главата. Бавно седна на единия край на дивана.

— Искях само да поговоря с вас.

— Добре съм — прошепна Бевърли. — Когато Рей... това е братът на Кен... — тя спря объркана, — но вие го знаете и без това. Та когато той пое ресторанта, погрижи се всички да си намерим работа другаде. Сега работя в „Сали — Пиле на грил“ — Бевърли погледна неувверено Кристи, после заби поглед в ноктите си. — Надявам се, че

моят... нашият... нали разбирате... — тя бързо облиза устните си. — Надявам се, че не сме ви причинили твърде голяма болка.

— Не зная — произнесе бавно Кристи. — Тогава, когато той... почина, се чувствах страшно нещастна, преди всичко, защото... — тя се поколеба.

— Аз също... — прекъсна Бевърли потискащото мълчание. — Известно време се упреквах, защото го оставих да си тръгне с колата толкова пиян — тя въздъхна при този спомен. — Онази вечер беше безкрайно щастлив, защото брат му се съгласил да му помогне при някакви парични затруднения.

Този път Кристи сякаш се сгромоляса от много високо. Тя си спомни съдбоносната нощ. Значи Кен, след като беше излязъл от дома, беше отишъл направо при Бевърли. Беше късно, около един в полунощ. Катастрофата беше станала в пет, но беше узнала за нея много по-късно. Спомни си, че Рей беше излязъл тази сутрин, облечен в елегантен костюм. Дали още в неделя не се беше срещал с някого от банката, за да уреди нещата с кредита? Полицаите донесоха ужасната вест едва когато Рей се върна.

Бевърли бе потънала твърде много в собствените си мисли, за да й направи впечатление разсеяността на Кристи.

— Имаше големи планове във връзка с „Ошънвю“ — казваше тя в този момент. — Възнамеряваше да увеличи заплатата ми и да даде съгласието си за развода, за който сте настоявала.

Кристи я погледна за момент съвсем слисано.

Бевърли продължи да говори, но не чуваше думите й. Мислите й се объркаха. Разводът, за който тя беше настоявала? Наистина ли беше разказвал тези неща на Бевърли? О, Господи, нима Кен беше лъгал всички? Никога не му беше споменавала за развод.

Кристи заряза този въпрос и се върна на факта, че Кен очевидно е знаел, че Рей ще изплати заема. Защо тогава й беше казал съвсем друго? Дали се беше срамувал от нея, че отново се е възползвал от помощта на брат си? Или просто е искал да отиде при Бевърли, без да събуди подозрение у нея? Ако това беше причината, то той наистина добре си бе направил сметката, защото тя въобще не се беше усъмнила през онази нощ.

Внезапно и една друга мисъл обсеби съзнанието на Кристи. Ако Кен беше разбрал, че Рей ще му помогне, значи не бе имал причина да

се самоубива. Нали Бевърли току-що ѝ каза, че е бил пиян. Може би в крайна сметка наистина е било нещастен случай?

Кристи стана. Трябваше да остане сама, за да подреди мислите си. Тя се сбогува с обърканата Бевърли и пое към къщи.

Когато следобеда Кристи пристигна в ресторанта, тя вече знаеше какво трябва да направи. Но за да осъществи намерението си, трябваше да почака Сам да си излезе. Часовете се влачеха едва-едва. Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел, когато Сам най-сетне излезе от „Ошънвю“.

След като провери, дали няма някой наоколо, тя се промъкна в кабинета на Сам. За щастие в качеството си на управител имаше достъп до всички стаи. Обзе я чувството, че е крадец и в известен смисъл беше така, както засрамено призна пред себе си.

Намери ключа за шкафа с документите на Рей на обичайното му място — в горното чекмедже на писалището. Стисна го здраво в юмрук и се отправи бързо към кабинета на Рей. Пред вратата се поколеба малко. Ами ако някой влезеше и я видеше как рови из личните документи на Рей. „Но от къде на къде — успокояваше се тя. — Рей дори не е в града, а Сам си тръгна последен.“ Но ако Сам се върнеше по една или друга причина и не намереше ключа? Какво щеше да стане, ако разбереше, че тя го е взела? Как щеше да му обясни всичко това?

Кристин си пое дълбоко дъх, рискът все пак трябваше да се поеме. Отвори вратата и я заключи отново след себе си.

Когато отключи шкафа, пръстите ѝ така трепереха, че не успяваше да изважда папките. За щастие, те не бяха много и Кристи бързо откри личната документация. Нямаха старателно написаните заглавия като на служебната и бяха малко безразборно подредени. На първата папка беше надраскано името Рестхейвън. Кристи я остави настрана. Не обърна внимание и на втората папка с надпис Мерцедес.

Тя притаи дъх. Третата папка носеше името Кен. Извади я и я разтвори. Най-отгоре намери платена сметка на погребалното бюро. Бавно продължи да разлиства.

Ето го! Известието за падежа на кредита от банката носеше отметката „платено“, приложена беше и квитанцията. Кристи мислеше напрегнато и се мъчеше да си спомни точната дата. Да, Рей наистина

беше уредил всичко, за да може заемът да се плати още сутринта в понеделник.

Беше платил кредита дори от собствения си джоб. Бевърли бе казала истината. В онази ужасна нощ Кен е знаел, че се е отървал... и я беше излъгал.

Потресена, Кристи осъзна, че е направила страшна грешка. Беше се заблуждавала от самото начало. Тя бързо върна папката в шкафа и застина на мястото си. Имаше още една папка с написано на ръка — Кристи.

Извади я с любопитство. Намери известия от детективското бюро, което бе имало задачата да я открие. Първото известие носеше датата на деня непосредствено след прибързаното ѝ бягство. Не вярваше на очите си колко много беше платил Рей през тези единадесет месеца, за да я открие.

Кристи замръзна на мястото, защото ѝ се причуха стъпки. Върна бързо папката обратно и отново заключи шкафа. Отдъхна си с облекчение, когато се увери, че само така ѝ се бе сторило.

Щом седна в колата си, Кристи затвори за малко очи. Шкафът с документацията беше заключен, а ключът се намираше на мястото си — в бюрото на Сам. Нищо нямаше, да я издаде какво е направила. Запали двигателя и потегли.

По-късно Кристи седеше вече в жилището си с чаша горещо кафе. Беше успяла да подреди мислите си така, че всичко прие ясни очертания. Рей не беше изоставял Кен. Той се беше грижил и за самата нея. Никога не я бе обвинявал, че също е отговорна за промените в менюто, които в крайна сметка бяха довели до краха. Беше дал куп пари, да я открие, за да може тя да получи наследството си. После беше положил всички усилия да я облекчи при изпълнението на условието. Искрено беше загрижен за здравето на майка си и се стараеше да я настави колкото се може по-добре. Не е чудно защо служителите му така го уважават. В никакъв случай не беше „чудовището“, което тя бе виждала у него. Беше „един добър човек“, точно както го охарактеризира веднъж и Сам.

Кен се оказа „черната овца“ в семейството. Беше истинският лъжец и измамник. Мразеше брат си, който правеше всичко за него.

Беше се излъгала в него, през цялото време се беше държала като слепец и беше стигнала до задънена улица с упоритата си лоялност към Кен, намирайки непрекъснато извинения за постъпките му. Не бе поискала да си отвори очите за неговите грешки и слабости. И всичко това, защото тогава вярваше, че той я обича!

Едва след като си легна, мислите ѝ се отклониха от Кен и се насочиха към Рей — към мъжа, когото обичаше, както никого не беше обичала досега и както никога повече нямаше да обича. Мислеше си с болка и горчивина за мъжа, когото беше отблъснала. Отново си спомни думите му: „През цялото време мислих за теб.“ Споменът за целувките и докосванията му събуди копнеж, който никога нямаше да се осъществи. Беше се доверила сляпо на Кен и така си беше навлякла презрението на Рей. Беше доловила горчилката в гласа му, когато ѝ каза, че се е излъгал в нея.

Нещо я задушаваше в гърлото и ѝ беше лошо. „О, Господи, как да издържа оставащите още десет и половина месеца в «Ошънвю»?“ Достатъчно трудно ѝ беше и преди, когато се самозалъгваше, че мрази Рей и че остава само заради парите.

Парите! Сега те нямаха никакво значение. Тя и без това не ги беше заслужила. Преди смъртта на Кен не бе допринесла с нищо за успеха на „Ошънвю“, а и през изтеклите седмици не беше направила нищо значително.

Дълбоко съжаляваше, че беше вършила всичко наопаки, и пресметна наум средствата си. Благодарение на щедрата заплата, която ѝ даваше Рей, беше спестила достатъчно, за да може да се върне в Чикаго и да започне отначало. Знаеше, че там ще е нещастна, но сигурно щеше да ѝ е по-поносимо, отколкото ако остане в Сан Диего. Пак щеше да избяга. Но този път нямаше да се върне. Рей с положителност не би се заел да я издирва — в това беше сигурна.

Опита се да мисли за бъдещето. Утре е понеделник. „Ошънвю“ ще е затворен, но Рей ще се върне в Сан Диего, за да посети майка си. Кристи се усмихна унило. Ако Майра изобщо попиташе за нея; той щеше да има поне едно достоверно обяснение под ръка, без да му се налага да лъже. Можеше чисто и просто да каже, че е напуснала града.

Кристи зарови лице във възглавницата, мъчейки се да не мисли повече за Рей, но не ѝ се удаваше да го пропъди от главата си. Тя се разплака, питайки се дали изобщо ще успее някога да го забрави...

На сутринта Кристи стана много рано. Почти не беше спала и се чувстваше като пребита. Тъй като обаче искаше да подготви всичко за заминаването си през този ден, тя се стегна и реши да не мисли повече за миналото, а да насочи поглед към бъдещето.

След като взе душ и изпи две кафета, почувства се малко по-добре. Състави систематично, списък на нещата, които се налагаше да уреди. Първо трябваше да позвъни на летището и да се информира кога е следващият полет за Чикаго.

Държейки чашата с кафе в ръката си, Кристи влезе в спалнята и посегна към телефонния указател. След десет минути вече си бе резервирала място. Щеше да напусне Сан Диего още тази нощ.

Огледа се замислено наоколо. Не беше подписвала наемен договор за този апартамент, но беше вече привела наема за един месец. Всички сметки бяха платени. Дали просто да не позвъни на наемотателя и да го уведоми, че не се нуждае от жилището? Не, по-добре да го уреди писмено. Щеше да му съобщи, че напуска Сан Диего тази нощ и че ще му остави ключа, за жилището на масичката в хола.

Погледът ѝ попадна върху телефона. И за него трябваше да се обади да го изключат. После трябваше да се свърже с оня адвокат — Елсдън Прайс, и да му каже, че се отказва от Сан Диего, от „Ошгънвю“ и от наследството. Той можеше да го съобщи на Рей. Макар че него едва ли щеше да го интересува. Ако изобщо изпиташе нещо, то би било логично да е облекчение, че нея най-сетне я няма. Тъкмо се канеше да позвъни на адвоката, когато се сети за колата. Тя беше собственост на фирмата, а косвено и на Рей. Трябваше да му остави ключовете и документите.

Всъщност, и мистър Прайс би могъл да извърши това.

Кристи остави телефонния указател обратно на мястото му. Нямаше никакъв смисъл. Наистина ще е по-разумно да потърси Прайс. Навярно е необходимо да подпише, че се отказва от наследството. Можеше да отиде в кантората му и да остави колата на паркинга, където ще е на сигурно място, докато Рей дойде да я вземе.

Кристи седеше на края на леглото и обмисляше какво да направи за кореспонденцията си, макар че почти нищо не получаваше, освен веднъж в седмицата сметката за телефона. А Треиси едва ли ще ѝ пише, преди Кристи да отговори на последното ѝ писмо. Отдавна се канеше да го стори, но през изминалите десет дни просто не беше

намерила сили да се преструва, че всичко е наред. Когато пристигнеше утре в Чикаго, щеше да има достатъчно време за обяснения. Що се отнася до останалите пратки, то пощальонът можеше да пълни с тях пощенската кутия догоре, беше й все едно.

Трябваше естествено да иде и в банката, за да изтегли парите и да закрие сметката си. Щеше да мине оттам на път за адвокатската кантора.

Доволна, че е помислила за всичко, тя вдигна слушалката и набра номера на телефонната агенция. Освободи телефонния пост още за същия ден и остави адреса на сестра си за окончателната сметка.

XII

Един час по-късно Кристи беше вече уредила всички формалности в банката и седеше нетърпеливо пред Елсдън Прайс.

— Радвам се да ви видя, мисис Матюс. Какво мога да направя за вас? — той ѝ се усмихна любезно, надигна се тронаво от голямото си кожено кресло и я покани да седне срещу него. — И Рей ли е тук? — попита, като се отпусна отново на мястото си.

Кристи извади документите на колата от чантата си и се помъчи да му отговори любезно.

— Не, предполагам, че е отишъл да посети майка си в Рестхейвън. Аз дойдох, за...

— Как е в „Ошънвю“? — прекъсна я Прайс с лъчезарна усмивка. — Справяте ли се?

— Да, всички са много мили и работата ми беше приятна — отвърна тя сковано. Защо не я оставеше най-сетне да каже всичко? — Дойдох, за да ви съобщя, че тази нощ напускам Сан Диего и „Ошънвю“. Аз...

— Не можете да го сторите — прекъсна я отново адвокатът. Усмивката беше изчезнала от лицето му и той я гледаше загрижено. — Ще изгубите наследството си.

— Знам, но нещата не могат да се променят...

Прайс я изгледа с недоумение и Кристи разбра, че трябваше да излъже, за да прикрие истинските си мотиви.

— Става дума за... един семеен проблем... — добави тя отпаднало.

— Тогава значи ще се върнете?

Кристи поклати отрицателно глава и му подаде плика.

— Това са документите и ключовете от колата на фирмата, която ми беше предоставена. Ще ги предадете ли на Рей? — когато адвокатът дори не се помръдна, за да поеме плика, тя се приведе напред и го постави върху масата. — Ще му предадете ли също така, че колата се намира на паркинга пред кантората ви.

Прайс не обръщаше никакво внимание на плика, втренчил поглед в Кристи.

— Какво мисли Рей във връзка с вашето решение?

Кристи нервно се размърда на стола си. Не се бе подготвила за толкова много въпроси.

— Надявам се, че вие ще го уведомите. Телефонът ми е изключен и не мога да му се обадя — каза тя не много убедително. — Предполагам, че трябва да подпиша някаква декларация за отказ от наследството?

Погледна я безпомощно. Никога досега Кристи не бе виждала някой да е така безпомощен и объркан, както Елсдън Прайс в този момент. За адвокат това беше недопустимо. Тя потисна напушилия я смях, защото се боеше, че после пък нямаше да може да спре сълзите си. Бързо се изправи. Трябваше да се махне оттук, ако имаше да се подписва нещо, нека ѝ го изпрати. Щеше да му съобщи адреса на Трейси.

Втурна се към вратата, отвори я със замах и избяга от кантората. Отдъхна си едва когато се озова на тротоара пред сградата. Тръгна бавно по улицата към хотел „Александра“, сигурна, че там ще хване някое такси.

На път за вкъщи Кристи гледаше с очи, пълни със сълзи, през прозореца на таксито. Гледаше с носталгия улиците на града, чиято красота беше обикнала: стройните палми, цъфналите олеандри, пъстрите мушката... Това разнообразие от цветя щеше болезнено да ѝ липсва в Чикаго.

Когато шофьорът зави и навлезе в магистралата, минаваща по крайбрежната ивица, тя запечата в паметта си картината на океана, на ослепително огрения от слънце плаж и на разпенените вълни.

Кристи си спомни за Рей и за пътуването им до Рестхейвън. Дори и пустинята, която ставаше все по-безлюдна, колкото по се отдалечаваше човек от брега, имаше някаква своеобразна красота.

Почувства някаква носталгия, макар че още не беше напуснала този град. „Не ставай глупава“ — укори тя себе си. Когато предишния път си тръгна от Сан Диего, беше изпитала облекчение.

Прекалено бързо, както ѝ се стори, стигнаха до дома ѝ. Кристи плати разсеяно на шофьора и бавно заизкачва стълбите нагоре. Бореше

се със сълзите си и срещата с Фран, която ѝ се изпречи в коридора, не беше средство за повдигане на настроението ѝ.

— Какво правиш по това време вкъщи? — попита я малко грубо Кристи.

Едва сега ѝ направи впечатление, че очите на Фран са зачервени и подпухнали. Косата ѝ не беше сресана и беше по пенъор и пантофи, въпреки че наближаваше обяд.

— Страшно съм настинала — отвърна Фран пресипнало. — Трябваше да си взема свободен ден — тя се изсекна, изкашля се и продължи с дрезгав глас: — Слязох да взема пощата и се канех после да намина малко при теб, за да ти разкажа за Брайън. Тази неделя ще дойде тук и помоли Дони да организира пак среща с теб. Много си му харесала, Кристи... — разтърси я нов пристъп на кашлица и не можа да се доизкаже.

— Той също ми хареса — рече Кристи. И това не беше лъжа. Брайън беше мил, но за съжаление нищо повече. — Но аз няма да съм тук. Още тази нощ напускам Сан Диего... завинаги. По семейни причини. Спешен случай — добави тя, за да изпревари неприятни въпроси. „Това също не е лъжа“ — каза си. Рей и тя бяха всъщност от едно семейство и наистина ставаше дума за нещо спешно. — Аз действително нямам повече време — заяви Кристи и тръгна към стълбите. — Трябва да си приготвя багажа.

— Всичкия ли? — попита Фран недоверчиво. — Надявам се, че имаш достатъчно кашони. По дяволите, ако не се чувствах така зле, щях да ти помогна. Но ти сигурно си се свързала с някоя агенция по пренасянето?

Кристи спря и я загледа безпомощно и ужасено. Беше имала предвид само дрехите ѝ личните си вещи. Какво да прави с кухненските принадлежности? Мислеше трескаво. Нямаше нито един кашон. Не беше се свързвала с никаква агенция по пренасянето, която да опакова нещата ѝ и да ги транспортира до Чикаго. Внезапно осъзна, че всъщност и не иска да запази нищо от тези вещи. Трябваше окончателно да приключи с историята „Сан Диего“.

— Не би ли желала да вземеш някои от нещата, Фран? — попита тя с надежда. — Ще ти оставя ключа и ти просто ще си избереш каквото ти хареса. Когато дойде наемодателят, би могъл да задържи останалото или да го подари на някоя социална организация.

— Нищо не мога да взема, Кристи! — отказа Фран, поклащайки глава. — Жилището ми и без това е претъпкано.

— Впрочем нямам скъпи вещи — Кристи си спомни за малкото неща, които беше купила набързо и безразборно в някакъв универсален магазин. — Ще ги подаря на Армията на спасението.

— А къде отиваш? — попита любопитно Фран.

— В Чикаго — Кристи отново се запъти към стълбите. — Ще ти се обадя, щом се установя на някакъв адрес там.

Когато най-сетне влезе в жилището си, тръгна от стая в стая, като се оглеждаше. Не, не искаше нищо, което да ѝ напомня за Рей, и реши да вземе със себе си само малкия си преносим телевизор. Щеше да се побере в някоя пътна чанта, така че проблемът с транспорта беше решен. Останалото ѝ имущество, дрехите и козметиката можеха да се сместят в двата ѝ големи куфара.

Кристи погледна часовника и реши, че е вече късно да се обажда на Армията на спасението. После се сети, че телефонът ѝ и бездруго е изключен. „Няма значение“ — помисли си тя, свивайки рамене. Щеше да остави бележка на наемодателя. Той щеше да се погрижи за всичко. После надникна в хладилника. За първи път беше доволна от обстоятелството, че много рядко си бе давала труда да го пълни, така че почти нямаше нищо за изхвърляне. За щастие като човек, обичащ реда, жилището ѝ беше чисто и не се нуждаеше от основно почистване.

В спалнята Кристи заизважда една по една роклите си и ги нареждаше грижливо сгънати в куфарите, разтворени върху леглото. Когато взе тъмносинята копринена рокля, спря и не можа да удържи сълзите си. С тази рокля беше облечена, когато откара Рей и се бяха любили в жилището му... — няколко часа, преди сама да превърне любовта му в презрение.

Някой почука на вратата. Тя се сепна и избърса сълзите. Навярно беше Фран, която се е почувствала по-добре и идваше да ѝ помогне. Зарадва се от възможността да се поразсее, отиде да отвори и... застина на мястото си.

Пред нея стоеше Рей с разкривено от ярост лице. Той я бутна настрана и затвори вратата подире си.

Спря за момент по средата на стаята и се обърна към Кристи със свити в юмрук ръце.

— Прайс ми позвъни в санаториума, за да ми съобщи за твоето посещение в кантората му.

Кристи се отпусна на канапето. Трепереше с цялото си тяло и не беше в състояние да произнесе нито звук.

— Няма да те задържам, ако искаш да си заминеш! — Рей кипеше от гняв. — Но въобще не е необходимо да си отиваш само за да ме избегнеш. Можеш да си абсолютно сигурна, че никога повече няма да те безпокоя.

— Знам... — рече тя толкова тихо, че той не можа да я чуе.

— Имам още нещо да ти казвам — очите му имаха някакъв странен студен израз, когато продължи. — Преди да си идеш, трябва да узнаеш, че аз измислих цялата тази история с клаузата и уговорих Прайс да се включи в нея. Факт е, че никой съд в целия щат не би признал подобно допълнение, дори и Кен да беше съставил такова глупаво завещание — той стисна за момент устните си. — Сега виждам колко глупаво е било от моя страна да вярвам, че ако имах поне една година време... Мислех, че наистина може би не съм ти безразличен. Не знаех, че ме мразиш — Рей се засмя с горчивина. — Както и да е. В действителност на теб ти се полага една трета от фирмата и аз ще се погрижа да получиш своята част: Прайс ще се свърже с някой адвокат в Чикаго и ще уреди проблема с него. Ще получиш акции или пари в брой, както предпочиташ. Сбогом, Кристи.

„Добре и отзад му личи колко е ядосан“ — помисли си Кристи, когато той се обърна и тръгна към вратата.

— Почакай... — повика го тя тихо. — Аз също трябва да ти кажа нещо.

Рей спря. Обърна се бавно и я погледна в очакване. Кристи събра целия си кураж — куража на отчаянието.

— Нищо от това, което ти казах в понеделник по телефона, не е истина. Аз исках... — тя замълча, като осъзна, че трябва да почне поотдалеч, за да го накара да разбере думите, които го бяха наранили.

— Ти искаше да те оставя на мира — довърши той вместо нея изречението. Погледна часовника, но продължи да стои до вратата. — Е, добре, аз си научих урока. И по-нататък? Ще останеш ли в такъв случай?

— Остави ме да ти обясня — помоли Кристи и почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи. — Мислех, че навремето не си помогнал

на Кен. Бях убедена, че си отговорен за самоубийството му.

Рей я гледаше с недоумение.

— Но... но това е глупост... — каза на пресекулки. — Обещах на Кен, че ще му помогна.

— Сега и аз го разбрах — отвърна тя тихо.

Рей бавно се приближи, гневният израз беше изчезнал, чертите на лицето му издаваха само изненада и надежда. Седна на дивана до нея, стисна я за раменете и леко я разтърси.

— Как, по дяволите, си стигнала до тази абсурдна мисъл?

Кристи се бореше със сълзите си и се опитваше трескаво да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Кен така ми каза — прошепна задавено. Мъчеше се да си припомни всички подробности от онази нощ. Кен ѝ беше наговорил, че помолил Рей за помощ, а той направо го бил отрязал.

— Накара ме да му обещаю да не ти казвам, че знам за това. Познавал, някого, който щял да му заеме парите, и замина още същата нощ. Когато ти ми донесе личните му вещи, след като полицаите си бяха заминали, аз бях сигурна, че ще намеря някакъв чек. Искях да го занеса в банката, за да не разбере никой какво е направил Кен. Освен теб... — останала без дъх, Кристи замълча.

— Продължавай — подкани я спокойно Рей.

— Чекът го нямаше. Помислих си, че приятелят на Кен не му е дал парите. Сметнах, че това е причината да се самоубие, защото не е понесъл мисълта, че ще трябва да иде в затвора, мисълта за твоя триумф... — наложи се да си поеме дъх, преди да продължи. — Аз обвиних теб и не можех да ти кажа защо. Бях му обещава. Аз те... мразех.

— Затова значи изчезна така прибързано — отвърна той беззвучно и сякаш на себе си.

— Когато се върнах тук, повярвах в историята на Прайс, че ще трябва да работя една година с теб, а и бях без пари. Мислех си, че все някак ще издържа — гласът ѝ отново секна.

Рей я прегърна през рамото.

— Направих живота ти толкова труден, че ти не можа да издържиш — той изстена.

Кристи поклати глава.

— Ти нямаше ни най-малка представа как стоят нещата. А и аз... до миналата събота не бях разбрала, че Кен ме е лъгал. Сам ми спомена за връзката на Кен с Бевърли Блайстоун...

Кристи колебливо му разказа за посещението си при Бевърли — как тя ѝ призна всичко и ѝ съобщи, че Кен е бил при нея онази нощ. И че от Бевърли е узнала за готовността на Рей да измъкне Кен въпреки всичко от бедата.

— Но аз трябваше да се убедя — продължи разказа си тя. — Затова отидох тайно в кабинета ти.

На Кристи ѝ беше потребно известно време, за да подреди мислите си. Рей чакаше търпеливо, без да задава въпроси. Тя накъсано довърши останалата част от историята: как е прегледала предишната нощ документите му и окончателно се убедила на каква заблуда е станала жертва.

— От първия ден, в който се запознах с Кен, вършех всичко наопаки. Не съм заслужила наследството, така че...

— Глупости — Рей я стисна още по-здраво. — Намирам, че през последните седмици свърши доста добра работа — той я застави да го погледне в очите. — Не си длъжна да оставаш тук, Кристи, ако не искаш, но не би ли могла да си помислиш още веднъж?

В очите на Кристи блесна искрица надежда. Наистина ли Рей не ѝ се сърдеше за това, което му беше сторила?

— Защо ми прощаваш, че...

— Защото те обичам — той хвана лицето ѝ с длани и я целуна нежно. — Моля те, не си отивай, имам нужда от теб!

Мина време, докато тези думи проникнаха в съзнанието на Кристи.

— Аз... аз се влюбих в теб още в първия миг — произнесе тя, усмихвайки се през сълзи. — Беше ми така трудно... О, Рей, обичам те!

— Кристи! — той я прегърна и двамата останаха дълго така — мълчаливи и все още неспособни да проумеят изцяло чудото на сбъднатата им любов.

Рей беше този, който пръв наруши мълчанието.

— Още утре ще подготвя необходимите документи. Ще са нужни сигурно още няколко дни, докато ги получим, но смятам, че ще можем да се оженим, преди да се преместим в Сиатъл.

— Сياتъл? — Кристи опря ръце на гърдите му. После се отдръпна назад. — Значи ти...

— Сключих добра сделка — Рей отново я привлече към себе си. — Но ще трябва още много работа, преди от този ресторант да се получи втори „Ошънвю“ — гласът му издаваше, че предизвикателството го привлича. — Имам само една седмица, за да намеря нов управител, ако Сам откаже предложението. Но не искам да мисля сега за това — той я целуна нежно. — Първото нещо, което ти трябва да сториш като следваща стъпка, е да освободиш жилището, скъпа.

— Вече съм го направила — прошепна Кристи и му обясни, че е извършила всичко необходимо във връзка с отпътуването си. — Ще се изнеса още днес, мога да ношувам в хотела, докато се... оженим — тя се сепна, когато се сети за нещо. — Господи! Имам резервация за Чикаго за тази нощ, в единадесет часа. И не мога да я отменя, тъй като телефонът ми е изключен.

— Няма проблеми — Рей я пусна от прегръдката си и погледна часовника. — Кажй коя е компанията и номера на полета. Ще откажа резервацията от телефона в колата ми, има достатъчно време за това — той стана, след като тя му даде необходимата информация. На вратата отново се обърна. — И забрави за хотела! За една седмица моето жилище ще стигне за двама — после излезе, без да изчака отговора й.

Когато Рей се върна, Кристи продължаваше да седи на дивана. Не можеше да проумее щастieto си и се беше оцципала няколко пъти по ръката, за да се увери, че не сънува.

Погледна усмихнато Рей, който се приближи до нея и й подаде плика с документите на колата.

— Беше мило от твоя страна, но ще трябва да я задържиш.

Тя го погледна неразбиращо, после смръщи вежди.

— Значи, не е било политика на фирмата да предоставя коли на разположение на ръководните си служители.

Рей се усмихна дяволито.

— Да ти кажа ли истината? И хайде вече без тайни и трикове!

— Обещавам.

Той я прегърна нежно и призна, че е искал да й достави радост.

— А сега нека съберем нещата ти и да изчезваме оттук.

Докато приготвяха багажа, Рей отново стана делови бизнесмен.

— Ще имаме доста проблеми за решаване — предупреди я той.
— В Сиатъл ще трябва да намерим подходящ санаториум за мама. А дотогава ще се наложи да идваме веднъж седмично в Сан Диего.

Кристи се усмихна, когато Рей я погледна въпросително.

— Ще се справим. Веднъж някой ми беше казал, че за всеки проблем си има решение.

Свършиха с прибирането на багажа и затвориха куфарите. След кратък оглед напуснаха жилището.

Рей постави куфарите в багажника и помогна на Кристи да влезе в колата си.

— Добре е, че още преди сватбата ще живееш при мен. Така ще можем да порепетираме няколко пъти първата си брачна нощ, та да не могат да се появят усложнения.

Кристи се изчерви.

Рей се засмя, приведе се и я целуна, преди тя да успее да протестира. Тананикайки си някаква весела мелодийка, той се отправи към своята кола.

Кристи гледаше с усмивка подире му. Беше толкова щастлива, че й се искаше да прегърне целия свят.

Когато скоро след това потегли подир елегантния мерцедес, в който пътуваше единственият мъж, когото беше обичала и щеше завинаги да обича тя си припомни думите на Трейси:

„Не забравяй никога, че и след най-тъмната нощ идва утро.“

Издание:

Дороти Колет. Бъди мой блян

ИК „Слово“ Велико Търново 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-087-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.